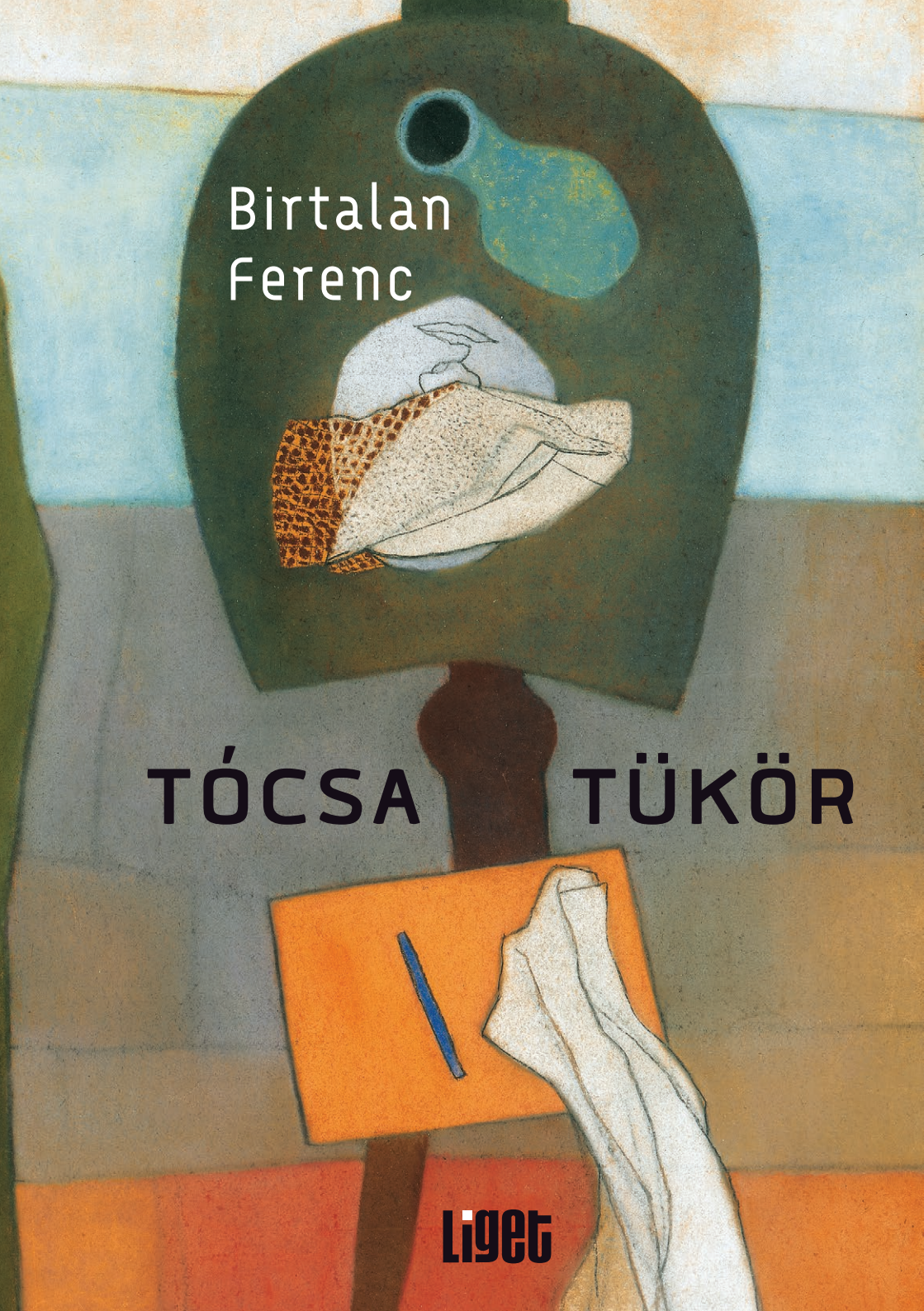

Birtalan
Ferenc

TÓCSA TÜKÖR

Liget

Birtalan Ferenc

TÓCSATÜKÖR

válogatott és új versek

2013–2018

Kiadja a Liget Műhely Alapítvány, 2018

Szerkesztő | Levendel Júlia, Horgas Judit
Könyvterv | René Margit
Tördelés | Károlyné Őr Erzsébet

ISBN 978-615-5419-32-4

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

TARTALOM

RIGÓTÖRTÉNET, FELESGÉNEK.....	22
Téged se szerettelek jól.....	23
Sál, olasz fazonú inggel.....	24
Nem tudom milyen dolgok fontosak.....	25
Hidegfront.....	27
Egy délelőtt.....	28
Az olgás.....	29
Kényszerálm.....	31
Őrütség éjfél után indulni versnek.....	32
Egymással szemben.....	34
Ősz.....	35
Félek, ne eressz el.....	36
Ma valaki gonosz volt.....	37
Nyár, 1963.....	38
Csikasz napokból.....	39
Határkövek – 1964.....	40
Varázsolok.....	41
Logodi utca.....	42
Szieszta.....	44
Bármongorista.....	45
Üres póráz.....	47
Rózsák a Vérmezőről.....	48
Azért.....	50
Felkészülve a napra.....	51
Én is a Logodi utcában.....	53
Kardot közénk.....	54
Az első kép.....	55
Hajnali inkarnáció.....	56
Rekviem egy elveszett rekviem fölött.....	57
Vér és virág.....	58
A vers szülőhelye.....	60
Belőled él.....	62
Határkövek – 1982.....	63
Kialakult.....	64

A vízóra-leolvasó	65
Balatoni anziksz	66
Őszi vers, Bogárnak	67
Novemberi elégia	68
Zsolozsma	69
Fekete ég	70
Valamit mondanék neked	71
Dünyögő	72
Búcsú Pasaréttől	73
Menekíts	74
Kánikulai csirkevers	75
De profundis	77
Augusztus-átkozó	79
Ezen a március végi délelőttön próbálgatom	80
A huszonegyedik nap	82
Mea culpa	83
Ha reszketek is	85
Téliesen	86
Rigótörténet, feleségének	87
Határkövek – 1990	89
Ujjatlan könnyű ingben	90
Vezekeltem	91
Más ablakok	92
Arcodra hasonlít	93
Mellékhatás	94
Számfejtő	95
Éjfél előtt	96
Rozsda öröl	97
Ikercsillag	98
JÁTSZIK ÉJSZAKÁT	99
Ezerkilencszázhétben	100
A véceláncot	102
Kocsmakép	107
Jelenések verse	109
Anyu horgolt függönyei jutottak eszembe	111
Nyáron betöltöttem a tizenegyet	112
A kada	114

38-as villamos	116
Álmokról, állatokról	117
Analízis.....	119
Egy színjátszó kör emlékére.....	120
Rongyosleves.....	121
Látogatóban	123
Tánti	124
Forradalmi vers szőlővel töltényhüvelyekkel	127
Sláger	129
Harminchárom év	131
A szürke.....	133
Tengerhangzúgással.....	135
Kocsonya	137
Kedden	139
Vízkereszt.....	142
Egy álom vázszerkezete.....	144
Rossz éjszaka	146
Tegnap fényképeket	148
Ez az éjszaka kimarad a költészetből.....	151
Szombat.....	152
Trójai vírus.....	154
Egy frontmentes nap végén	156
Tavasszal szomorú	157
Átír föloldoz	158
Május megint	160
Kedves nyár.....	161
Kisuniverzum	162
A szokásos vásár lehetett.....	164
A mozgólépcsőn állt mellém	167
A rend	169
Ültetés.....	171
Épp csak megérint és már sehol sincs	173
Háló.....	176
Egyre több reggelembe tülekednek	177
Egy hete sincs.....	179
Nem a bíróságon voltunk	181
Mióta nem tudok járni rendesen	183
Néha este	186

Ma kérdeztem az orvost.....	187
Mehr licht	188
Amfora	190
Verbőczy Antal emlékest	193
Ma ezek.....	195
Hagyd a fenébe.....	197
Pályázatot írt ki a kardiológián	199
A harmadik	201
Telem.....	204
Üres csomag	205
BARBÁRMENNYORSZÁG	206
Máriás.....	207
Mint mikor az autóból kinéztem Bécsben	209
Születésed másnapján	210
Afrika	211
Busz ment a ház előtt	212
Esti olajszag	214
Ez itt a.....	215
Bartók 70.....	216
California blues	217
Vers versekről	219
Szakma-vers.....	220
Éposztalan idők maskarájában.....	221
Versünnep.....	224
Józsefvárosi etűd	225
Vakfolt	226
Elefántrongytorony	227
A másodálmok.....	230
Matek	232
Marketing.....	234
Honvers.....	236
Este, szombatnapon	237
Történelmi jelen	238
Március jön	239
Októberi melankólia.....	240
Az jutott eszembe	241
Enyhe tél.....	242

Adventi leveske	243
Ahogy rákóczy a fákkal.....	244
Halászlé szenteste	245
A bebarangolt	246
Sós szél.....	247
Keats	248
Félreolvasásom.....	249
Cinkeszonáta.....	250
Eszter	252
Még egyszer Katiról.....	254
Mennyből az	256
És jön egy új év.....	257
Havatlan januárfényben	258
Két napja esik	261
Reggel	263
Jégszonett.....	266
Útszéli vers a szerelemről.....	267
Májusvég	268
Talán tudtam	270
Ma régi	271
Pronto.....	272
Az én nyaram.....	275
Ambivalens.....	276
Boross billiárdterméből	277
Ezerkilencszázötvennégy július negyedikén	278
Remington.....	280
Realista vagy	282
Részletek az elegáns nappali képeiből	283
Üres kattogás.....	287
Szilveszter februárban	288
Útban csillaghegy felé.....	290
De szépek vagytok.....	292
Rozsdaszimfónia	293
Súlytalanul.....	294
Másnapos vers	296
Anubisz	297
Pszicho, tréning.....	298
Kínvokáció.....	299

Nem ezt ígérttem	300
Vannak rossz délutánok esték.....	301
Kis éji semmi.....	302
Bátortalanul.....	303
Megkésett idill	304
Egy sosemvoltról.....	305
Ha hideg van.....	306
Ilyenkor ünneptájt	308
December, délelőtt, szélcsend.....	310
Torzó.....	311
Hideg hold februárral.....	312
A bolond tüdőorvos	315
Istenem	316
A szív hátsó fala	318
Mari ma telefonált.....	320
Bux Barnabás Boldizsárt körülvette a semmi	322
Egy kankalin emlékkönyvébe	323
A 17-es.....	324
Armageddon.....	326
A kérdés.....	327
Arányok, gyerekek, az arányok.....	328
„És le fogunk győzni”	330
Míg a hegyre fölérlek.....	331
Mintha messziről.....	332
Dzsibuti	333
Műszaki zár	335
A csöndház ablakán túl	337
BODZA ÉJSZÍNŰ KAVICS.....	338
Szép nap ez	339
Föllapozva az egészségügyi naptárt.....	340
Fölösleges egy délelőtt ízet magyarázni	341
Egy hajnal halála	342
Ez a nyár.....	344
Ria Puccinit.....	345
Amikor harmadszor álltam.....	347
Ma nem lesz leves.....	349
Bénafilm	350

Kamillaének.....	351
A hetes harangszóig	352
A léthé partján	355
Üres út.....	357
Már nem tudok	358
Keskenyfilm.....	359
Rossz idők ezek.....	361
Hétköznapi dolgaimból.....	363
Csak a telefon okos	365
Menetirány	366
A halál ereklýei.....	369
Aranyba zártan.....	370
Pókmenet.....	371
Záróra.....	374
Sorok a temetőből.....	375
Csak a történelmi hűség miatt.....	376
Aztán ha.....	378
Top.....	379
Ilyenkor	380
Szeptember olyan messze van.....	382
Igaz.....	384
Tudod.....	385
Narajama.....	386
Üzenet a virágárusnak.....	387
AKÁR EGY ETŰD.....	388
Vannak akiket örökké várunk.....	389
Szó virág.....	390
Merengő.....	391
Emlékezz a begóniákra	392
Távoli anziksz	394
Ilonka néni.....	395
A filatorigátnál.....	396
Aknavető.....	397
Május felé.....	398
Menetkészen egy szerelemről.....	399
Nyárvég varjával.....	400
Vén Rómeó.....	401

Ne félj	402
Csendélet rohadó ringlóval, görögdinnyedarabokkal.....	403
Szelektív emlékezet.....	404
Mégis a mesék.....	405
Gépcsere.....	406
És mégis lesz halászlé	407
Előkészületek egy ünnepsorozatra	408
Első napján	410
Egy elcsórt virág	411
Amikor felszáll a gép.....	413
Decemberég	414
Április 1	415
Corpus delicti	416
Bazalt.....	417
Új köztemető, október	418
Mielőtt este elhunytok	419
Vízválasztó	420
A holnap.....	421
Mindig	422
Versekről verset írni	423
Ünnepre gyülekezünk	424
Szemben amerikával	426
Az én táncom	427
Két akvarell.....	428
Elérve feketébe.....	429
Ilyen sorok	430
Kilenc sor az ősz elé.....	431
Halottas ingek regéje	432
Kiért szól?	435
Mert valami nincsen rendben itt	436
Nemzeti baj.....	438
Cigányok	440
Előzetes jelentés egy kerítésbővítési tervhez.....	442
Emlékezz.....	444
Ha felidéződnek régi dolgok	446
Vurstli	447
Zuhanyrózsa.....	448
Át a Görgey Artúr téren	450

Ebéd	452
Freud úr	453
Július 3 vasárnap	454

A HALASZTÁS BŰVÖLETE 455

Óz	456
Mesék születése	457
Gastroenterológia.....	458
Tócsatükör	459
Apura zsilvölgyében	461
Anyu díszokleveles véradó volt.....	462
Szerep szerep.....	463
A halasztás bűvölete	464
Amikor vihart álmodom	465
Délpesti ballada	466
Ez is egy karácsony volt	467
Esti merengő.....	468
Ringató	469
Hardy	470
Gyászgyár	472

BETŰRENDES CÍMMUTATÓ

38-as villamos	116
----------------------	-----

A-Á

A 17-es	324
A bebarangolt	246
A bolond tüdőorvos	315
A csönkház ablakán túl	337
A filatorigátnál	396
A halál ereklýei	369
A halasztás bűvölete	464
A harmadik	201
A hetes harangszóig	352
A holnap	421
A huszonegyedik nap	82
A kada	114
A kérdés	327
A léthé partján	355
A másodálmok	230
A mozgólépcsőn állt mellém	167
A rend	169
A szív hátsó fala	318
A szokásos vásár lehetett	164
A szürke	133
A véceláncot	102
A vers szülőhelye	60
A vízóra-leolvasó	65
Adventi leveske	243
Afrika	211
Ahogy rákóczy a fákkal	244
Aknavető	397
Ambivalens	276
Amfora	190
Amikor felszáll a gép	413
Amikor harmadszor álltam	347

Amikor vihart álmodom	465
Analízis.....	119
Anubisz	297
Anyu díszokleveles véradó volt.....	462
Anyu horgolt függőyei jutottak eszembe.....	111
Apura zsilvölgyében	461
Aranyba zártan.....	370
Arányok, gyerekek, az arányok.....	328
Arcodra hasonlít	93
Armageddon.....	326
Augusztus-átkozó.....	79
Az első kép.....	55
Az én nyaram	275
Az én táncom	427
Az jutott eszembe	241
Az olgás	29
Azért.....	50
Aztán ha.....	378
Április 1	415
Álmokról, állatokról	117
Át a Görgey Artúr téren	450
Átír föloldoz	158

B

Balatoni anziksz	66
Bartók 70	216
Bárzongorista	45
Bátortalanul.....	303
Bazalt.....	417
Belőled él.....	62
Bénafilm	350
Boross billiárdterméből	277
Búcsú Pasaréttől	73
Busz ment a ház előtt	212
Bux Barnabás Boldizsárt körülvette a semmi	322

C

California blues	217
Cigányok	440
Cinkeszónáta	250
Corpus delicti	416
Csak a telefon okos	365
Csak a történelmi hűség miatt	376
Csendélet rohadó ringlóval, görögdinnyedarabokkal	403
Csikasz napokból	39

D

De profundis	77
De szépek vagytok	292
December, délelőtt, szélcsend	310
Decemberég	414
Délpesti ballada	466
Dünyögő	72
Dzsibuti	333

E-É

Ebéd	452
Egy álom vázszerkezete	144
Egy délelőtt	28
Egy elcsórt virág	411
Egy frontmentes nap végén	156
Egy hajnal halála	342
Egy hete sincs	179
Egy kankalin emlékkönyvébe	323
Egy sosemvoltról	305
Egy színjátész kör emlékére	120
Egymással szemben	34
Egyre több reggelembe tülekednek	177
Elefántrongytorony	227
Elérve feketébe	429
Előkészületek egy ünnepszorozatra	408
Előzetes jelentés egy kerítésbővítési tervhez	442

Első napján	410
Emlékezz a begóniákra	392
Emlékezz	444
Enyhe tél	242
Este, szombatnapon	237
Esti merengő	468
Esti olajszag	214
Eszter	252
Ez a nyár	344
Ez az éjszaka kimarad a költészetből.....	151
Ez is egy karácsony volt	467
Ez itt a	215
Ezen a március végi délelőttön próbálgatom	80
Ezerkilencszázhétben	100
Ezerkilencszázötvennégy július negyedikén	278
Éjfél előtt	96
Én is a Logodi utcában.....	53
Éposztalan idők maskarájában.....	221
Épp csak megérint és már sehol sincs	173
És jön egy új év.....	257
„És le fogunk győzni”	330
És mégis lesz halászlé	407

F

Fekete ég	70
Félek, ne eressz el	36
Felkészülve a napra.....	51
Félreolvasásom.....	249
Főllapozva az egészségügyi naptárt.....	340
Főlősleges egy délelőtt ízet magyarázni	341
Forradalmi vers szőlővel töltényhüvelyekkel	127
Freud úr	453

G

Gasztroenterológia.....	458
Gépcsere.....	406
Gyászgyár	472

H

Ha felidéződnek régi dolgok	446
Ha hideg van.....	306
Ha reszketek is.....	85
Hagyd a fenébe.....	197
Hajnali inkarnáció.....	56
Halászlé szenteste	245
Háló.....	176
Halottas ingek regéje	432
Hardy	470
Harminchárom év	131
Határkövek – 1964	40
Határkövek – 1982	63
Határkövek – 1990	89
Havatlan januárfényben	258
Hétköznapi dolgaimból.....	363
Hideg hold februárral.....	312
Hidegfront	27
Honvers.....	236

I

Igaz	384
Ikercsillag.....	98
Ilonka néni.....	395
Ilyen sorok	430
Ilyenkor ünneptájt	308
Ilyenkor	380
Istenem	316

J

Jégszonett.....	266
Jelenések verse	109
Józsefvárosi etűd	225
Július 3 vasárnap	454

K

Kamillaének.....	351
Kánikulai csirkevers	75
Kardot közénk.....	54
Keats	248
Kedden	139
Kedves nyár	161
Kényszerálm.....	31
Keskenyfilm.....	359
Két akvarell.....	428
Két napja esik	261
Kialakult.....	64
Kiért szól?	435
Kilenc sor az ősz elé.....	431
Kínvokáció.....	299
Kis éji semmi.....	302
Kisuniverzum	162
Kocsmakép.....	107
Kocsonya	137

L

Látogatóban	123
Logodi utca	42

M

Ma ezek.....	195
Ma kérdeztem az orvost.....	187
Ma nem lesz leves.....	349
Ma régi	271
Ma valaki gonosz volt.....	37
Május felé.....	398
Május megint	160
Májusvég	268
Már nem tudok	358
Március jön	239
Mari ma telefonált.....	320

Máriás.....	207
Marketing	234
Más ablakok	92
Másnapos vers	296
Matek	232
Mea culpa	83
Még egyszer Katiról.....	254
Mégis a mesék.....	405
Megkéssett idill	304
Mehr licht	188
Mellékhatás	94
Menekíts	74
Menetirány	366
Menetkészzen egy szerelemről.....	399
Mennyből az	256
Merengő.....	391
Mert valami nincsen rendben itt	436
Mesék születése	457
Mielőtt este elhunytok	419
Míg a hegyre fölérlek.....	331
Mindig	422
Mint mikor az autóból kinéztem Bécsben	209
Mintha messziről.....	332
Mióta nem tudok járni rendesen	183
Műszaki zár	335

N

Narajama.....	386
Ne félj	402
Néha este	186
Nem a bíróságon voltunk.....	181
Nem ezt ígértem	300
Nem tudom milyen dolgok fontosak	25
Nemzeti baj.....	438
Novemberi elégia.....	68
Nyár, 1963.....	38
Nyáron betöltöttem a tizenegyet.....	112

Nyárvég varjúval	400
------------------------	-----

O-Ö

Októberi melankólia.....	240
Óz	456
Örültség éjfél után indulni versnek	32
Ősz.....	35
Őszi vers, Bogárnak.....	67

P

Pályázatot írt ki a kardiológián	199
Pókmenet.....	371
Pronto.....	272
Pszicho, tréning.....	298

R

Realista vagy	282
Reggel	263
Rekviem egy elveszett rekviem fölött.....	57
Remington.....	280
Részletek az elegáns nappali képeiből	283
Ria Puccinit.....	345
Rigótörténet, feleségének.....	87
Ringató.....	469
Rongyosleves.....	121
Rossz éjszaka	146
Rossz idők ezek.....	361
Rózsák a Vérmezőről.....	48
Rozsda öröl.....	97
Rozsdaszimfónia	293

S

Sál, olasz fazonú inggel.....	24
Sláger	129
Sorok a temetőből.....	375

Sós szél.....	247
Súlytalanul.....	294
Szakma-vers.....	220
Számfejtő.....	95
Szelektív emlékezet.....	404
Szemben amerikával.....	426
Szép nap ez.....	339
Szeptember olyan messze van.....	382
Szerep szerep.....	463
Szieszta.....	44
Szilveszter februárban.....	288
Szó virág.....	390
Szombat.....	152
Születésed másnapján.....	210

T

Talán tudtam.....	270
Tánti.....	124
Tavasszal szomorú.....	157
Távoli anziksz.....	394
Téged se szerettelek jól.....	23
Tegnap fényképeket.....	148
Telem.....	204
Téliesen.....	86
Tengerhangzúgással.....	135
Tócsatükör.....	459
Top.....	379
Történelmi jelen.....	238
Torzó.....	311
Trójai vírus.....	154
Tudod.....	385

U-Ü

Új köztemető, október.....	418
Ujjatlan könnyű ingben.....	90
Útban csillaghegy felé.....	290
Útszéli vers a szerelemről.....	267

Ültetés	171
Ünnepre gyülekezünk	424
Üres csomag	205
Üres kattogás.....	287
Üres póráz	47
Üres út.....	357
Üzenet a virágárusnak.....	387

V

Vakfolt	226
Valamit mondanék neked	71
Vannak akiket örökké várunk	389
Vannak rossz délutánok esték.....	301
Varázsolok	41
Vén Rómeó.....	401
Vér és virág.....	58
Verbőczy Antal emlékest	193
Vers versekről	219
Versekről verset írni	423
Versünnep	224
Vezekeltem	91
Vízkereszt.....	142
Vízválasztó.....	420
Vurstli	447

Z

Záróra.....	374
Zuhanyrózsa.....	448
Zsolozsma.....	69

RIGÓTÖRTÉNET, FELESÉGÉNEK

*Szaladnék feléd akár egy kisgyerek.
Mégfognálak, mondanám: megkerestelek.*

TÉGED SE SZERETTELEK JÓL

Bogár ha nézel messziről
csapódok szürke őszvégen
legalább neked nem kell mondanom
nem így akartam nem egészen
pedig azt súgtad te is
még megérdemlem a szerelmet
de hát kinek kell a fájás
jajaimmal kinek kelljek

Bogár ha nézel tudhatod
azt mit már senki tudni nem tud
ez a világ nem rám szabott
nekem már minden út keresztút
pedig reménykedem és várok
mert nem lehet hogy ne keressen
s valahol most is úgy hiányzok
ahogy a hiányod sírja testem

Bogár most kell hogy idenézz
sejtjeim indulóban
és borzasztó nehéz az egész
a föld kifut alólam
morajlik a messzi csillag robban
de téged se szerettelek jól
hát kit szerethetnék nálad jobban
hisz te hullsz ma is a csillagokból

SÁL, OLASZ FAZONÚ INGCEL

az angóra sálammal nem tudom mi lett
ahogy a nyaraimmal se
kutatok minden szegletet
mások a virágok a nevetések
hol a kék nagykockás
olaszos ingem
az a zárt kétgombos fazon
eltűntek a májusok is
hiába jönnek új orgonák
az a valamikori nincsen
öt-hatéves lehettem
mentek tavaszok telek
és hiába kerestem
nem tudtam a sálat megtalálni már
ahogy elveszett a rózsadomb bogárral
a vár a vérmező
a hármashatár-hegy óbudával
hiába kutatom
nem kerül elő
a házmán utca a gesztenyés
a csepeli zsidótemető se
eltűnt ujjaimból az érted remegés
hogyan tudhattam volna előre
minden örök mint az angóra sál
és végül minden összeáll
a soha nem mozduló időbe

NEM TUDOM MILYEN DOLGOK FONTOSAK

a hubble milyen képeket osztogat
s a legtávolabbi objektumok
abból az időből származnak
amikor a 13,7 milliárd éve született világegyetem
mindössze ötszázmillió volt

próbálom érteni
de néhány évtizedre kalibrálva hamar föladom

marad hogy a szanitereket
milyen jó szó
húsz százalékos ecettel fújom be miként javasolták
tényleg használ
igaz rettentő szagok áradnak
de legalább környezetbarát
van három csomag szódabikarbónám
az kifejezetten jó súrolásra
ám odáig nem jutottam
mert közben elmerengtem
a feltérképezett galaktikák számán
de a vízkő mindig kizökkentett
ahogy picit mintha habozva
végül megadta magát az ecetnek

pasaréten
akkor már nagyon beteg voltál
kiöklendtéel valamit a mozaikra
van ilyen mellékhatása a sugárterápiának
próbáltam annyi mindent

praktikákkal vegyszerekkel
a barna mozaik nem engedett el

más észre se vette
hiába költöztem el onnan
mint betonra égett árnyék
a jegy azóta ott van
te meg olyan messzire
nem érhet utol semmi se
a szódabikarbóna ecet
mégis idehoznak téged

sápadt csillagrendszerek
irigylik a fényed

HIDEGFRONT

idetette magát az októberhideg
taknyolódik a hályog
takargatod szíved
lidércesek az álmok

rossz órák rossz napok
kutatsz emlékek között
tétova fény dadog
köd hömpölyög

terek üres padok
nem tudod mi volt a tényleg
hagyod az egészet hagyod
dérkrizantémok égnek

EGY DÉLELŐTT

Néha sírnék,
de nem lelem a könnyeket.
Lehet éppen egy délelőtt.
Lehet a sötétség, lehet.

Sírnék. Igen.
A fájást űzni magamból,
mert nagyon rám férne néha,
hogy vigasztaljon az akkor.

Sírnék. Gyere,
mert egyedül, semmi-letten,
ami ragyogás, mi fény volt,
mindent utánad temettem.

Gyere. Gyere.
Még egyet ints, csak szóljál,
ne sírjak, hiszen tudhatom,
azért vagy velem, mert voltál.

AZ OLGÁS

ablaküvegezésről szóló verset
e-mailben kaptam hajnalban
feladóját kitakarták
de olga neve látszott olvashatóan

az ablakból az üveges
a lépcsőházban a szilánkokat kiszedte
berakta az új üveget
s helyére visszaakasztotta
nagyjából ennyi volt a vers
a hajnal hátralévő részében
igyekeztem felidézni az ismerősöket
köztük olgát
megfejtést a törött üvegre nem találtam
túl orosz irodalmi példákon
életem során egyetlen olga volt
az ötvenes években házi segítség bogáréknál
róla hallottam történeteket
talán ezekilencszázhatvanhatban
egy angyalföldi alkóvos lakásban
meglátogattuk

anyám szerint az üvegtörés halált jelent
bár lehet az csak tükörre vonatkozik
mégis valószínűtlen
hogy az e-maillt bogár küldte túlról

miután felébredtem körbejártam a lakást
rendben voltak az üvegek ami érthető

mert összesöpört maga után a mester
ám azóta bennem van a félsz
egy ablakon új üveg ereszti be a fényt
és ezentúl hajnalonta
itt lesz álmaimban
figyel egy kísértet-olga

KÉNYYSZERÁLOM

az első képben olyanok voltak együtt
hogy nem tudom fölfogni józan ésszel
mert bogár nem viselte volna el azt a kuplerájt
ami abban az étkezőben volt ahol soha nem lehetett
hisz évek óta farkasrét foglya egy kolumbáriumban
és mégis együtt voltunk dóri is
ki tálcán ételekkel indult a lépcsős szobába
és én ahogy mindig helyette zselykével veszekedtem
hátha megérti neki szólnak a korholó szavak
de beigazolódott mint ezerszer
el kell telnie évtizedeknek hogy értsen
ha megért egyáltalán

bementem a fürdőszobába koszosnak éreztem magam
a kád tele volt szennyes ruhával
a vécé mocskos hányinger kerülgetett
ebből ma este nem lesz szerelem
nagyon nem jön össze az egész
az ágyon minden szanaszét
tudtam képtelen vagyok odafeküdni
be kell ágyazni rendbe tenni a szobát
valahogy kiszabadulni a tisztátalanságból
és főleg nem értettem bogárt
hisz miatta igazítok vázát szőnyeget
ha egyszer visszanez
ne vegye észre hogy minden szétesett

ŐRÜLTSG ÉJFÉL UTÁN INDULNI VERSNEK

figyelmeztet az elhalt szívizom
de a halállal nem egyezkedek
a jelentés a halottkém dolga
mindegy hányban és milyen napon
tizenhárom perccel vasárnap után
hagyom

az járt este eszemben
hol a határ
meddig érdemes lennem

az öregség semmire nem jogosít
mögöttem nagyrakásnyi évvel
nevetséges hirdetni valamit
amit magam sem érek föl ésszel

balga vagyok
elhasznált testben élek
bennem retteg egy kisgyerek
s a lángoló kamasz
ki csak a jónak hisz a szépnek
hiába tudja
vegytisztán semmi sem az

ha nem leszek
ki mint ítéli meg a verseket
miket magam miatt írtam magamnak
mind kicsikart vallomás
befalazott ablak

nem titkos üzenetek rejtett kincsről
szóhalmazokat mentettem a nincsből
halált szerelmet tavaszt
ha fázott a szívem
leírtam azt
leírtam ezerszer
szeretlek
bevallottam ha viszonszerettek
rengeteg éjfélutánnal mögöttem
ezt tudom biztosan
ezért jöttem

mit vehet el a halál tőlem
mindenem szétszítottam
aki akart kapott belőlem
talán csinálhattam volna jobban
eldönti kinek hatalma
mennybe jutok pokolra
csakis így lehetett élnem
vagy nem én lettem volna

EGYMÁSSAL SZEMBEN

(Koltói Anna Kórház)

Egymással szemben ültünk. Még nem ismertelek.
Vidáman fecsegett mindkét társaság.
Nem vettem észre, de már figyeltelek,
S nem izgattak az asztali szócsaták.

Néha átnéztél. Találkozott tekintetünk,
Megpihenve egymás szemében.
Ha valaki látná, azt hinné, beszélgetünk,
Merészen hajolva át a messzeségen.

ŐSZ

Véget ért harangjáték az ősz.
Ultrahangba átmenő remegés.
Ruhádat szél kötötte szét.
Hangod becéző, ibolyántúli kék.

FÉLEK, NE ERESSZ EL

Fázok. Szorítsd meg lecsüngő gonosz karjaim
És ne ereszd el. Félek, oly sötét ma minden.
A hidak úgy kacagnak, mint görnyedt mosónők
Olcsó tréfaikon, hosszú teknőik felett.
Lábunk előtt dőrén hasalnak árnyaink,
S olyan a bója, akár egy beteg kísértet.
Sántán botladozik a vízben és megcsikordul.
Lassan megy az idő, mint sötét öregasszony,
Ki fél, hogy észreveesszük, s utána öregszünk.

MA VALAKI GONOSZ VOLT

Piros árnyak lopózkodnak nagy sötéten
A csendes, halottra fagyott téli réten.
Lábnyomuk a hóban, sok ezer piros folt.
Úgy félek. Ma valaki nagyon gonosz volt.
Szürke felhő száll magasan, száll az égen.
Piros árnyak lopózkodnak lent a réten.
Ne menj el, ha itt vagy, nem félek semmitől.
Melletted nem rémít a sok gonosz ököl.
Árva hinták a fák, oly gyorsan forognak,
Lent a réten piros árnyak lopózkodnak.
Lábnyomuk a hóban, sok ezer piros folt.
Ne menj el, félek, ma valaki gonosz volt.

NYÁR, 1963

Arra emlékszem: sütött a nap.
Ám merre voltunk, nem tudom.
Pokrócunk a fák alatt,
túl embernemjárta földúton.

Valami síkon. Hegy semerre.
Végtelen, aranykalászos ének.
Nem volt remény kegyelemre.
Távolból indultak a gépek.
Bokrok közt pelék matattak.
Álmosítón zsoltározó kabócák,
mintha jelre, kis szünetet hagytak,
s alánk fordult az égi ország.

CSIKASZ NAPOKBÓL

már nem tudlak felmenteni innen
te vagy a június minden

csikasz napokból szüless meg
bábáskodom a tüzeknek

megigézlek legyen szárnyad
gyümölcsösödj ki a nyárnak

utadból szétnyitom a fákat
madarak sírjanak utánad

térdeljen eléd a holnap
haláltalanná kidalollak

HATÁRKÖVEK – 1964

Erőm legyen és bátorságom,
szép szeretőmre ékszer.
Rőt koronád az alkonyi égről
ellopom, Uram, nézd el...

VARÁZSOLOK

idehozok egy júliust
egy vízpartit egy fényeset
régit mikor még béke volt
ide hol jégben ébredek

idecsalok egy volt tavaszt
orgonaőrült májusost
az ég szeplőtlen tiszta kék
nem látszik akkor még a most

varázsolok egy őszt ide
aranyszín avart lépkedünk
még nem halál nem elmúlás
felhőtlen remény lép velünk

jöjjön ide egy régi tél
cserépkályhában tűz lobog
várjuk az Isten gyermekét
s hisszük lehetünk boldogok

LOGODI UTCA

hol volt hol nem volt volt a Logodi utca
alatta a Vérmező
fölötte a lovasút-sziklaisándor-lovasút
ahol körbefut a hatalmas várfal
ezerkilencszázhatvannégyszáz
november huszonötödike este
obeliszk-magas zöld cserépkályhában parázs
a szobában épp csak lengő árnyak
ahogy az izzó fából egy-egy kicsi láng felcsap

az a hol volt hol nem volt Logodi utca
még eget hasít a kedv szárnyal
ahonnan Zuglóba visz a busz
egybeolvadok a hajnalsötét gyárral
Csibész pulink mintha tudta volna
óvatosan támaszkodott hasadnak
érezze hűségét-szeretetét
a benned bűvő magzat
s akit mégse láthatott
mert a garzonban döntenie kellett
ő vagy a gyermek

az a hol nem volt Logodi utca
zabolátlan csapódó szerelemmel
Bogár Kati Bogár
vergődöm tehetetlenül
mert állandó ítélet állandó kegyelem kell
tanulni elfogadni a felnőttiséget
hogyminden pusztulás onnan indul
ha nem szeretsz már ha nem szeretlek téged

az a hol volt Logodi utca
ahová borral jöttek a verstárs-barátok
ahonnan világváltásra csalogattak a kocsmák
égig szökött a kurtítatlan álom
ahol bámultunk a lebukó napra
mint Tóth Árpád a rondellákon

az a volt Logodi utca
ahol végleg eldőlt mehetek bárhová tőled
soha nem fogok elérni másig
az a talán igaz se volt fiatalság
volt Logodi utca
az a hetvenkét lépcső a lakásig

SZIESZTA

Ma délután újra a Logodi utcában voltam
a lépcsőházban ráköszöntem a szomszédokra
emlékeznek ránk visszajöttünk
és rendezgettem az egy szobában
mindenről tudtam mindent mi merre hol van
a galéria tűnt kicsit idegennek
mert a valóságban persze nem volt
de tetszett és elfogadtam mint odaillőt
és jó volt látni a stukkókat rozettákat
– észre se vettem az eltűnt negyvenhárom évet –
amikor odamentünk az üres lakásba
ujjongtunk a miénk: tényleg
becsuktuk az ajtót és a parkettára fekvé
nyitott szemmel álmodtunk csodás életet
és ott feküdtünk és jött reggel este
és nincs ki szólna már ha tévedek
mert üresség van egyedüllét
s mikor egy ilyen álomba beleébredek
csak szidom a világot
ahol azért kapunk hogy visszavehessék.

BÁRZONGORISTA

kezd az agyamra menni
a bárzongorista
a vadrózsából került a tabánba
ahogy beléptünk
játszani kezdte
neked white lady az asztalon
és nem jut eszembe
pedig alig több mint negyven éve
hó esett
szikrázott december
felakasztottam a kabátod
a zongorista
ahogy bementünk
nekünk játszott
alig volt több
kezd az agyamra menni
hogy mennyi éve
a tabán
nem a *kakas*
a presszó
mindig színház után
még *hatvankilenc előtt*
neked white lady az asztalon
kezd az agyamra menni
a hogyhívták zenész
mit játszott
nem tudom
fogason kék
tediber kabátod

szép szikrázó havas december
lehet hogy piafot
piafot szerelemmel
ahogy bementünk játszani kezdte
asztalokon fehér terítők
a rojtokra jól emlékszem
csak az arcod nem áll össze
nem
az istenért sem

ÜRES PÓRÁZ

Mivé leszek még: nem tudom.
Sodor az esős április
közönyösen. Mondhatnám: unom,
de milyen jó most még várni is.

Hat évtized múlt, s az orgonák
holt májust ígéznek vissza.
Bársonyosak, illatos-lilák.
A kúszó villamos: giliszta.

Megyek haza: a semmi vár.
Nem kopogok, nem csengetek.
Hat évtized múlt: ennyi jár,
de voltak szép esetlegek.

Eszembe jutsz – bolond beszéd,
hisz negyvenöt éve ott vagy –,
s bár készül már, mi szedne szét,
ma nem hagyja még: nyugodjak.

Nézd: a Vérmező zöld, virágzik.
Csibésszel épp most indulok.
S valami mégis úgy hiányzik.
Üres póráz előtt a múlt kocog.

RÓZSÁK A VÉRMEZŐRŐL

ki emlékszik a rózsacsokorra
amiért a Vérmezőre űzött a részeg este
a feldőlt vázára
sebeiktől csúfított kezemre
ne mondd hogy nem hoztam virágot
tocsogott a víz áztak a vérszínű szirmok
részeg volt az este részegek az évek
a tizenegy év a várban
hányingerig dédelgetett álmok
hit egy jobb világban
mesékben forgatott fiú
szórtam eléd sallangos verseket
törölgettem arcod bánat-patakjait
ki emlékszik a csokorra
ki rád
ki a semmiből lángoló felem lettél
aki tűz nélkül hagyott
aki nélkül létezem
de csak egy rothadó fél vagyok

nem hittem istenekben
hogymint sorsunk elrendeltetett
de nem lehetne álmodni szebben
hogymint én megátkozott
találkozhattam veled

ma már minek királlyá lennem
dideregtető trónteremben
feküdni baldachinos ágyba
azért hogy hiányod remegjem
összekarmolt részeg rózsáárva

AZÉRT

mert jó szagú vagy
 mert ének
mert ünnep a
 hét közepén
mert kidobolnak az ujjaim
 az asztalokon
mert te vagy a ritmus
 a percenként hetvenkettő

FELKÉSZÜLVE A NAPRA

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
leszakadva az éjszaka partjairól
magamra húzom az utazók ruháit
megmaradásra késztet bevetésre vár a kávé
a cigaretta a gyógyszerek

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
a percek nyüszítve jönnek
valószínűtlenné lesz az idegen
szád sarkán egy álomból lopott mosolyban
talán még ott vagyok
s még úgy tapadsz hozzám öntudatlan
mint anyjukhoz a fel nem nyílt szemű állatok

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
a spórolós nap lekapcsol holdat csillagot
kisimul a galambok felborzolt tolla
csipegetni a fényt lepörögnek a terekre

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
huszadik századi Odüsszeusz
gályám padjához láncolom magam
nincs bennem nyugtalanság
se remény új kalandokra nincsenek

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
leszakadva az éjszaka partjairól
felkészülök a napra
köszöntöm életem díszleteit bérletet mutogatva

amíg lehet
amíg lehet
amíg le nem tartóztatnak a reggelek

ÉN IS A LOGODI UTCÁBAN

hajnalban kell a vérmezőre érnem
mikor kosztolányi már zár az égen
én más helyre járok más kioszkba
a délinél ötkor nyit a kocsmá

föltámadni sörtől inni fél rumot
hinni mások lehetnek a holnapok
álmos sötét az alkotás utca
csipás lámpáknál várunk a buszra

hogya valaki vendége lennék én itt
francokat a reggel zuglóba szédít
kába emberek feje bólogat
ringatnak fázós törött álmokat

új megálló újabb adag a présbe
azt se látnánk ha minden csillag égne
verseny áruház a rákóczi út
az ál-gutmann-gatyás neonfiúk

innen már nem semmi költőnek lenni
indulni a hajnali busszal menni
két kenyér között vinni az estét
nekem ez a hajnali részegség

a hungáriánál egy hubertusra
leszállni az ég még nincsen becsukva
gagyit ezüstöz rám a holdbazár
mindjárt hat óra fújni vár a gyár

KARDOT KÖZÉNK

ne várj rám este szerelemmel
erőm melléd zuhanni van csak
fektess kardot közénk
meg ne kísértsen az álom
a hóhérmosolyú hajnal előtt
mert megindulnak az órák
földarabolni testem
és elrothadok a város
négy kapujára szögezve

AZ ELSŐ KÉP

nem látok arcod mögé
kitagadod a világot
fekszel klórszagú ágyon
szekrényeden virágok

szemed kapui zárva
csuklódon mécsesek
égszínű lobbanásban
mutatják véredet

vizes hajad alatt
rózsacsokor-váz
vörös betűk izzanak

SZÜLÉSZET
SPORTKÓRHÁZ

HAJNALI INKARNÁCIÓ

Mielőtt e fehér papírt az asztalra tettem
minden tiszta volt
nem szándékoztam fontos dolgokról írni
gondolataim elfordítva az évek meddőhányóiról
megállapítottam: ha nem is ideális
de neked nekem
az adott körülmények közé csiszolódott életünk
kielégítőnek mondható.

Szemem a Hármashatár-hegy fáit-bokrait mérte
figyelmen kívül hagyva az ablakot
túl a tárgyilagosságon rögzítettem
a hófoltok zsugorodóban
nedveket gyűjt a föld
elérkezett a hetednaponkénti reggeli fény szobánkba
s a szombaton halálra ítélt vekker döglötten áll
nem asszociáltam langyos nyugalomra
alvó fiunk csupasz fenekére húztam a paplant
s meggyújtva kávé utáni sokadik cigarettámat
gondolataim elfordítottam az évek meddőhányóiról
kiráztam agyam hatnapnyi gondját
s figyelmen kívül hagyva az ablakot
szemem a Hármashatár-hegy fáit-bokrait mérte
azonosítottam a hófoltokat
koordinátáimat
hogyan bemérhessen a tavaszi szél

REKVIEM EGY ELVESZETT REKVIEM FÖLÖTT

„csak én dünnyögök egy holt kutya mellett”

Egy régen elveszett verset kerestem.
Most már tudom: nem találhatom.
Suta hasonlattal mutatok a vízcsöppre,
mindegy: pocsolóába vagy tengerbe estem.

Biztosan nyár volt. A Filatori-gátnál,
jó harminc éve. Egy toronyházban laktunk
– s bár felhők már akkor is jöttek-mentek –,
állítom: az még nem egy kitalált nyár.

Mert hét közben esett s kint gomba várt,
a Pilist kutattuk földszagú vasárnap.
Délután, mert délelőtt még Sződligetnél úsztunk,
majd meglátogattuk Szentlászlón Gyulát.

Akkor épp ott tanítóskodott
– persze még meg sem írtam azt a verset –,
csak mesélem: való kellett legyen az a nyár,
s hogy gondoltam volna, mára hova jutok

vesztett verset keresve, így harminc év után.
De nem csoda, hisz annyi minden semmi lett,
volhatott akkor bár-akármilyen,
ma már szegény anyám sem ismerne rám.

Fiam idézte fel a fönti sort.
Hogy benne miért ragadt meg, nem tudom.
Keresgéltem, de semmi. Ám mindegy is,
rég egy rekviem kiért, miért szólt.

VÉR ÉS VIRÁG

Ha érteném a működését,
könnyítené a dolgomat.
Tudnám a receptet, a mércét,
mint sodródik a gondolat.

Nagy ritkán visszapörgetem,
emlékembe mi mit hozott.
Máskor csak eltöprenkedem,
ami gyötör, miért van ott.

Könyvet lapoztam, verseket
– néha a költő is olvas –,
egy-egy sor távolra vezet,
pillanat, s nem tudni, hol vagy.

Valahogy így jutottam messze,
a világgá ment drogista
Mária kútjához, Názáretbe,
majd kétezer évvel vissza

Óbudára, a nagyszobába.
Léceken feszül a repró:
ül a gyerekekkel, ül a Drága.
A Csúcs-hegy odakint ócska freskó.

Nevetünk. Minden lehetne jó is.
De nem. Az élet szétesőben,
nincs hangod, hogy újra szólíts,
titkok zárnak el messze tőlem.

Vers visz, csapódok, mintha szélben.
Vér és virág ma már az arcom.
Álmokból hatvanhárom évem.
Csak maradjon még, kitartson.

Ha tudnám receptjét, a mércét,
mihez kezdenének a párkák?
Ma minden versem új remény még:
a hosszú sorokat visszavágják.

A VERS SZÜLŐHELYE

az íróasztalom kb. 90×45 cm-es
fiam kiszolgált gyerekbútorából (némi mesterkedéssel)
évek óta a *tett színhelye* már
a barna műbőrön amivel bevontam
sok lehullt parázs
s hajdanvolt három kiscicánk körömemlékei
itt ülök reggelente
nézem az évszakok hogyan vonulnak
itt kellene betűbe merevülni a versnek
– hűlő kávé cigarettafüst –
mikor még alszik a feleség a gyermek
s a velem ébredő kutyánk
a homályba bűvó szőnyegen szuszog
s már új álmában mozdulnak viszik a lábak

íme a vers szülőhelye
így lehetne mondani szépen

nézek délkelet felé
vonulnak vonulnak csak az évszakok
rövidül a kiszabott idő
a reggelek verstelenednek

még ide ülök menetrend szerint
kezem ügyében toll papír
szolga vagyok csak
valaki más aki diktál
hát kell az alázat
ha megkondul az a kezdeti félhang

elnévtelenedjenek körülöttem a tárgyak
semmibe hulljon a kutya szuszogása
hogy megindulhasson a betűk hadserege
a századik az ezredik
halálomig beismerő vallomásra

BELŐLED ÉL

Hogy mennyi év, és mennyi még,
s isten ki tudja, hol van?
Éltünk, s élünk még annyian,
és minden igaz és valótlan.

Testünknek nincs jövője, múltja.
Épít, lebont a bölcs anyag.
Nem létezik se volt, se újra,
csak a szigorú vagyok, s a vagy.

Nincs büntetés és nincs ajándék.
Szememből villan rád a Nap.
Mögöttem belőled él az árnyék.
Vakságaink halálosak.

Hogy mennyi év, és mennyi még?
Ugyan, ki válaszolhat?
Tartózkodási engedélyt
nekünk sem küld a holnap.

HATÁRKÖVEK – 1982

Miénk volt minden álom itt,
ha értünk jött az este.
Közös volt félelem, kenyér –
de nincs még semmi veszve.

KIALAKULT

kialakult az emlékek rendje
a boldogságnak épített lovat
nem vontatják a végtelenbe

A VÍZÓRA-LEOLVASÓ

Mikor a vízóra-leolvasó elmegy,
a kertek alatt számlára élesednek
a vízóra-aknák.
Ez a rendje, mondogatod,
teljenek a naplók,
mert végül is az a biztos,
ha állandóan közöttünk van
a vízóra-biztos.
Semmi se veszhet kárba.
Ez a valódi origó!
Ha esik, ha fúj,
járja a kertek alját, járja.
Csapódnak az aknafedelelek,
telnek a naplók új adatokkal,
a Nagy Hivatalban készül a számla.
Bárhogy akarnád rejteni titkod,
tudod, hogy újra eljön a biztos,
és minden, és mindenkor
össze van írva.
Haláloddal sem mehet a sírba!
Látod, ahogy jön,
villan a lámpa,
telik a napló, súlyosul a táska.
Nem menekülsz, ha reggel, ha este.
Nem menekül a szerelem se.
Ablakod, ajtód hiába zárnád,
tudod, hogy készül,
hozzák a számlát.

BALATONI ANZIKSZ

A terasz korlátjának támaszkodva nézzük,
az ég tisztulni kezd.
A déli part fényei kihunyóban.
1986. július. Szepezd.

A szél a kerteken
susogó zenét hoz át.
És holdat, sok-sok csillagot
ringatnak lent a fák.

Ma este béke van.
Rossz hírek nincsenek.
Pár éhes denevér suhan
a tükrös tó felett.

Nem gondolunk hát semmire.
Mi fájni tudna, távol.
Hagyjuk, ez a percnyi csend
kihazudjon az út porából.

ŐSZI VERS, BOGÁRNAK

Az ablakon a madarak belesnek:
Október mindent bronzba önt.
A jegenye zörgő levelet peregtet.
Riadt szívünkig ér a csönd.

Valahol avar ég. Kósza füstje
tömjénezt. Válunk templomosra.
Aranyba öltözünk, ezüstbe.
Készülünk a végső nem-tudomba.

Majd jön a szél, hogy elröpítsen:
találjunk boldogabb hazát.
Valahol él talán egy isten,
ki a menthetetlent menti át.

NOVEMBERI ELÉGIA

Ősz öregasszony, ködhajú Gorgó,
itt a november, kedvesem.
Hamuszín hajnalt űz a csikorgó
szél a kifosztott kerteken.

Így élünk rendben, negyven éve.
Megint Halottak Napja van.
Nem fázunk, jutott kenyérre,
de nincs szavad, már nincs szavam.

Negyven év. Latyakra, sárra
hártyát terít a dér, a fagy.
Szöknénk idegen, messzi másba,
de lennünk már csak itt szabad.

Ébreszt, betér hozzánk a reggel,
fölröptet éhes varjakat.
Forró a kávé, a cukrot keverd fel.
Valahogy ez az ősz is elmarad.

ZSOLOZSMA

mögöttem negyven év
és olyan magam vagyok ezen a kurva november estén
mint isten lehetett az első napon
érezem a csontvázreszketésű fákat
dérbe öltözött avarban sünök tüskeremegését
Uram nézz ide
kertem minden virága tépett
összkomfortos semmiből nőnek a csodátlan évek
nem adsz életjelet
pedig elkelne most a jó szó
tolvajmód szökő esték sokkjaira a testmeleg
mert elrothadok ebben az esőkönny-szagú gyászban
mocsokba szennybe húz
elkorcsosul a szárnyam

FEKETE ÉG

Ránk dől január.

Hova lettek a szikrázó esték?

Csikorgó lépteinkkel a régi havak?

Tengernyi kincsünkől mi maradt?

Ami jön, minden idegenség.

Varjúmagányra kattant a zár.

VALAMIT MONDANÉK NEKED

Valamit mondanék neked.
Valami szépet,
hogy minden fontos itt
hogy kell az ének,
és érdemes volt
– ellenünk hiába tört akármi –
ezt a reményt hazudó
márciust kívárni.

Valamit mondanék neked,
ameddig szólni szabad,
amíg az ibolya-égre
a halál ki nem tagad,
s pecsétjét szánkra üti
a kozmikus csöndnek.
Valamit mondanék neked,
ha a szótól lenne könnyebb.

Valami titkot mondanék.
Csak én tudjam s te tudd.
De lesz-e hírvivő szél,
s ha lesz, füledbe jut?
S ha hallod, érted-e,
miért vacog, remeg
ez a nagyfiú-költő,
ha valamit mond neked?

DÜNNYÖGŐ

A Nap sehol.
Vak, szürke ég.
A Hold, ki tudja, merre?
Tépett karú mackóm repül.
Véres kötés az este.

Se itt, se ott
e pillanat.
Holnemvolt kút az arcom.
Újabb rovást kap homlokom,
felhőt von rá az alkony.

Pa-ramm, pa-ramm –
magam vagyok,
borostyán-gyász avarban.
Úttalan úton dünnnyögök,
csak el ne higgyem: baj van.

A Hold sehol.
Vak, szürke ég.
Véres kötés az este.
Hiányod sebe üszkösül.
Új nap, ki tudja, lesz-e?

BÚCSÚ PASARÉTTŐL

a fontos dolgok is elenyésznek
emlékeid közt nem találok
széthullik mint a rigófészek
hiába keresed hiába várod

erkélyünk alatt aranyág magyal
a sas-hegyre látni a kert fölött
messzibe vesző lombjaival
fekszik akár egy kutyakölyök

kapkod nincsnevű csillagokhoz
a korlátnak támaszkodva nézem
elalvóban fülemüle csattog
ennyit sikerül megidéznem

évek óta magamban siratlak
az életről mesélek neked
hiába nyitott minden ablak
nem rejthetem el rettegésemet

hallgatjuk a rigók rekviemjét
megpróbálunk hinni a jónak
milyen szemérmes is az emlék
letakar elvisz tőlem a holnap

MENEKÍTS

száll röpül a nyárfa magja
ne hagyj itt ne hagyj magamra

nincs szavam a nemlevésre
csak a vagyra csak a mégre

testem fárad földre göbbed
röptesd újra újra röptesd

érted vagyok legyél értem
adj hitet a szenvedésben

fölöttem az ég ha megdől
menekíts a félelemből

benned halok értem élj itt
teremtéstől teremtésig

KÁNIKULAI CSIRKEVERS

hajnalban ébresztő meleg
odatettem a gázra a csirkét
benne a lábak direkt neked
a fejet én szeretem
zöldséget tisztítottam
kiraktam az ételhordót a pultra

nyári hajnalokon odaálmodom magam
a konyhaablakból a svábhegyre látni
érezem a levesillatot és arra gondolok
hogy fogsz örülni amikor a jénaiba teszem
a cérnametéltet lábat
omlósra főtt felső combot a zöldségeket
fölpolcolom hátad mögött a párnát

uramisten milyen messze van minden

kezemben nejlonszatyor
megyek az ötvenkilenceshez
holnap ne gyere mondod
ebben a kánikulában
majd szombaton
mit ennél kérdezem
csirkelevest tudod
valamiért mindig azt kívánom
kicsit elmosolyodsz
ez nem az ortopédia
ide behozhatod a lábat

de messzire van az a hajnal
csak ebből a melegből kimeneküljek
figyelem szaporodnak a szívszorítások
persze neked úgyse mondanám
nehogy lelkifurdalásod legyen
akkor szombaton
vigyázz magadra mondjuk
te ott én az úton

a szépilonánál fröccsöt iszom
a bódé mögötti pultnak támaszkodva
nem tudok gondolni semmi szépre
talán az árnyék
a házmán utca gesztenyése

ezerszer végiggondolva
nejlonszatyorban minden
nem jut eszembe semmi
tudom
hiába a hőség
indulni kell menni
külön üvegben a zöldség cérnametélt
csak a címet várom
hová kell utánad vinnem

DE PROFUNDIS

nem kell több szombati vers

ezután ha közeledik az ünnep
csak a sámánok dobzaja lüktet
zeng az örült tá-ti-ti zeng csak
dübörög döng a nem vagy a nem vagy

pedig hát tudtad: én vagyok
ácsolni föléd holnapot
megbúni fagy és szél előtt
együtt a föld az ég ha dől
hogyan holtomiglan hogyan holtodiglan

de csak a dobszó csak a nincs van

egy zöld boríték egy fecni papír
rajta a nincsen a nem vagy a hír
hogyan gémberekedik hűl fog a tested
s én sírom e tá-ti-ti iszonyú verset

még menni kéne menni messze
nem látszik még a völgyeresz se
most érnénk épp a hegyre fel csak
ki engedte hogyan szökj hogyan elhagyj

por lettél semmi arctalan
por vagyok semmi én magam
por a te szemed por a szád
száll a mindenség pora rád

és hull szítál akárha köd
és eltemet veled beföd

lekoppan hat nap hat feje rá
dübörög a nem vagy a tá-ti-ti tá

AUGUSZTUS-ÁTKOZÓ

légy százszor ezerszer átkozott
jöjj szeptember október záporozd
törd minden ágát fújd világgá
ne lehessen újra nyárrá

vakítsd meg szórj szemébe port
virágtalanná semmivé tarold
hozz keserves ősz rá gyász havát
sosemvirradó éjszakát

hóval verd jéggel ostorozd
a gyümölcscsel bájoló gonoszt
mert árva lett halott minden itt
s nézte nézte az Isten is

ne lehessen újra nyárrá
törd minden ágát fújd világgá
jöjj szeptember október záporozd
átkozott legyen átkozott

EZEN A MÁRCIUS VÉGI DÉLELŐTTÖN PRÓBÁLGATOM

mint ezerdarabos puzzle-t azt a délelőttöt
persze akkor nyár volt augusztus meleg
és hiába kínlódom nem tudom összerakni a történetet
fényekre emlékszem sötét ruhákra
két oldalt mocskok kandeláberek
de nem érzem a denaturált szesz szagát
az adta-e a halványsárga fényt
vagy már múlángolás volt gépzene
amire a tűző napon lehorgasztották fejüket a csokrok

ezen a március végi délelőttön
próbálom elhíttetni magammal
a csöndszünetekben rigóhang cinke szólt
és békésen a méhek bogarak zümmögése
de ezt csak most akarom beilleszteni a képbe
mert egyáltalán nem emlékszem arra se
kik álltak mellettem
csak rémlik annyira fájt a derekam
hogy hiába váltogattam a lábam
és vártam rakják a kocsira a virágokat
induljunk talán múlik a zsibbadás
és neked is borzasztó lehet várni a napon bezárva

ezen a március végi délelőttön
lényegét tekintve valami összeállt
ami meg sem közelíti az akkort
de tudomásul veszem vannak dolgok

amiket hiába akarok újra és ezerszer megidézni
a tovagördülő évek fölmorzsolják a felejthetetlent
előbb a számok homályosulnak
később az arcok
és ma már elfogadom ha nem is értem
működik az önvédelmi rendszer
ami nem hagyja kibogozni a réget
és súlyát veszti az is lesz-e ki akarja rám a választ
akibe hiányként beleégek

A HUSZONEGYEDIK NAP

Eltelt egy nap, és újra egy,
és ez is együtt és veled.
Ennyi a halál, látod, ennyi.
Nem-lennem kell, hogy tudj ne-lenni!

Magad, belőlem haltad el,
de vagy, míg nekem vanni kell,
mert egylétünkben, anyagtalan
nincsed súlyát hordozom magam.

Hiába romlott össze tested,
bennem te maradsz csak egynek,
s ha bárhol is, ha millió darab vagy,
naponta újra, újra összeraklak!

MEA CULPA

hallgasd hogy jajgat a szél
hallgasd csak
vetkeznek a bokrok a fák
jajgatnak

jajgat a levél és
jajgat az ág
jajgat az ég csupa
jaj a világ

rám feketülnek
rínak a varjak
búvik a jázmin a földbe le
jajgat

gyászuló ködbe
éjbe takarva
krómhideg álmok
visznek a jajba

templomok éteri
jajszava bong
jaj hova szökjek
jaj hova mondd

jaj kire vár kinn
a dér-ravatal
az ónszínű csönd
ha dörren a jaj

arcomat Isten
a Semmibe gyúrja
maxima culpa
mea maxima culpa

HA RESZKETEK IS

téliesül már
halkan a cirkó zúg duruzsol
kezemben füstöl
sokadik cigarettám
szívemen szűkül
a koronaér
aggódón biztosan
idenézel rám
hisz jól tudod azt
mit nem tudhatok
de nincs sok okom
az ittmaradásra
ha élni nem élni
majd ugyanaz
s bár reszketek még
nem sejtve a titkot
mit rejteget
az úri sötét
élni már éltem
épp eleget eddig
hogyan tudjam e földön
nincs menedék

TÉLIESEN

hiányod átsüt vértemen
húsomból él a félelem
holdszemű fehér éjjelen
kísértetarcod vérezem

RIGÓTÖRTÉNET, FELESÉGÉNEK

Áll az ablaknál. Mögötte hangtalan, üres a lakás. Mellényét ösztönös mozdulattal összébb húzza. Már fűteni kellene. De maga miatt? Ezért nem főz már hetek óta. A kutyának mindennap készít valamit. Az, hogy etetnie kell, hogy gondoskodnia kell róla, időről időre visszazökkenti a valóságba, hogy ez az élete.

Áll az ablaknál, a bokrokat nézi. Az ősz már bizonyosság.

Időnként végigremegteti a kertet a szél, hullanak a barna-vörös levelek számolatlanul.

Érzi, ahogy a feszültség erősödik benne. Az egész világot nem lehet átrendezni, hiába dobál ki mindent, benne, belül mozdulatlanok, mozdíthatatlanok az évek. Tudja jól, s mégis, öncsaló módon próbálja átrendezni a múlt jeleit. A lakás már olyan, mintha nem is ő lakna benne. És mire ment vele? Ha becsukja a szemét, visszarendeződnek a tárgyak, mert belül minden mozdulatlan.

A rigókról mindig beszámolt. A végén már csak a rigók maradtak. Róluk mesélt. A két fiókáról, hogy kiröppültek, hogy üres a fészek... – Róluk írj... a rigókról...

A temetésen semmit nem érzett. Tudta, cirkusz, színjáték az egész, hogy ott a számlán a virág, a drapéria, hogy mennyiért kapcsolják be a magnót, a gejl kandelábereket. Mi köze ehhez? A búcsúztató pátoszos, semmitmondó, fizetett szavához? De a színjáték kell, s odaállt, hogy megtapogathassák oldalán a sebet.

A fészek darabjait gondosan összeszedi.
Alaposan körülnéz, hogy nyoma se maradjon. Saras
cipőjét a fűbe törli.
Nyomorultul érzi magát.
A postaláda üres. Téves telefonok is alig jönnek.
A rádió, a tévé döglötten áll.
Mögötte, a szőnyegen alszik a kutya; álmában
nyühög.
Nézi a bokrot, az üres fészek helyét.
Sötétedik.
Belül minden mozdulatlan. Nyakukat
nyújtogatják a kolduló fiókák. Tombol a nyár.

HATÁRKÖVEK – 1990

Esővert, üres a fészek.

Fölrúgja, továbbmegy a nyár.

Ha lesz reggel, nélküled ébred.

Huszonhét év – hát ennyi volt, Bogár.

UJJATLAN KÖNNYŰ INGBEN

már semmi sincs az égvilágban
szűkülő erek szédülés
zsibbad a lábam fáj a hátam
de élek és ez nem kevés

már semmi sincs: a semmi minden
vihar csitul szél szendereg
várok ujjatlan könnyű ingben
még találkoznom kell veled

már semmi sincs: a semmi sincsen
kezemben régen nincs-kezed
semmi lóg üres bilincsben
idehazudom emlékedet

VEZEKELTEM

a kezedre emlékszem a szádra
lehet már ősz volt kint lehet
valahogy átmenekültünk a nyárba
azután halálig veled

ahogy szólsz a hangodra emlékszem
ahogy kérdezed: szeretsz-e
s én itt fekszem azóta is csak ébren
te feszítettél keresztre

nem megyek hozzád már évek óta
hittem így könnyebb lesz talán
de nem kudarcba fulladt minden próba
te vagy az egyetlen hiány

az időm elfogy lassan letelik
bűneimért vezekeltem
élek ameddig muszáj s megengedik
hogy itt tartsalak a versben

a hangod szád kezéd emlékezem
érezlek tapintható vagy
amíg maradnom kell dolgomat teszem
soha nem mondtam le rólad

MÁS ABLAKOK

régi függönyünk mintáit nézem
ülök a gépnél
fennakadva a messzeségen
mintha az akkor lenne a végcél
mikor egyszerűnek tűnt minden
hogyan hihettem volna
nélküled múlik el huszonkét évem

jöttek velem a régi függönyök
mintha védőim
de semmi sem örök
változnak otthonok ablakméretek
menthetetlenekkel küszködök
takarok bántó fényt
ősz-ködöt

tavasza a naptár mutatja
régii függönyünk mintáit nézem
belőlük inkarnálódsz szavakba
álomba szédülök ébren
elbűvölt istenadta
fölfényesedsz a szürkeségben
ne maradjak magamra

látom csukott szemmel vakon
komondorarcú hegy
néz be hozzánk az ablakon
mikor még ketten vagyunk az egy
itt már minden semmi rom
nézem a szemed
arcodat régi függönyről olvasom

ARCODRA HASONLÍT

Arcodra hasonlít a város,
bevésődve, maródva sejtjeimbe
romházaival, sok zegzugával,
hogy orgonái merre nyílnak,
hol lapulnak bronzos gesztenyék.

A városra hasonlít arcod.
Rejt nem múltó fényeket.
Fékcsikorgást sikítsz a sarkon,
esőtől futva érkezek.
Város-arcunk vagyok: az alkony.

Vésődő gesztenyék bronza,
nyíló arcváros-orgonás.
Kóbor esők a zegzugokba,
a fényeket fékek üvöltik át.
Ház sehol. Visszadőlünk a romba.

MELLÉKHATÁS

miután fölkeltem és újra vérzett az orrom
elfelejtettem az álomban írt verset
töprengtem hova tűnhetnek
a fészkükből kiesett gondolatok
amikre úgy emlékszünk
fontosak valamiért

természetesen a vers tökéletes volt
a vérhígítónak esett áldozatul

hogyan döntsem el mi a fontos
ócskává meszesedett ereimben a rög
vagy a vers ami behúzódott a tudattalanba
és azon munkálkodik
összetapasszon parányi lemezecskéket
a soros szívrohamhoz

SZÁMFEJTŐ

Megyek az utcán, számolom a fákat.
Számolom hány lépés a következő házig,
hány lépés még a templomig,
hány HÉV, autóbusz hagy el a térig,
hányan vannak kik szembe jönnek,
s hányan hagynak el, számolom.
Megyek lombcsupasztó őszben.
Bokrokon, fákron rothadó fészkek.
Ami valaha titok volt, pucér.
Minden vacak szél beletéphet.
Megteltem gyűlő nemvagyokkal.
Számolom, és persze elfelejtem.
Hát egyre többször mondom: nem tudom.
Lángtalan tüzem kormol.
Számolom, ki merre, hol vészett el,
mikor bukkanhat elő egy új seholból.
Megyek, az utca, mint a semmi gödre.
Mit számít az, mit számolok.
Beér az ősz, rejt trampoline ködbe,
még kivillannak csontló verssorok.
Valahogy el kell hallgatni a dalnak.
Reggelek jönnek, zúzmarások.
Bezúdulnak mezőkről a varjak,
véget vetni minden számadásnak.

ÉJFÉL ELŐTT

már nem számít
reggel van-e este
havat söpör a szél cifra kertet
nyújtott lépésekkel mérem az időt
mint egy kerítésszerelő

visszanézem az éveket
minden kilencen áthúzva egy
épül a hetedik kereszt

még érzem a holnapot
de néven már nem nevezem
a hídon akkor megyek át
ezért mindegy reggel este
folyó ahova érkezem
vagy óceán ami magába szív
és partra vet

ROZSDA ŐRÖL

Kevés szó őriz és teremt.
Csupasz, őszi bokrok ágán
szikrázó, zúzmarás a rend.
Emlékedből él a sármány.

Felejtett fűrészt a kertben,
ragadozó rozsda őröl.
Mégfog, elereszt a versem.
Haló ág hullik a töről.

Alanytalan, vak mondatok,
hangszereim, megrepednek.
Kiürítik a holnapot.
Csillagok mögött kereslek.

IKERCSILLAG

elrejtettem arcodat
őrzője vagyok ötven éve
látlak hallom a szavad
lettél mindenem miértje

hány zúzos éj és nappal
tavaszok telek nélküled
mit vittél tőlem magaddal
vak lettem dalt őrlő süket

napvilág a holdat
félmagadat hagytad itt
meglellek akárhol vagy
hiányod hozzád angyalít

akárha ikercsillagnak
nincs nélküled-jelem
szemem rád nyíló ablak
minden más titok legyen

JÁTSZIK ÉJSZAKÁT

EZERKILENC SZÁZHÉTBEN

százöt évvel ezelőtt mikor megszületett
Suba Anna és László Ferenc második lánya
Anna anyánk
a meteorológiai feljegyzések
valószínűleg megerősítenék
július tizenkilencedikén
protokoll szerinti oroszlánsörényes nyár volt

két háború után
július huszonötödikén
öt óra előtt öt perccel
benne vészelve át az ostromot
a Gizella Kórházban életet adott nekem
addigra béke volt
protokoll szerinti oroszlánsörényes nyár
a tizedik kerületi anyakönyv szerint
vall. ref. megjegyzéssel Ferencé lettem

megtapadva a jelenlétben
kiegyenesedtek a görbe lábak
a jóslatok ellenére éltem

így érek a júliusi csöndbe
százöt év után
fölsír anyánk
s rejtőzünk benne mindahányan
reményként
az irgalmatlanul messzi nyárban

Marosbogát Aranyos-Torda
Isten leküldte Annát
akárhánymilliárdomodikként
és eltűnt mintha sose lett volna

aranyösérényes fénynyomok
nyarak égnek mögé a porba

A VÉCÉLÁNCOT

spárgával hosszabbították meg
rekonstruálhatatlan ki kötötte hozzá a toldást

ez a legkorábbi kép
talán valami magasítót is odatettek
bár lehet ezt már a képzelet csatolja a múlthoz
hogya a család legkisebbje használni tudja a vécét
az első napokban a sikerélmény vágya vitt oda párszor
de még váratott magára a zubogtatás
ahogy a nagyokat hallottam az előszobából

ilyen elsőemlék után mihez kezdhetek
magassá növesztette bennem a hiányérzetet
amivel küszködöm lassan hetven éve
minden tettem szavam visszacsatol
a hős utca kettő háromszázötös földszinti lakás
szőnyegtelen hajópadlós szobájába
téli estéken izzik a kályhacső
hallom a szél szellem-mormogását
Erdély nemere-hangjával bújja
a megtérő katona kiáltásait
Bözödújfalu Kőrispatak felől
kire reggel találtak örült forgásban
ahogy riogatta az eltűnt farkasokat
Tisza kutya félivadékuk a részem
mint szegénylegényeké
a parazsat evő táltos esti mesékben
míg alma sül a kályhaplatnin
s a zsarátban krumplik édesednek

ilyen elsőemlékkel mit kezdhetek
bújtató háromlábú asztal keresztfáira
mackóm ruháit teregetem
anyu mellett teknőben mostam sámlin állva
két sezlony a nagyszobában
anyuéké az egyik
a másikon osztozik az enyémmel Anna álma
a kicsiben Sanyi Jóska Laci fekszenek
szalmazsákos ágyon

Anna haja *gesztenyebarna*
mandulavágású a szeme
galambszürke kosztümben fektetik ravatalra
apu legénykorában *tejfőlszőke*
anyutól örökölt szavakat hurcolok hét évtizede
Pista és Annus
nézem az esküvői képet
Sanyi vőfély
Kapeller Margit másodkeresztanyám
koszorúslány
mind meseszépek

Annusék
Tánczos nénihez költöztek a másodikra
férje kint maradt a Donnál
Pista női ruhákat varrt vakulásig
Anna szövőszék mellől ment szülni a Gizellába
három egymásba nyíló kórterem
Marika a külsőben
én hat évvel előtte a másodikban születtem
anyu a belsőbe került az onkológiáról

másnap hazavittük
legalább együtt legyünk
ha már nem tudtuk megmenteni a ráktól

ilyen elsőemlékek után hogy folytatódhat élet
ott vagyunk heten
anyu nagymosni jár
tűzből mentett könyvet hoz nekem
meséket hallgatok
ahol a szegények győznek a jók
Sanyi az ötliben vasöntőtanonc
Jóska bandázik
galambokat lőnek
én a drótfogasról lepiszkált
zsinóros altisztsapkában parádézok
honnan tudhattam volna

nem dicsőség-jelkép
apu a minisztériumban csak tisztiszolga
de formált szavaival ha mesélni kezdett
anyu ölében gombolyag kezében kattogó tűk
minden reményteli könnyebb lett
szálltam Farkaslakára Máramarosra
furfangos góbé
székely Naszreddin Hodzsa

ilyen első emlékektől hova
irigyeltük kik nagyszülőkhöz mentek nyáron
mi
túl hetedhét határon
a kettétépett Kogutowitz Manó-térképet néztük

keresve holnemvoltban merre van Kőrispatak
Marosbogát

és meg kellett szeretni ami volt
a kistenyér-hazát

maradtak a mesék maradt az álom
a kétszer-amerikás László Ferencről
félvak Mózes tatáról
ki megkapta a vízumot
jöhet Pestre
többször felolvastatta a levelet
és örökre elment aznap este

ezek nem sorspanasz szavak
ne gondoljon senki rosszra
vagyok mert elrendeltetett
egy félelem teli ölelés összeterelje a sejteket
s létemet meghatározza
egy hajdani vécélánc hossza

néha elfelejtem
kezdődik újra
hiteget
de végül megöl a visszanézés a múltba

majd hetven év
a választ hiába várom
lettem esetleges
tény a meghalásom
megyek ahogy kenyérre várók

a sorokban mennek
nem teremthetek
nekem-tetsző rendet

állok földdobszóban
pallókra tett koporsók mellett

gyászfeketét suhogó varjúszárnyak fölöttem
eltűnik a voltam
pedig még meg se jöttem

KOCSMAKÉP

tízéves korom körül
sokszor engem küldött anyu a kocsmába apuért
a Wágner vendéglőt
a Hiki fodrászata mellett akkorra bezárták
odalett a Müller pékség
Papp vegyeskereskedés
a Boross biliárdterem
Margit néni trafikját még kímélték
közért lett Kovácsék fűszer és gyarmatáru boltja
a tejcsarnok előtt
nagy alumíniumkannák álltak reggelente sorba
Wágnerék mellett volt a kis textilüzem
falépcsőn kellett felmenni
szövőszékek zakatoltak
ott dolgozott ezerkilencszázötvenig Annus
előtte a törökőri református imaház
Szemenyei tiszteletes úr bibliaóráin
voltam párszor ötvenhat után
szép lányai közül csak Betty jut eszembe
kirándultam is velük
de nem tudtam összebarátkozni Istennel
ha nem találtam aput a Kerepesin
mentem a Ciprus sarokra
lehetett bármilyen részeg
sose veszekedett velem
míndjárt megýünk mondta
mikor húztam a karját
anyu vár
vett málnát nekem

a legkisebb mutatott a cimboráknak *a legkisebb*
és megsimogatta a fejem

a Ciprus utca Hungária körút sarkán volt a kocsmá
messze a Százin a Beszkárt kőkerítése mellett
a *Vörös Lobogó pályánál* ahová bemásztunk nézni
hogyan hengerli simítja a salakos futópályát
szamaras kordélyával a pályamester

a kocsmának fekete olajozott fapadlója volt
nagy kályhában égett a tűz
érezem ma is

a söntéspultból áradó szagot
nem tudtam mi történhetett
az ajtónál toporogtak az emberek
a rácsba kapaszkodva benéztem az ablakon
lábánál emelve a kocsmasztalt
láttam apámat
befurakodtam

menjünk vár anyu mondtam

tisztult apu szeme

letette az asztalt

igyál egy málnát gyere

a cimborák visszaültek

mintha nem történt volna semmi se

rohadt az élet Sándor

beledöglesz ha nem törődsz bele

kocsmakép ezerkilencszázötvenötéből
az én erős apámról

négy éve temettük Annust

s tavaly húsvétől nem volt Sanyi se

JELENÉSEK VERSE

egy klottgatya egy rossz cipő
egy kék egy vörös nyakkendő
bakancs talpában jancsiszög
léptek alatt hó rögög
füst száll égre kavarog
nincs csendes éj
se angyalok

nyár
mikor még semmi baj
talpadon por gázolaj
falatnyi hit és remény kell
karéjnyi zsíros kenyérrel
amihez vadsóskát harapsz
lehet-e nálad gazdagabb
legkisebb fiú egyre nősz
nem veszíthetsz az utca *Hős*

anyád jön nagy cekkerekkel
szaladj elé
elfáradt vedd el
nyúzd
a piacról mit hozott
és boldogok vagytok
boldogok
szobában szekrény asztal ágy
a létező legszentebb világ

valaki alszik a sezlonyon
lehet hogy meghalt
nem tudom

január hava szél sziszeg
hova vitt majd hét évtized
jeges tüskés göröngyös út
álmodtad
nincsenek tanúk
magához húz a végtelen
jövőtlen múltad sincs jelen

ANYU HORGOLT FÜGGÖNYEI JUTOTTAK ESZEMBE

sok gyöngyfüzérnyi rojt
a lakást elborító kis-nagy terítők
ahogy ujjára karikázódik a fenyő-perle
így kértem a Röltexben ha fogyóban volt
néztük szaporodnak a pici minták
ég csillagai örök éjben

mikor nem volt több fonal
és beterítették mindent a csipkék
testét összekaszabolta a rák
aprócska díszei messzire vitték

így leszünk kiraboltak
hurkolgatjuk perceinket
páfránylevélminták
sarlóvá fogyó holdak
seholsincs anyák figyelnek minket
szaporítják szűkítik a sort
a fonalak fogynak
ölben ugráló gombolyag
olyan természetes a holnap
kicsit lecsúszott szemüveg
látom mozog a szája
várj éppen számolok
még egy sima egy fordított
és elfogynak a csillagok

NYÁRON BETÖLTÖTTEM A TIZENEGYET

rohangáltam a hosszú sor mellett
a kenyérgyári kultúrterem vasajtájánál
ott mentünk be ha bál volt ha vetítettek
ott adták ki a kenyeret

októbert vég sötét a nap
oldalamon pisztolytáska
hulladék anyagból szabta Jóska
ült a csikón
kezében tűk az ár
ne vágja föl a gyantázott medvecérna
börgyűrűk voltak ujjain

anyunak szóltak
valaki még rálő a gyerekre
le kellett vennem azonnal

*Jóska akkoriban sok igazit varrt
bár főleg tizenhat szeletes
csöcsös focikat
a szíjgyártóktól
a Szigetvári utcából hozta a munkát*

aztán kallódott mindenfele
mondták nem jó játszani vele

*Nehéz az őszinte élet és hazudni bűn.
Úgy járkál a nép akár egy kövér ember.
Hízik a bűntől, hogy igazi énjét eltakarja.
Mosolyog, mikor fáradtan összeesne.*

hol a pisztolytáska
anyu Jóska a kenyérgyár
én még úgy teszek mintha élnék
szabadon
jaj szabadon
hívogat sok látványpékség
hűl minden
mint a forradalom

A KADA

utca után kell leszállni a huszonnyolcasról
öreg fakapu a bejárat
az üvegezett-verandás lakás az övök
onnan nyílik a konyha a szoba abból
emlékeimben minden barna
talán a falikutat veszi körbe
az olajlábazat zöldje

ünnepekkor mentünk
néha ott tartottak névnapot
de Annus sokáig feküdt a Bajcsyban
s aztán a temetőbe is arra vitt a villamos

Lajos bácsin sokat nevettünk
góbé volt bajuszos egyszázbélű
berregett és kattogott
mintha vicc lett volna az élet

*billeg a gúnár az udvaron:
meg-hág-ták a gaz-da-asszonyt
meg-hág-ták a gaz-da-asszonyt
utána a többi liba:
meg hát meg hát meg hát*

itták a bort apuval
sírt szájukról az ének

*messze messze Csík-országban
élt a világ legeslegszebb leánya*

*messze messze Csík-országban
két legény is szemet vetett reája
az egyik csak addig nézte
míg a másik fejszét dobott a fejébe
szomorú a nóta vége
leborul a falu népe zokogva*

darusként dolgozott a Ganzban
komák voltak apuékkal
Lacinak Lalinak kereszt-keresztzülei
Lali Géza Laci meg én
majdnem egyidősek

szilveszteréjjel kóboroltunk a csikorgó havon
Lali sose jött
mosolygott ült az anyja mellett

előbb anyu halt meg aztán Ilona néni

jól tudom
így jár az ember ha a múltat nézi
kóborlunk ebéd után a Guttmannon

Lali idejét szűkre szabta a Down-kór
hárman kódorgunk a bánya-tónál

egyedül mit építhetek
emlékaranyból

38-AS VILLAMOS

mint amikor aput vártam
számolgatva jövő villamost
míg besötétedett
a fénnel hitem is fogyott
mentem a kerítés mellett
visszanéztem hátha még

eltelt azóta hatvan év
megfordulok
kopasz nyárfákra néz az ablak
mögöttük sápadt templomok
talán angyalszárnyon oda jár a jószág

mire hajnal lesz mehtagadlak
ha hallom a második villamost

ÁLMOKRÓL, ÁLLATOKRÓL

mindig kikönyörögtem
és ahogy visszagondolok
ilyen apróságok igazolják
otthon volt az a kétszobás komfortos lakás
a legendák Juranicsán
hová tündérek közé rendeltetett születnem
s bár nehezen akartam megmaradni
ragaszkodott hozzám a háznép
ha már lettem

először a kiskopasz begók
a vadnyúlfiók
kit meszeléskor nyomott agyon az öreg komód
a húsvétra Farkasrétről
Szávulyéktól kisírt
piros szemű fehér
őt Marikának neveztem unokahúgomról
az egy zavaros történet hisz Anna meghalt
kivitettem az udvarra füvet legelni
s mint kölökkutya trappolt utánam
volt fehér egér sikló
kaktuszom tenyérenyi sziklakertem
szájból etetett gerlepár
Bimbi a rattlerkölyök
anyuéknak volt valaha Bimbijük
Szultán a nagy tappancsú németjuhász
gyűjtöttem pénzt akváriumra
a TŰKER-ből mint apu színet trógeroltam
hónapokig jártam a Luther utcai akvaristához

guppikért növényekért
de nem bírták a gyűrődést a vitorláshalak
hiába szültek a szifók
töltötte ikrával fészket a gyöngygurámi
valami mindig közbejött
a bandázás a lányok

más lettem-e tőlük
megérne egy misét
varázsvilággá fényesült
a nyáresti ég
nem korholtak
az csak egy dolog úrfi
mondta apám
ma hol vagy
legyél szabad
érv oda
ahová álmodod magad

ANALÍZIS

ülj le Annus ne mosogass mondta a komaasszony
jobb este örömmel mint reggel körömmel
mindig ez volt a válasz
alig láttuk asztal mellett ülni anyánkat
így volt kezdetektől időtlen időig
aztán lepihent ő is
álltunk az ágy mellett
néztük a földet
megfőzött
a konyha rendben
ennyi volt minden csak erre kellett
este nézem a mosogatót
vajon hol végezte a piros vájling
nem haragszom a szennyesekre
de reggel legyen a tányér a bögre tiszta
mindent a maga idejében
nehogy azért rendeltessenek vissza
mert szanaszét maradtak a dolgok
van meleg víz
ilyenkor prima
az analitikus majd merenghet a sok miérten
legyen ő is boldog
hogy én mit miért és mit miért nem

EGY SZÍNJÁTSZÓ KÖR EMLÉKÉRE

egyszer majdnem tagja lettem egy színjátszó körnek
de a kései siratót bízták rám
és annyira megviselt a harminchat fokos láz
hogy sokáig nem mentem a Szilágyi Dezső tér
környékére sem
évtizedek múlva is azok a sorok szakadtak föl
ha néztem az erkély mögötti ablakokat
cigány vagy mondtam az utolsó órán
köpök a legendára
káromkodni kél kedvem
de mi az az átok amit utánad kiáltsak
hogy mindenben csalódtam és bassza meg bassza
meg a jó ég
de előtted soha nem beszéltem így
nem is tegeztelek
anyu hogy lehet elmondani egy ilyen verset
hiába próbállak összerakni a kedves nőkből
ők is odalettek
és nem futja már látom
mögém sokasodtak az évek
körbevesznek
sosincs remény kijózanodni belőled
amikor világosodik az elmém
látom én is ostoba voltam
majdnem-tagja egy ripacskodó színjátszó körnek
szórtam a morzsákat hogy visszataláljak szórtam
pedig soha nem tudtam elszakadni tőled

RONGYOSLEVES

napok óta rosszkodik a gyomrom
mára kicsit jobb lett
csináltam köménymaglevest
mikor betegségeimből lábadoztam
anyu mindig főzött s ha jólesett
az gyulladásomat jelezte
kanalazgattam s eszembe jutott
ha tojást is csurgatott bele
rongyoslevesnek nevezte
a szegénységre gondoltam
nem a barnás-savanykás lében
mert a kanálnyi ecet kihagyhatatlan
szabálytalan darabkákban úszó tojásra
fiú létemre sose figyeltem
hogyan készíti a mindennapit
ahogy apám billegő járását hanghordozását se
régóta visszaérzem a szeretett ízeket ha főzök
s ha szólok néha megrettenek
honnán szól apu
s járásom engem mint őt
éppúgy billeget
zárva az ajtóm
ritkán jön vendég
egyedül vagyok mint mesékben a vének
van hogy fölkapom a fejem
szent ég megint magammal beszélek
mintha örökké valakikkel lennék
keverem a rántást
anyu megszórja köménnyel

hallom a csoszogást
apu lépdél
megterítek
az asztal másik felére nézek
hozok még egy tányért
hogyan is felejthetnélek ki téged

LÁTOGATÓBAN

nem változott azóta semmi
ugyanazok a házak fogadnak
az az ablak
az óvóhely szürke íve kisebb talán
mint mikor el kellett menni

azt mondják felnőtt vagyok
ez ugyanaz az ország
csak keserűbbek a pillanatok

nem változott azóta semmi
csak az udvart felásták barbár kezek
emlékeimből csináltak virágtenyészetet

minden ugyanaz
csak az ébredés varázsa nem
magamra hagytak
játszanak velem

mindenki strandra ment
nincs idehaza senki
becsapódik a bámuló ablak

idegenek vannak csak
idegenek

nem változott azóta semmi
csak elment mindenki
mögém dőlnek a holnapok
rég nem tudom már
hol és miért vagyok

TÁNTI

a konyhában lakott
a szobájában Marika az albérlő
villamoskalauz volt a 38-ason
néha blicceltünk vele
a Népszínház utcáig és vissza

Tántinak vaságya volt deszkadobogón
ne a hideg kő legyen alatta
a gyógyszeres üvegeit irigyeltem
de nekem az üreseket se adta

Máté bácsi se a kardjaiból
pedig pinceműhelyében volt jó néhány
a padláson postagalambokat tartott
nézte röptüket ahogy visszatérnek a dúcba
Péter fiának szingó gumis Legnano kerékpárja volt
vállán vitte egy másik bicajon
ha edzésre versenyre ment a válogatottba

Tánti ezekről semmit nem tudott
néha lejött az első emeleti lépcsőfordulóig
csontsovány árnya mint az ablakkeret
nem lehetett sehová látni
olyanok voltak azok az épületek

kis ételhordóban vitt neki valaki enni
ötvenhatban magyarázta nekem
a der die dast
aztán visszatértünk az oroszra ötvenhétben

Tánti semmiről sem tudott
ágyba-asztalba kapaszkodva járt
nem láthatta Bánó doktort nagy szakállasan
ahogy fehér rövidnadrágban ment teniszezni
nem érdekelte mit gondol róla a világ

Tánti nem tudott a gubisról
ahogy ócska zsákkal járta a faládákat
nálunk ott volt a nagy akácfa mellett
hetente lapátolták lovas kocsira a szemetet
nem tudott a Nap mozinál a mester után
ládát trógeroló Ványa doktorról se semmit

Tántit nem érdekelték a Tichy lányok
kik fölötte laktak a másodikon
Antóniát apu hozta ki a vécéből holtan
nem tudta merre megy Baranyai Margit
valahai banktisztviselő csekkeket bélyegezni

Spielmann néniről se orvos fiáról
ki nyaranta odahozta első szerelmemet Katinkát

miket nem tudott még Dr. Oszvaldné Tánti
titok volt
de öregedve nem nehéz kitalálni

ott cseperedtem Atlantiszon
néha megsimogatták csikófrizurás fejem
mit tudtam én
ami van az a történelem
egyszer úgyis elsimul egyszerű lesz az egész

mint mikor anyut temettük
s pár hantnyira várta a két angyalfehér
mesebeli gyógyszerész
Layék

FORRADALMI VERS SZÓLÓVEL TÖLTÉNYHÜVELYEKKEK

az egyetlen tanú maradtam

ahogy egy erdő kihal
s már hiába kérdezel
nincs aki válaszoljon
kiürült minden
próbálsz összekotorni
pislákoló tűzmaradékát a múltnak

november
már ágyúk se szóltak
sütött a nap
arra az ősze mindig úgy gondolok:
fénnel teli
mentünk a Hungárián a Népliget mellett
a Soroksári úton a HÉV-sínek mögött
dombokban álltak a nehéztüzérségi lőszerhüvelyek
ez biztos
talán a mennyiség csaphat át a legenda hegygerincén

fogtam apu kezét
mentünk a Gubacsi híd felé
Jóska nem jött haza napok óta
talán telefonált a minisztériumba
mert apu mindig bejárt
a portának működnie kellett
de tudtuk: *él*
Csepelre járt udvarolni Huffnágel Marinak

ki hegesztő volt a bicikligyárban
s az ostrom miatt valahogy ott ragadt
de anyu biztosat akart
azért indultunk apuval
persze a Hős utca és Csepel közötti távolságról
fogalmam se volt
a hídnál tank állt a túloldalon jobbra
csövét Erzsébet felé szegezve
őrséget géppisztolyos orosz katonák álltak
végig se tapogattak
mondták: *pasli*
pedig zsebemben volt két töltényhüvely
a Ganz mellett találtam
de sürgősen eldobtam a papírgyárnál
fekete szőlőt ettem Mariéknál a lugasról
azóta kedvencem az otelló
hiába mondták *silány fajta*
a dolgok öntörvényűek
ha van
ma is azt veszek

legközelebb HÉV-vel mentünk a Lenines-térig
tán Tanácsháznak nevezték
1957-ben ott volt az esküvő a Szent Imrében
egy képen előtte állunk
akkor is ősz volt szőlővel a lugasban

zsebemből eltűntek a töltényhüvelyek
csak emléküket tapogattam

SLÁGER

szeretni kell ennyi az egész

ezerkilencszázötvenkilencben mindent vitt a dal
befejeztem az utált nyolcadikat
a Mogoródi út Zászlós utca sarkon szakítottam
Unger Marival
nem gondoltam egész életemben azt magyarázom
mit vitt el az az ősz mit kaptam azon a nyáron

szeretni kell

odaadtam magam a dalnak
néhány kötéllel elintézték a forradalmat
kitartással mindent meg lehet szokni
egy nemzet tanult *ellen-* helyett 56-ozni
szent szabadság legyen a neved áldott
elzúgtak Európa hallgat
megvertek voltunk nem kollaboránsok
kussolt aki addig Dunnyuskázott
akik tegnap hegyen-völgyön vonatoztak

szeretni kell

adott a ritmus
kicsit lazábban mint Zorba
rázta a seggét a szocializmus
ennyi az egész énekelt Korda
még egy ideig fújtak műszakkezdéskor a gyáarak
az volt az ifjúságunk

kerestük az elveszett ungermáriákat
spórolt a család
vettünk részletre Tavasz tévét
néztük vakulásig a műkorcsolyát
szeretni kell
rengeteg halál után a békét

HARMINCHÁROM ÉV

pikáns asszociálni krisztusi korra
ki-ki elmondhatja
kik álljanak a sorba
kinek ami jutott
mennyi év melyik század
belőlünk a huszadik
szakított harminchármat
romhalmazvilágon
gyönyörű gyerekkor
lánctalprekviemmel
ezerkilencszázötvenhatból
fölsebzett utcák
tankok égnek
ritmustalan kattogás
davaigitár-ének
sötét szobában varázsszemet lesve
megváltó híreket várunk
míg ájulásba sodor a november este
s Szolnokon meghágva a forradalmat
munkás-paraszt kormányt avatnak

tizenegy alig múltam
vérrel gyalázattal telt meg a múltam
vasárnaponként
muskátlis ablakokkal szálltak a nóták
ócska rádiónak hittük
a *Szabad Európát*

rendet csináltak rendet
teli börtönök rejtegettek
akasztófa-csendet

harminchárom év
megtalált elhagyott a szerelem
azt mondjátok *korszak*
az a harminchárom volt mindenem
fiatalság élet
amit most elsíbolnak
szégyenkezve hallgatom
miket beszélnek
ámulok hogy fogynak a gazok
szaporodnak a jók a szépek
vannak millióan
azt a harminchármat ki lopta el
hol van

fogyékonyak vagyunk
vásó anyagból
a ma nem mondhatja
hogyan volt az akkor
örültünk szerettünk
akárhogy is
éltünk
felülírható-e
harminchárom évünk

A SZÜRKE

Eszterházy-kockás mellényes
öltönyömet
ezerkilencszázhatvanhárom tavaszán vettem
a Rákóczi úti férfi divatáru boltban
volt gavallérsarkú barna cipőm
és elmaradhatatlanul *hétköznapi is* nyakkendő
az úr nem csak vasárnap úr mondta Jóska
anyu szerint is annak kellett volna születnem
amit később úgy interpretáltam
tévesen használta a feltételes módot
akkoriban volt divatos a gumis nyakkendő
amiről hamar lemondtam miután Józsi meghúzva
visszapattintotta a nyakamra
adott egy rendeset és megtanított a kötésre
ami elfelejthetetlen mint az úszás a biciklizés

Horváthék kertvégénél készült a kép
látszik az ajtó ami mögött rég
Horváth bácsi asztalos műhelye volt
állunk anyuval maradék három fiú
mosolyogva mind
Jóska kívül-hordós rövid ujjú ingben
anyu és Laci feketében
azon a nyáron mentünk Erdélybe
Jóska nem jött a család a munka miatt
meg különben is Erdélyben született
nem úgy mint Laci meg én a pestiek

koraeste

Kőrispatak főutcáján jöttek a legelőről a *bihalak*

Karda Dénesék kapujában álltunk

rémülten figyeltem a nagy fekete állatokat

egyikük a csordából kiválva felém tartott

hátráltam de fordult a kapun be utánam

tanácsosnak láttam a deszkapalánkra fölugorni

nyakkendősen öltönyösen

akkor szakadt el a nadrágom

valamennyire helyrehozta egy műstoppoló

de mint a karambolos autó új már soha nem lett

a bivaly Kardáéké volt

az itatóhoz fordult a kapu mögé a jámbor

én a városi ficsúr nem érdekelttem

este a kocsmá hátsó falábas verandáján ültünk

petrólámpafénynél

alattunk csordogált a Küsmöd időtlen útra

halkan szólt az ének

kesernyésen mint a *deckapálinka*

mint a *cujka*

TENGERHANGZÚGÁSSAL

jön a hajnal
az ősz rohadó leveleit
olvadó hó leve mossza a sárba
véres a reggel a takarók a párna
maradék álmaim körül szimatol
az elmúlás habzó szájú vedlő kutyája

rendet kellene rakni
összesöpörni az útról a leveleket
talán ha megérkezik a fény
bevilágít a fák ágai között
mintha lenne remény
de vissza kell menni a műhelyekbe
oda is befújta a szél
az alvadtvér-színű lombot

nem akarok menni a háborúba
fel kell söpörnöm az erdei utat
kitakarítani a csarnokokat

valahol találtam egy seprűt
visszahozom mondtam a nőnek
aki valamit csomagolt
a végeláthatatlan sorban érkező
tovadöcögő dobozokba

még mindig szürkeség volt
kezdték visszaszállingózni az emberek
kevesen jöttek

rövid ujjú ingben
úgy tűnt mintha elmaradt volna a háború
a rogyadozó léptek meggyötört arcok
mégis iszonyatot árasztottak
mint akik nagy tüzek mellől jönnek
tépettek voltak kormosak
egyikük odaszólt
nem lesz itt igazi harc sosem
csak szalonképessé kell tenni a halált

akkor már nem volt söprű a kezemben
félúton álom és apokalipszis között
ismételgettem
ez már akkor is tavasz
nézd nem találsz vérnyomokat
mindjárt besodródik a reggeli harangszó
elhalkul a tenger zúgása

mostanában így folytatódik
ha jön a nappal
s csak kushad
véres szemét rám szegezi
az elmúlás kutyája

KOCSONYA

Tengerszínszemű nem szereti a kocsonyát
én mindkettőjüket

mikor jön
megmutatom a hűtőben összefordított tányérokat
más lesz az asztalon
amit direkt neki
nagyképpen mondhatnám görögsaláta
de nálam az írt receptek
nem játszanak nagy szerepet
ami eszembe jut ahogy várlak téged
a legfontosabb arra gondolni aki elé teszem
figyeljenek kik nem sikerült ételekről mesélnek

mantrázok elalvás előtt
van fetasajt vettem koktélpáradicsomot
piros kaliforniai paprikát
néha megdöbbenek
vénségemre mily választékosan fogalmazok
mit tehetek
haladok a korrallal
anyu vinetéje padlizsán lett
borsikafű a csombor
ha föltámadna és meghívnám egy gyrosra
csak nézne rám
nem gondolna rosszra
de nem háborgatom szegény anyám
új világba hozták a chilit kurkumát
Szecsuánról nem is beszélve

mire vasárnap jön a kedves
nélküle az egész hét mit érne
szépen megterítetek gyertyákat gyújtok
az olyan romantikus
elé rakom a csirke
kukoricakeményítővel panírozott mellét
à la Dragomán
kínálom az álgöröggel
kérdeszgetem
jó
egyél ha kell még

hétfőn szilveszter
szerpentinem konfettim sincsen
de lesz kocsonya lencse
kellemesnek ígérkezik
a hatvannyolcadik boldog új év
akármilyen volt is itt vagyok
talán jön egy kéményseprő
tányéromon bevetésre kész
vár a malacfarok

KEDDEN

végre vettem egy nadrágot a kínaiban

a negyediket próbáltam

nehéz annyiszor öltözni mióta fölvtágták a mellkasom

a hasam a combjaimat

s már fel akartam adni

egyszer talán megírom az egy év két bypassát

mikor az eladónő megsajnált és a raktárból kihozta a jót

otthon megmértem a régi belső szárát

hetvenegy centi

elrontott A/4-es lapokat tépek kis darabokra

azokra írok fontosnak gondolt dolgokat

nadrággal cetlivel a piaci ruhajavítóba mentem

a kérdésre mikorra kellene

a kommersz válasz helyett: tegnapra

hétfőre feleltem jó lesz fizettem bediktáltam a nevem

jöhet érte bárki már szombaton mondták

még szerencse hogy nem pénteket

havazott fagyott csúszkált az ország

araszoltak autók emberek

ki se mozdultam a lakásból

az érszűkület is persze

csak a postaládához lifttel

és vissza a hetedikre

de ez a nadrág verse

elővettem a télikabátot bakancsot
kesztyű sál már napok óta a fogason
s nekiindultam nagy lesz ami lesz-szel

nehezen tudom felbecsülni
négy-ötszáz méter a táv
a megboldogult csepeli áruház
– ma Görgey Artúr – téren át
leülni közben nem lehet
a padok havasak jegesek

ahogy a parkba értem mintha
dinnyét krumplit áruló hangszórós kocsi jönne
fülemre húzott sapkám alá
recsegő hang tolakodott a csöndbe

a parkolóban néhány sátor állt
babgulyással forralt borral csalogatott
egy politikai part

a nadrág nem lett kész
rá van írva a papírra: hétfő
mondta a hölgy
igen próbáltam magyarázni
de beláttam
az ördögnek tartoztam az úttal a hidegben
bizonygathattam ő mondott szombatot
de láttam a szeme se rebben

visszaindultam a csarnokon át
csillagszórót vettem rozskenyeret

a hentesnél darabka disznósajtot
s máris úgy éreztem
nem hiába mentem

a sátonnál invitáltak
jobb Magyarország meleg ruhák
de nagyon szürke volt a kedvem
láttam fázós ölelő tenyerekben a bort
merülő kanalakat gőzölgő levesben

messze a ház ahova el kell érnem
nézem december nyolcadikán
bokáig télben

hétfőn megyek vissza
addigra új sátrak állnak
talán új bor is forr új gulyással
végre elhozom a kínai nadrágom
aztán ideér karácsony az új év
egy új magyar álom

VÍZKERESZT

a globális fölmelegedés az egymást követő frontok
próbálok megkapaszkodni
lesem az orvosmeteorológia híreit
kapkodok a gyógyszeres dobozhoz
ki érezte milyen a halálfélelem
nem csodálkozik
egyetért velem
összekeverednek a betűk
negyedszer kezded a mondatot
mert fogalmad sincs mit olvasol
kikészítve az orvosok a mentő
az azonnal értesítendőik telefonszámait

karácsony után mikor már tény
a megváltó megérkezett
de hozzád nem csönget senki
s extraszisztoléiddal sem tudsz mit kezdeni
talán vigasztalhatna
négy óra után láthatóan hosszabbodnak a nappalok
keresgélpsz a Port.hu-n valamit ami happyenddel
kecsegtet

jók a gyerekeiket egyedül nevelők
olyanok
kikkel szerelmeik csúnyán kibasztak karácsony előtt
de megoldódik minden mire a fagyöngy alá
na ilyenek kellenek
jó elmorzsolgatni egy-egy meginduló
s mintha a szorítás is enyhülne
persze az izomlazító a Xanax a konyak besegít

amikor a negyedik filmet is végignézted
nem sokkal éjfél előtt
még kóborolsz kicsit a Facebookon
átfutod az aktuális idézeteket
aztán kikapcsolod a gépet
még egy egyenes vonal se marad
mint az intenzív monitorján mikor valaki elmegy
s a lepedőt arcára hajtják
hogy kontúrosabb legyen a helyzet

EGY ÁLOM VÁZSZERKEZETE

nem tudok mit kezdeni a kora hajnallal

nehezen újra elaludtam
közelebb jöttél
óvatosan
egészen a számig
állandóan rajtam tartva szemed
összehiraptam alsó ajkadat
meztelen combodon
fölkúszott bal tenyerem
égetett a büntudat
a vágyás-utánad miatt

köpve tilalomra
sikerült visszaaludni
de megváltozott az álom
tovább sodort az irrealitás

elefánton ültünk
valami zooban
mellöttünk fekete párduc
leugrott
féltem kárt tesz valakiben
de visszajött
ölembe hajtotta fejét

szűk utcácskába értünk
végén drótfonatos kapu állt
a párduc elfutott

az elefánttal
se menni se megfordulni nem lehetett
csak nézett szomorúan

felálltál
megigazítottad a ruhád
szemedből már nem olvashattam ki a reggelt

ROSSZ ÉJSZAKA

jött a sötétruhás ember
azt hittem megöl
a hasa aljába állt a kés
megtorpant
csodálkozva nézett
a fekete nyélre
megingott
rogyott a térde
hajra
nyílt a szája

én nem akartam
a hang már nem belőle
tört elő
a tiéd volt
s most te mondasz
halált
gyilkos felé dobtam a kést
téged talált
én nem akartam
hogyan jöhetsz vissza
mindig más alakban
belaksz öt álmod
mindig más vagy
s én nyögök
sírok és kiáltok
tüzet küld rám
az Isten
majd vadvirág

simogató szelíd len
hullámszik át az álmon
melléd fekszem
elveszett arcod
nem sikerül
exhumálnom

TEGNAP FÉNYKÉPEKET

rakott ki a Facebookra egy rokon

esküvői
omlóvakolatú templomnál csoportkép
rosszul írta a dátumot
számomra egyértelmű
hat évtized
anyun fekete kendő
karján gyerek
szomorú
áll a vőlegény mögött
mosolyognak a többiek
apu a sor szélén
negyvenhárom éves
sötét apró bajusz
sovány
jobb kezében táska
az állandó cigaretta a balban

ugyanaz a pár
talán két évvel később egy szobornál
a fűvön szoknyás lánygyerek
nincs értelme hogy megvilágítsam
a történetet

a tévében egy tehervagont mutattak
mobil múzeum a transzport-időkből
balra arctalan csendőrruhás alak
lépcsők a vagonajtó előtt

aranyszobrokat láttam éjjel
arca senkinek se volt
egyikük kezében
cigaretta ég el
néztem a vánszorgó hosszú sort

azt mondta Klári sietni kell
az autóban zuhanyozzak
és mossak haját
de miért ő
és miért Jenő jött a fekete kocsin

mikor mondtam a mosdást
zuhanyt nem mertem említeni
megállt mert menet közben
nem lehet engedni meleg vizet
én a hátsó ülésen
néztem nincsen lefolyó
és ez az egész képtelenség

akkor nyílt meg az autó bal-közepe
előtte egyre többen
vállmagasságig lehetett látni őket
eltűntek az autó ülései
vagon belsejében kuporogtam
és nyomultak egyre
nyomultak a szürke emberek

vasárnap temették
az ő rokonai nem jöttek vissza sosem
nem tudtam menni a temetésre
a neki szánt kavicsom képzeletben odavittem

mára megint havazást mondanak
nehezen érkezik a tavasz
apu szombaton lenne száznégyszáz éves
keresem az aranyszobrokat
hiába sietnék
ez még február a télvége
a képek szürkesége ugyanaz
nézek az égre

havazz rám
havazz

EZ AZ ÉJSZAKA KIMARAD A KÖLTÉSZETBŐL

talán a frontok az antidepresszáns hatása
az éjfél utáni
most-már-mindenképpen-aludni-kell kényszer
a senkitől-semmit-sehol-nem-akarokba ájulás
az ébredésbizonyíték

föl kell építenem az új napot
mióta leszakadt a relaxa
betüremkedik nem kegyelmez a fény
próbálom megérteni mit akarhat még
a tavasz a rám borulással

ez az éjszaka kimarad a költészetből
valami mégis ideparancsol
körbeállnak zöld lándzsavitézek
feketerigók hozsannát ordítognak a tél ravatalán

ez az éjszaka kimarad a költészetből
próbálom elhíttetni magammal
valakinek még terve lehetnek velem
nem tudom milyenek nem tudom meddig
de a rigóimából kihallatszik a szerelem
hajnalszárnyával megsimítja arcomat egy angyal

SZOMBAT

minden szürke
az ég a fényt a délelőttre szűrte
lágerőrök
felhőkig érő stadionlámpák
kattogó idő
szél billegteteti a távoli nyárfát

szirénaszó
valaki mindig meghal végül
erősödik a rettenet hangja
semmibe szédül

az ember elesik
az ember szárnyal
a halál jön-megy
kint fő a hús káposztával
megérint az elmúlás itt hagy
konyhából beúszik
a csomborillat

szombatszürke
helyenként átnéz a nap
mégse tűnik el minden
nem hagyom legyőzni magam

szerelmet álmodtam éjjel
mi fontosabb
mint ónszínű égen a fényjel
ha hozzám bújsz ha vagy

a nyár második délelőtti
ború fény szerelememlék
káposzta ahogy anyu főzte
terített asztal
egy mindig várt vendég

TRÓJAI VÍRUS

mikor elvonulóban a nyár
s én a sejtek szaporodásáról álmodom
fogalmam sincs mit jelenthet
a mindenreggelek keserveihez tartozó dilemma
fölfejteti mint anyu a régi holmikat hogy megmentse
újrakösse a fonalat valami használhatóvá
nem úgy mint Pénélopé
az ő Odüsszeusza mindig előkerült a kocsmából
de újra és újra kihajózott hogy keserves napjait rója
fogalmam se volt hol van Ithaka
csak láttam várja anyánk s bánata nem Trója
elvonulóban a nyár
felhő szomorítja arcát az égnek
és nem tudom miért bolondulnak meg a sejtek
beteszt az éjszakának az este
feszül a frontok alatt az ember álomba zuhant teste
anyu elfogyott
apánk minden pohár borban őt kereste
ez a történet se fényesíthető de vessen rám követ
ki engem látva látni mást szeretne
ilyenné lett a játék
nehéz megtalálni az egy-szót
amit hoz és továbbsodor a szakadozott álom
elvonulóban a nyár
az őszbe még oda kell érni
melyik sziget felől hallatszik majd a szirénének
nem tudom
azt se ki vagyok Odüsszeusz vagy Télemakhosz
körbevesz a tenger

a múltó nyár
megyek a rejtelmek szeptemberének
hallom szirének elhaló jaját
zsibognak zsongnak bennem a sejtek
istenem mennyire szeretlek
és próbálok nem gondolni rád

EGY FRONTMENTES NAP VÉGÉN

arra gondolok
alkalmatlan az idő elégiára
egyértelmű a képlet tudom
de elegem van
az önostorozásból
nem olyan jó a világ
hogyminden hiba okát
magamban keressem

vannak módjai az áltatásnak
vegyünk egy idealizált pillanatot
meséljük magunknak
szűrt fénnel süt a nap
halljuk a zúgó csobogását
ha becsukjuk a szemünket
érezni az avarillatot

mondhatod
mindent túlfényezek
mimást tehetnék

valami káromkodással
rövidre zárhatnám az estét
hisz annyira közönséges az egész

nem okollak
s a nagyobb baj az
minden véget ér
mire az egészből
valamit megértenél

TAVASSZAL SZOMORÚ

 szerelmes dalokkal jönni elő
kimeríti a hülyeség fogalmát
ne vedd zokon
a kevéske napsütés kezdi érlelni a D-vitamint
amire nagy szüksége van a szervezetemnek
ezért ülök a keleti nyitású ablak elé
hiányzol ebből a délelőttből
telve hóvirággal az erdőaljak
napfényt szédítenek a krókuszok
és emlékszem régről
a Rákóczi útra néző iskola udvarán a kerítés mellett
már emelkednek lándzsáikon
a húsvétígérő nárciszok
s a betongyűrűk borostyánfüggönyén át
nefelejcek kéklenek
ilyenkor nem dűnnyöghetek hiánydalt
hagyom a szokásos kórleírást is
ott a sok versemben az anamnézis
kicsit megbolondulok
ahogy nézem a rügyek tüntetését
ahogy testet ölt az orgonák szobra
így a jobb ma
bódító földszag dől az ablakon
nem is tudhatok mást akarni
csak maradni
maradni amíg lehet
hériccselel kankalinnal nárcisszal
veled

ÁTÍR FÖLLODOZ

az ébredés átír és föloldoz
szenvedek álomdarabokkal
mintha bontott ház sitt-kupacából akarnék
visszaidézni

léttelenbe tűnt családot gyerekmackóval
mosollyal a lépcsőfordulóban
kertbeli lánnyal
ahogy előrehajolva néz egy sárga virágot

az ébredés átír és föloldoz
egy kórház ahol előbb én
aztán ahogy jöttek a látogatók
már te feküdtél az ágyban
mindenütt a semmibe tűnés pusztulásnyomatai
betámasztott tört üvegajtók zárják el
az elmúlás házának parkettás báltermét

az ébredés átír és föloldoz
magyaráztad: elvesztetted a munkád
nem egyedül
de engem nem érdekeltek a többiek
mert úgy értelmezhetetlen

csak egyén külön boldogulásából épülhet
egészségesebb
vírusoknak ellenállóbb társadalom
kérdetted: *most mihez kezdjek*
mintha számítana amit mondok

*nem érted
hát mi fontosabb mint azok a rohadék versek
nézz a naptárra
hiányuk mérgezi emészti el a lelket*

az ébredés átír és föloldoz
ködös a reggel készülj a télre
kit fog érdekelni a piros tornacipőd

föloldoz a megíratott ébredés
ha az a sorsod
előbb-utóbb térdre kényszerülsz
versek várnak a sárga virág körül

MÁJUS MEGINT

a Borároson egy kurva héja sincs
fáj a lábam
hogyan kergetőznék
várok húsz percet tíz után
messze az otthon messze az ősz még

hazavisz a HÉV
Csepelre bezötyög az este
nem tudom milyen úton érkezik
vetem az ágyat
készülök a soros basszamegre

a *más költőkről* nincsen véleményem
iszom a magam borát
számolom
melyik villamossal kedvezőbb
a csatlakozás

a balekség régen nem vigasztal
hogyan lehetnék különb
tré voltam néhány fröccsért én is
az idő nem púderoz
majd dönt amerre dönt

nyitva az ablak
május jó akar lenni nálam
egy versben szép ha hold világít
elrejt a HÉV honnan hozott
jóéjt-puszi altatom Kosztolányit

KEDVES NYÁR

örülök hogy itt vagy
annyi bánat éri az embert
te vagy a gyümölcsös
elém gurítod a napot

apunak az ajtóban könyörögtem
hadd vihessem be a hatalmas dinnyét
de négy évem nem bírta el
néztem sírva hogy összetört

nyár
látom a hegyről a messzi Dunát
nem találok a papírdobozban
a képeslapot ezerkilencszázötvennégyből
pedig emlékszem

levágtam sarkáról a bélyeget
a nógrádverőcei tanácsháza van rajta
virágoskerttel
persze minden fekete-fehér
matatok a képek között
lobognak arcok régi nyarak

kedves nyár
jár ez a megszólítás
mindig szerettelek téged
ragyogj
rég mögéd
messzire nézek

KISUNIVERZUM

*.....elképzelhető,
hog az általunk ismert világegyetem
egy féreglyuk belsejében létezik,
ami részét képezi egy
sokkal nagyobb univerzumban helyet foglaló
fekete lyuknak."*

hárman feküdtünk az ágyon keresztben
lábán combig húzva a ruha
fejünk egy irányba nézett
de a lányommal
valahogy más szögből láttuk az egészet
a fehér köpenyes
a combjánál ügyködött
tudtam a katéterezés
mert vagy a csukló vagy a lágyék
nem a tű volt rettenetes
a fecskendő a kézben
de nem érződött a félelem
szinte kedélyesnek tűnt az állapot
majd vad erővel
belé nyomta a kontrasztanyagot
összerándult görcsösen
fordult az ágy
egymással szembe kerülünk
védtelen nyitott szemérmét láttuk
aztán a fájdalom elhagyta az arcát

ébredéskor mindent
a rám váróra fogtam

de miért nem te voltál
a fehér köpenyes érthető
nélküle érdektelen lenne minden
a félelem érthető
csontba marón a szerelemhiány

de miért volt ott a lányom
és mért tipor belém
hagy magamra
kérdéseimmel az álom

A SZOKÁSOS VÁSÁR LEHETETT

mint az ötvenes évek elején
a Kerepesi úti kispiac mögött
ahol a Szörény utca megy el az iskola mellett
oda állították a ringlispílt hajóhintát
mikor közeledett a menet vége
emelkedő deszkákkal fékeztek a lengő csónakot
a Százados útról már hallottuk
a bádogtölcsérekől recsegő zenét

Balázssal mentünk
ezt megint ébrenlétben kell kikutatni
tízéves lehetett
tudatosan indultunk megkeresni az aktuális szobrot
nem időztünk sokat
kifizettem és vittük a fehér talán egyméteres figurát
határozottan emlékszem
nem volt sem angyal- sem démonutánzó

következő alkalommal
bizonyára komoly oka lehetett
Balázs egyedül hozta hóna alatt
a hevenyészetten csomagolt új szerzeményt
félakkorát mint a múltkori
a szobor feje mögött visszahajlottak a szárnyak

először azt hittem szatír
de nem is az volt az érdekes
hanem az egésztest fedő barna lakk
nem mondom hogy nem tetszett

kettőezer-nyolcszázért méltányos is volt az ára
különben ötezret szántam rá
gondoltam vehetett volna jóval nagyobbat

három órakor felébredtem
a két fröccs az esti tea
aztán visszafekve próbáltam folytatni a történetet
de csak derengő képen álltak
színüket vesztett terrakotta katonák

egy lány volt velem
nem Bogár
nem Tengerszín szemű
mégis természetesnek tűnt mellettem léte

később Lacival és apuval
indultunk Hódmezővásárhelyről
egy másik városba ebédelni
ittunk három üveg vörösbor
aztán vissza Vásárhelyre

mikor újra megéheztünk
autóba szálltunk
apu vezetett pedig sofőrülésem sem ült soha
de valamiért a rendőrségre mentünk
ahol magyaráztam
rég voltunk az étteremben apu alig ivott
fújassák meg vele a szondát

hét órakor harangoztak
nem érdekel gondoltam
maradok a nincsnevű mellett

át akartam ölelni de világosodott
a függöny mögött kirajzolódtak a körvonalak
nézett befelé az angyalos a mázas
az agyaghadzsereg

a lány kisimult mellőlem az ágyból
szomorú mosolyába gyűjtve
magával vitte álmaimat

A MOZGÓLÉPCSŐN ÁLLT MELLÉM

lépdeltünk fölfelé
haja vállig érő olyan semmilyen
látszott nem sokat ad magára
ruhája kékesszürke
amorf mintákkal teleszórt
kis kabátja karján két piros szegecs
felém nézett én tovább
kíváncsivá tett kit nézeget
próbálom visszaidézni arcát a félmosolyt
tizennégy-tizenöt éves lehetett
nem mentem be a munkahelyemre
hitegettem magam
csak nyolc órakor kell kezdeni
itt összekavarodott a kép
tudtam a pénz egy része a munkaruhában maradt
de másik helyre lettünk irányítva
hiába mennék oda nincs mibe átöltöznek
sejtettem ez az állás is ugrik
nem lehet hogy holnap úgy teszek
mintha mi sem történt volna
vagy próbálkozom hülye kifogásokkal
csak a szorongás maradt
mit mondok este otthon
a ruhát se tudom elhozni
veszni fog a pénz
a lány már egészen mellettem állt
nem volt kétség engem nézett ki
nőtt bennem a feszültség
valamit megint rosszul csinálok

hagynom kellene
de megkérdeztem szomjas-e
bementünk valahová
sokan voltunk
rohangált az asztalok között
mondta fröccsöt inna amilyet én
sült combot ettem
kínáltam elfogadta
lلدikó jutott eszembe
mindig akkor szökött el az intézetből
mikor megbeszéltük megyünk érte
lenyelt egy ceruzahegyező-kést
tizenhárom volt mint Balázs
nem tudtuk elfogadni hogy menthetetlen
párszor telefonált
bementem hozzá a kórházba vittem ezt-azt
egy fiatal srácot rugdostak félhalálra
mondta az igazgatónő
börtönben ül
hiába szeretnénk
ezek képtelenek a változtatásra
ilyen öregen mit kezdhettek
mondható-e bármi
amitől igazivá lehet a mosolya
meg akartam simogatni
jó lett volna látni ahogy kifényesedik a haja
de nem volt merszem
felszálltam amint beérkezett a metró

A REND

mondtam ne tolja vissza az ágyat
ki kell söpörni a sok port
de mire visszaértem a partvissal
egy asztal állt ott
lehullott csavarok
vasalkatrészek halmaza mögötte
szét kell válogatni
nem mehet minden a szemétbe
apu csak nézte
mint matatok a partvist félretéve

nem tudom miért kezdtünk veszekedni
vagyis én emeltem meg a hangom
pedig halkszavúságát örököltam
mi a francot akar ezzel az egésszel
már nem a szobában

egy betonpadlós műhelyben álltunk
a partvis árulkodott hogy nem odavaló
apu annyit válaszolt
a problémáidat csak te oldhatod meg
és eltűnt akárha sose lett volna
én meg kerestem az ágyat
rendet akartam rakni
helyet csinálni a fehér csillagos kék pongyoládnak
de ahogy bejöttél már nem volt rajtad az arcod
kérdeztelek *láttad-e kimenni aput*
hallottad-e hogy kiabáltam
megsimogattál

*sötétben máshogy terjednek a hangok
feküdj le mellém
nincsen visszaút*

ÜLTETÉS

a reggeli Furon után szabadabbak a húgyutak
ennek semmi köze a ködös novemberhez
csak a vasárnap állandó
mert a három helyett immár elég hetente egyszer
vettem takarékos vécétartályt
ne engedjen le egyszerre nyolc-tíz liter vizet
mert ha naponta harmincszor
a csatornadíjjal együtt az ember sokat fizet
kicsit szaggatottabbak a vasárnapi versek
ahogy ingázok oda-vissza
de délutánra enyhül a helyzet
s csak erősítve mint mondtam
ennek semmi köze novemberhez

tegnap kaptam egy halom növényhajtást
csupa pozsgás javarészt kaktuszok
Gyuri telesített pincéjükbe a kertből
s mert beszéltünk róla rég
hozott

mentem az erkélyre
ott tartom halott virágok cserepeit
elég morbid november harmadikán
de mondta
ültessem be mielőbb
s milyen jó lesz sebekre kenni az aloe verát

zsörtölődtem
hozhatta volna cserépben
így a macera túl nagy
de minduntalan visszazökkentett a Furon-hatás
türtőztetem magam
örülj hogy lyuk van a seggeden
dicsértessék neve az Úrnak

tegnap diófát ültettek valami prominensek
unokákról árnyékról bugyogtak
én a két filodendronomra gondoltam
s hogy mi lesz utánam az elárvult kaktuszokkal

így telik a délelőtt
vécé erkély a Word
ahogy ismerem magam
délutánra túl leszek az ültetésen
mérséklődik a vizezési kényszer
a konyhában is vacakolok
mert hiába vízajtó akármi
muszáj valamit kajálni

vasárnap van
és ez remek
délután
hülye telefonokkal
nem ébresztenek a marketingesek
talán tavaszt is álmodok
fényeset
ahol gyöngülő szívemhez
hízkelnek a kaktuszok

ÉPP CSAK MEGÉRINT ÉS MÁR SEHOL SINCS

forgolódsz
valahogy kiszakítod magad
az órára nézel
eltelt kettő a délutánból
az utolsó képsor annyira irreális
hogy távolléted a valóságtól igazolható
bár senkit nem érdekel
kiknek mesélhetnéd
eltűntek a tárgyi világból
fölüthetsz álmoskönyveket
okoskodó félelmetes megoldást kínálókat
de ezekhez már öreg vagy
minek magyarázni félébredésben
azt a helyet már megálmodtad
azért olyan ismerős
és Kiskunlacházán nincs vulkanikus eredetű
bazaltmedencés hőforrás
mégis természetes
akár a nudista strand fövénye
a lányok ahogy a bugyijukat fel-
vagy épp levették
az foglalta le gondolataidat
bátyád hová tűnhetett
mert együtt voltak a csomagjaitok
de magadhoz vetted a nagy kétfüles táskát
azzal indultál a bazaltoshoz
emlékezve
arra kell lennie az alpesitetős háznak
tudod

a telek vége egyenesen a tóra nyílt
valaki kérdezte mit keresel
magyarázott a piros sorompóról
ami a part menti könyvtár mögött van takarásban
előtte a parkolóban szokott állni a miniszter kocsija
de emlékeztél rá te is
csak a sorompót nem tudtad hová helyezni
akkor láttad meg két ház között
az alpesi tetőt
a rokon épp elfordult a tótól
hiába kiabáltál utána
ekkor lehetett hogy az órára néztél
és eszedbe jutott összehasonlítani
a régi helyet a mostanival
illetve akkor erősödött meg benned
ez egy visszatérő álom
a kövek között kerested a táskát
miután átmásztál két kerítésen
és csodálkoztál
hogy ebben a korban milyen könnyedén
de a digitális óra piros számai visszatérítettek
derekadba nyilallt a fájdalom
persze nem kerítésmászás volt az oka
elfeküdted
meg ahogy élesedik a jelen
tudod a frontok s a többi nyavalya sorban
jólesett volna visszamászni a vízbe
érezted a vállad is sajog
mögötted gyűrt kockás takaró
vár a fürdőszoba
húzod a függönyt a relaxát

fél három
szerda
tizenharmadika

HÁLÓ

az éj sarkából mint a pók
nézem sehová ment
mi volt

eggyé lettem a csenddel
mesékbe szőttelek
eltüntetett a reggel

az éj sarkából nincs tovább
ősi dob eső kopog
az égen rongyos nagykabát

az éj sarkában nincs a kincsem
rozsdálló eldobott edény
üres minden

az éj sarkában nincsen álom
kiszáradt zörgő légytetem
hintázok szakadt pókfonálon

EGYRE TÖBB REGGELEMBE TÜLEKEDNEK

az álmokra keresett magyarázatok
sokat nyom a latba a magány évtizede
a ritmussal küszködő szív magánelőadása
de racionális válaszokat álmofejtésre nem ad az elme
csak találgathatom
miért keltem fel éjjel resztelt májat készíteni
krumplival
s miért mentem vissza a szobába mondván
korán van még az evéshez

aludt a ház
elmerültem fontosnak hitt dolgaiban
ám nem hagyott nyugton a majorannás illat

az étkezőben voltak a lányok
azt hittem korábbi az idő becsapott a téli sötétség
Zselyke az asztalnál Dóri a kenyeres dobozzal
szemben ült

előrehajtott fejjel
kicsit oldalról a homlokához értem

a harmadik lábas fedelét emeltem mikor észrevettelek
mondtam hajnalban csináltam kaját
de valami másról beszéltél meg hogy miért fontos ez
az egyik edényben sült krumpli volt de nem hasáb

recés laskára vágott
visszatettem a fedőt
megint egy hülye helyzet

miért csinállok ügyet abból a vacak májból
neked volt igazad
felébredtem

néha visszaálmodom magam
általában egy télbe
takarítom a havat az anyuformájú
nemtudommilyennevű selyemciprusról

a magyarázatokkal nem jutottam semmire
talán a hűtőben lecsónak várakozó
paradicsom paprika indította az álmot

a simogatás érthető az érintéshiány miatt
minden múlt idő

mennyiszer mondtam a hidakra vigyázni kell
de ahogy néztél a lábasok fölött
tudtam élesek az aknák

hagytam a májat a hidat
nem áltattam magam semmivel

EGY HETE SINCS

hogy az álomolga verset írtam
azóta nyugtalanít
görgetem magam előtt
mint beragadt dallamot
halál törött üveg

kétezer-kettőben Faddon
elejtettem egy tükröt
eszembe jutott anyám
de annyi csak
összesöpörtem

hogy valami megváltozott
mindenki tudta
én voltam a dráma balekja

novemberben
a Khan el-Khalili bazárban gondoltam
jó lenne eltévedni
nem jönni vissza
fölültök a gépre
én megtanulom a nyelvet
de hogy a picsába írják arabul Csepelt

mentem az idegenvezető
magasba mutató keze után

leültünk a minaret előtti téren
és meghallgattuk a gépműezzint

Janiék decemberben kivágták a jegenyefát
nem tudtak ráállni az antennával az adótoronyra

valahol most nyaralnánk
július végén a legjobb huszonötödike körül
bár most ez se igaz
Alsónémedi felől villámlik
idehallatszik mélyről a dörgés

a tükörhöz annyit
fene gondolta volna
hogyan ilyen halál is lehet

az olgás-álomvers után reggel
levertem egy poharat a sarokvitrinből
hatásvadász epizódja a történetnek

anyu szerint a tükörtörés halál
a szerelemtelenség pusztulat

órlődöm régvolt időkön
mindenütt szilánkok
temérdek üvegdarab

NEM A BÍRÓSÁGON VOLTUNK

valami bizottság-szerűnek tűnt az egész
nem volt asztal csak székek körben
nyomást éreztem a hátamban
ahogy az Auchan-pénztárnál
támaszkodtam a bevásárlókocsira
alig várva hogy hazaérjek
másnap vitt el a mentő
az EKG szerint túl infarktuson
olyan érzés volt arra emlékeztetett

a könyvről beszéltünk
védtem az igazamat
bizonygattam a tiédet neked kellene megírni
a bizottság tagjai nem szóltak
figyelték mire jutunk
egy szék fölé hajolva lapoztad a kéziratot
mondtad nem egészen úgy voltak a dolgok
én csak visszaidéztelek
semmi sincs egészen úgy

valaha fontos voltam neked
eltelt egy évtized
és meg se kérdezted
miért nem írok verseket
a kert a fák a bokrok
valami *titkos féreg foga*
lehet

mintha sírnál úgy borultál a székre
senki se szólt
zsibbadt a karom
nem szóltam én se
felmentőnek az ébredés maradt
talán szűnik ha felkelek
felejtelek fájást álmokat

még mondani akartam valamit neked
de nem tudtam idézni
a megíratlan verseket

MIÓTA NEM TUDOK JÁRNI RENDESEN

másra bízom a vásárlást
megért ki piacra megy
ölelés nélkül nincsen szerelem

kétliteres dunsztos üvegembe
tudom mennyi uborka kell
nem lehetnek görbék se bumszlik
takarja szeletnyi kenyér

nem egyszerű ilyen kis üveggel
az ötliteresek odalettek
hova tettem volna a panelben

tény
többet kaptam mint ami az üvegbe fér
elővettem a fedeles nagy jénait
aljára raktam a kaprot
rá a végei-vágott uborkákat
közé fokhagymacikkek
s szelet kenyérrel megkoronáztam
bár a vers lényege nem a recept
fontos tisztán látni a történetet
meleg vízzel sózva
kicsit csípje a száját
felöntöttem

az erkély keleti fekvésű
délig süti a nap
ott tartom a régi kertből menekített

kecskelábú asztalomat
colos deszkából csináltam
mellette ültünk sokszor
a bokrok árnyalta száletli alatt
de tíz éve télben nyárban haszontalan
bár szenteste a szobában Jézuska arra teszi a fát
s alig kopott rajta a festék
ez már egy másik világ
arra tettem

máskor óránként nézem mint alakul a mű
emelgetem a tányért
de a pár hete még tomboló nyárban
elfelejtettem
sötét gondolatokkal
ültem a sötétített szobában
mire eszembe jutott s megnéztem
habosra forrt
ki kellett volna dobni
kellemetlen jódos szaga volt
nem segített rajta az árnyék
s bár két nap múlva hűtőbe raktam
nem mertem kínálni senkinek
elszaródott a nyárvég

hogyan lehet így befejezni verset
szeptember közepén kértem egy új adagot
de esett az erkélyre ki se tettem
hagytam az ablaknál a konyhapulton

délelőtt fölfényesedett a nap
a tetőt se kellett megemelnem
úgy üzente az illatokat
hogy számban összefutott a nyál
a lé opálzott
szikrákat szórt a tál
szőkészöldek voltak kíváncsiak
megkóstoltam
hallottam ahogy ropog
majd úgy emlékszem
ez egy jól sikerült nyár volt
ma hűvös uborkákat álmodok

NÉHA ESTE

mikor lekapcsolom a villanyt
és sötét a lakás
behunyom a szemem
csillagos holdas már az ég
játszom a gondolattal
indulok vakon
jól tudom mi merre van
a tárgyakat tapogatom
de győz a félelem
mert minden fénytelen
s csalok

nem megyek semminek
egy asztal egy szék egy ágy csak
én is tárgy vagyok
része a lakásnak
a halványság az égből
szentjánosbogár-fény
lábam elé dől

valami ilyen lesz ha eljön
három lépés az asztalig
még öt lépés az ágy
ne nyisd ki mondom
játsszál éjszakát
hogyan nem virrad ki
játssz

MA KÉRDEZTEM AZ ORVOST

hányban fogok meghalni
szerinte van pár évnyi esélyem
de a végrendelettel legyek résen

egyik percben semmi pánik
a másokban félek
ez még az okoskodás ideje
mögöttem elverselt élet
próbálom lazára hozni a formát
nem vettem komolyan soha
miért izgatna most a voltság
elég ennyi év hogy értsem
magánvilágvégem

mindennek szabott az ára
a hajóst ki átvisz
marhára
nem érdekli a jatt
ha valamiért izgulni kell
nem emiatt

lapozzon aki unja
nem tisztítótűz miatt megyek
a krematóriumba
maradékomban a lényeg
vagyok a láng magam égek
tisztelegem csorba ne essék
mikor elrendelem az utolsó estét

MEHR LICHT

napokkal ezelőtt kiégett
egy villanykörte a konyhában a mennyezeten
nem azért hozom szóba
mintha nem lenne mellette négy másik
de Európában jó ideje hiszünk a több világosságban
Johann Wolfgang is olyan szépen kérte
amit az úr elválasztott a sötétségtől
miért az én konyhámban legyen kevesebb
negyven wattal a fényből

rég semmibe lett a szénszál a wolfram
félek elővenni a létrát
én sem az vagyok aki voltam
szédelvek remeg a térdem
de izgat a 30% spórolás a plusz 2 watt
tanulok hinni E27-ben
69.-ben vagyok ám 70 még nem

előveszem a létrát
a kisebbet
nekivágok a három foknak
próbálgatom meg ne billenjek

helyén a lemosott bura
kapcsolom
minden klappol

nem szabad gondolni csak a jóra
nem számolgom hol leszek

mire letelik a garantált 2000 óra
állok
ámuldozok a konyhafényben
mint a harcosok a győzők
én aki kicseréltem

AMFORA

régről kiásott agyagedényeket próbálhat így összerakni
egy megszállott lelkében nem e világi restaurátor
ki maga előtt látja az amforával lépdelő leányt
érzi a gesztenyefák között susogó szellő simogatását
ahogy jön a kútról s a hegy fölött még ott a nap

ilyen lehettem délután belefeledkezve álmom
fölfejtésébe
darabok szerteszét nem tudni mi mihez illik

a két érkező lovat sokaság veszi körbe
divatbemutatóra készülődik a tömeg
izgulok nehogy valaki meglökjön elessek
pedig messzire vagyok tőlük
látom a kép bal felső vége felől
jönnek a piros-sárga úthengerek
szinkronban mozog mind a hat
ahogy az endékás varieték táncoslányai
bal hátsó kereküknél egyszerre fordulva leparkolnak
a szőnyegen

közel a pulthoz ahol az előbb
nem tudok jobb szót kitalálni
egy meglehetősen fád áruházi lány
de így sem adja vissza a kiváltott ellenérzést
mert a lány szó önmagában kedves szeretnivaló
és ő nem olyan volt

amikor mondtam neki
már rég elvitték a patronos dobozt

és nem értem miért kell várnom egy órája hogy
kifizessék
ez azért fontos mert évek óta szódásszifonom sincs
a dobozt is úgy fogtam szét ne essen mikor odaadtam
ő a széles pult másik felén állt és lehordott
ne beszéljek az arcába mert büdös a leheletem
elképedtem hisz annyira messze voltunk egymástól
próbáltam hanyagul szám elé húzni a kezem tényleg
úgy van-e
nem éreztem semmit de annyira ideges lettem
hogy ilyen akkor se lehetne mondani ha igaz lenne
és hívja az üzletvezetőt vagy akárkit
és a patront is újra emlegettem
és van-e olyan teájuk ami nem filteres valami ceyloni
vagy indiai
azt mondta biztosan és elment
a pult is kitűnt a képből
kicsit jobbra léptem ahol négyen ültek köztük
egy költőbarát
aki minden kérdésre nagyon okos válaszokat tud adni
valami olyat mondott ők se csinálnak szódát
én meg felháborodtam hogy
baszd meg ki a faszt érdekel a szóda de elvitték
a patront
és az a hülye kis kurva is csak sérteget
a helyes kronológiában ekkor érkeztek a lovak
az áruház első emeleti nagytermébe nem tudom
hogyan
a hat úthenger is
és egész jól mutattak a zöld szőnyegpadlón

valami hideget éreztem az arcomon
nyálas volt a párna
biztosan próbálgattam a lehetemet mikor rám szólt
a lány

felültem s úgy ittam a mindig bent lévő teából
hogyan visszacsapódjon a levegő a bögréből
nem volt büdösebb a megszokottnál
de a végén után mikor mostam a kezem az arcom
a számat is kiöblítettem

leültem a géphez
itt jön a leírás a restaurátorról
az asztalon cédula
ebéd után írtam rá a költőbarát nevét
mert az ünnepi készülődésben elfelejtettem megköszönni
az elsőbbséggel küldött könyvét
amit már olvastam mert megkaptam e-mailben
pedig örültem és valahogy mégis kiment a fejemből
azért volt a cédula
megírtam a két köszönő sort
bocsánatot kértem
rákenve mindent ünnepre memóriára

aztán nyitottam egy új dokumentumot
és próbálom összerakni az emlékcserépeket
valami elfogadható sorrend szerint

VERBŐCZY ANTAL EMLÉKEST

elit intellektuális társaság
ez járt eszemben róluk
volt nevük is két szóból állt azonos kezdőbetűkkel
de nem tudom eldönteni az *m* vagy az *f*
néhányan mintha emelvényen ültek volna
mégsem volt színház-benyomásom a képről
valakivel beszéltem
Balázs melletttem ült
csodálkoztam hogy került sor a meghívásra
de örültem Öcsinek rég járt egy ilyen este
érezni lehetett szikrákat vet az izgalom
mustárszínű kertésznadrágban érkezett
elképesztő súlytöbblettel
harminc év mit tesz
szemüveg volt rajta
nem az *üveg nélküli üres keret*
amikor hozzáléptem megölelni
láttam érzéketlen sárga az arca
megigazítottuk a székét
én állva maradtam az illendőség miatt
valaki a felső sorokból leszólt
ugye nem jobboldali ez az ember
Öcsi oda se nézett
epés választ akartam adni
visszafogtam magam
elmondtam egy háromsorosát
remélem nem hiszi hogy oldalakra gondol a költő
amikor a verset írja
innentől homályosul a kép

tágul a tér tűnnek emberek székek
valószínűtlennek érzek mindent
mint nyolc évvel Öcsi elmente után
álltam kórtermed nyitott ajtajánál
kezemben nejlonszatyrok
néztem az áthúzott ráncatlan ágyat
a szemem belefáradt a torkom éggett
aztán elindultam a folyosón
nyárból a télnek
télből a nyárnak

MA EZEK

egy valaha-volt film bűvölete
egy telefon a kórház felé vezető útról
egy agyonvert kutya emléke
a szerelemáldozatok
a kell-e virágot bort vinni lányos házhoz
első vizitkor dilemmája
ahol egy elszart életű anya tart erkölcsi előadást
szigorúan vallásos érzelmektől vezérelve
a filmről eszembe jut
a moziban jó lett volna megfogni a kezed
dédelgetni akár egy csillagot
a telefonról a kemoterápia
a mindent felőrlő rettegések
a kutyáról
hogyan valami romlóban volt és
nem segítettek a virágok a bokrok a szépülő kert
kitapinthatuk mind a ketten
az elsőáldozó lányról
aki fehér ruhában térdel nyolcvan éve az
imázsármolyon
s az elfeketedett kép sugallja
az úr komoly elfoglaltságai miatt
soha nem törődött csip-csup ügyekkel
a pusztulásról
hogyan hiába tűnik el minden
nem tompul a fájdalom nem múlik semmi
nem halványul a kutya-émlék
s bár nem érzem kezéd remegését

látom ujjaid ritmust dobolnak az üvegasztalon
dúdolsz egy dallamot

simogatom a székkarfát
ezek lesznek a zárójelentésben

HAGYD A FENÉBE

az álmok nem hazudnak

csak nem igazak

tegnap fél négykor aludtam el

a sejtek kikövetelik a rendes ellátást

nem gondolnak a gazdatestre

ültem a gép előtt

mába ért a tegnap este

nem kezdem újra

hiszen magam sem értem

mit kerestem Óbudán hol egy

újracsempézett konyhát megdicsértem

pedig leokádtam volna az

uralkodó fürdőszoba-kéket

amit nem dobtak fel a levélmintás betétek

és az a kertesház-mozaik a hátsó falon

egyszerűen röhejes volt

állt mintha a levegőben a négy színes darab

nem akartam elrontani az örömeiket

hogy giccses az egész nem is lehetne szarabb

a földes belső szobába

micsoda hülye ötlet

hisz ablaka sem volt beültettek négy tuját

lelkendezett a kertészmérnök

hozatnak asztalt úgy lesz remek

romantikus természetes

valami a torkomat kaparta

nem feleltem

hét fele járt

éreztem folyik az orrom

pár perc múlva már szólt a harang
nem akartam a reggelt
zárt ajtók redőnyök nyugtattak
maradj
de a tülekedő fényfolt
mutatta
a zsebkendőre vér folyt
meg kell alkudnom a jövő nappal
kilenc óra
nem én fogom kimondani hogy elég volt

PÁLYÁZATOT ÍRT KI A KARDIOLÓGIÁN

a holnapért alapítvány
beneveztem

nem vagyok túl optimista
mindig másé a jövő
legalább végy szelvényt
mondta a szent
ha nyerni akarsz
rajtam ne múljon
utol ne érjen a vád
ha kérni akartál
mért nem nyitottad ki a pofád

megértem sok ezer holnapot
ékesít két méternyi vágás
itt vagyok majd hetven éve
minek a rinyálás
mindent fölírok a lapra
kezdve az
anyámtól-vérátömlesztéssel-t a születésnél
a sérvműtétet
mert kiugrottam a lépcsőházablakból
mielőtt ad akta
hogyan éltem boron zsíros kenyéren
volt jobb sorom
de az se volt érdem
viccelődhetnék aranyéren
de snassz már
ne kínlódjon velem az égi kasznár

még kéne egy frappáns sírverset írni
de kértem szórják szét a hamvam
tehát csak olyat érdemes
mit dúdolgathatok pormagamban

búsongjon kinek sírja van
itt röpül Ferenc sírtalan

A HARMADIK

grátis-karácsonyra készülődök
vettem egy banya-taxit
azzal indultam piacnak
pár nap és ünnep
kedden a tüdőgondozóba mentem spriccereket felírtni
aztán a patikában vártam a sort
mindenki pánikolt a nyitva tartások miatt
álltam a köhögők közt és nyugtattam magam
milyen mákom van hogy beoltott Ildikó influenza ellen
utána bementem egy-két boltba is
nem igazi bevásárlás
pár apró marhaság a kínaiból
amikről úgy éreztem hiányoznak a boldogsághoz
hideg volt
fáradtan érkeztem haza de valahogy azzal az érzéssel
a holnapi napon is túlleszek mert eldöntöttem
idén is lesz fenyő
bár a piac túlsó végén vannak az árusok
a múlt héten vett kerek kocsival megyek
viszek kukás zsákot amibe belefér egy kis fa
s valahogy ráerősítem gumipókkal

maradt pár darab miután eladtam az autót
halat múlt héten Zselykével vettem
ő beszélt rá a kerekestáskakocsiszörnyre
jó volt ahogy megrakodva hazahúztam

mielőtt elértem a faárusokat
vettem maréknyi ikrát a léhez

és örültem hogy a halas szó nélkül adott
nem reklamált mást miért nem
boldog volt a lelkem
s mint első látásra lobbanó szerelem
egy kisgyereknyi fa rögtön szembe állt velem
olyan sok úgy sem lehet nem is érdekelt az ára
fölemeltem szemmel körbecirógattam
hálóba fogta az árus becsúszattuk a zsákba
s ráerősítettem a nyanya-batárra
Balázs kérdezte szilveszterkor lesz-e kocsonyája
de ha lesz halászlé szenteste
évváróra kocsonya hogylene lenne
s csak pakoltam mindent a feneketlen zsákba
fület farkat orrát bőrét két mellső lábat darabokba vágva
csülköt és persze darabnyi füstölt combot nyúlját
almát krumplit tormát káposztát a vecsésiektől
s bár nehezült a kocsi nem szegült ellen nekem
gurult utánam szépen engedelmesen

egy nő megszólított
csak sejtettem kenyérre kért
adtam egy kétszázast vegyen *kenyért*
nem tört le bár jobb se lett a kedvem
az ország jobban teljesít
s ma még nem nekem kell fáznom kéregetnem

a fát a káposztát kivettem az erkélyre
begardróboztam a táskát
húsok tasakokban tisztán ahogy a rendje
besorjáltak az Electrolux-jégverembe
dél lett mire leültem a géphez

hazafelé kicsit *szúrt* a szívem
de mi az a majd hatvankilenc évhez
Jézusnak vacakabb volt
az én fájdalmam az övéhez mérve semmi sem
meg különben is a húsvét már tavasz
bár senki nem gondolt feltámadásra

addig minden csoda
a kis fekete kocsi
egy öregedő költő
fekete zsákban utazó karácsonyfája

TELEM

ma minden tervezet marad
hiába elhatározás
nem írom le
erről a zakkant januárról
szürke
hülyén bámulnak a házfalak
a massa-ég
nem sír szép havat
szakadt ingét Csepel
rossz gatyájába tűrte

ma minden marad tervezett
túlélés-stratégiámban
berúgnék
inni sem lehet
bámulok világra hánytán

süket duma így öt felé
bár nincs egész sötét még
hosszabbodók a nappalok
jobb lenne hogyha élnék
időm kopik elpereg
öt múlt
hat óra
fél hét

ÜRES CSOMAG

a csomagot
az ágy mellé teszem
az iratszekrénné lett lisztesládára
napjában többször elmegyek mellette
éjjelente látom kontúrjait
a digitális óra fényénél

miután kivisznek a szobából
bontogatjátok a papírokat
egyiket a másik után
de nem találtok semmit
bennük volt az életem

BARBÁRMENNYORSZÁG

MÁRIÁS

olyan egyszerű minden mint bővített házunk
lambériatimpanonján a faragott sokszögű
facsillag alatt gyermekét ölelő mária

mikor a vevőnek mondtam a szobrot elviszem
magam faragtam egy évekig őrzött ágból amit
guyon richárd utcai lakásunk
villanyóraszekrényében találtam
sokáig nézegettem
aztán fölismertem benne az asszonyt
azt felelte máriácska nélkül nem áll az üzlet
végül rábólintottam
maradjon a csillag alatt az asszony a gyermek
legalább őket ne háborgassa a rengés

minden olyan egyszerű csak az ember néha
megbonyolítja a dolgokat
azóta se jártam arra
hallomásból tudom az összes fát kivágták
fenyőket az ablakok előtt
a mandulát dédelgetett magnóliát tisztán
odalett az örömszerző anyuformájú ciprus a
szemgyönyörködtető

egyszerű minden
elszakatolnak az évtizedek
többé nem hoz dunaszagot a szél
tehetetlenség lendíti az évszakokat nyarat hamis telet

ma ünneptelen a kedvem

miért jut eszembe az asszony
ahogy kilép a lambériatimpanonból
s vár a mahagóni-sötét keretben

MINT MIKOR AZ AUTÓBÓL KINÉZTEM BÉCSBEN

s megláttam a hundertwasser-házat
olyan körülöttem minden

az elvarázsolt kastély volt ilyen a ligetben
szobáról szobára járva
dülöngő padló
titkos belsők tükrök mutatták

persze a szemem is rossz már
hiába nyitom a valóra
valamit mindig elcsal
valami mindig szebb a voltnál

most egyszerű
nyugodt nyár van
régén azt mondtam volna reménység
mentőautó sikít
galambok szállnak
holnaptól július
süt a nap
fél hét

SZÜLETÉSED MÁSNAPJÁN

megint túl vízkeresztén
nem érdekelt soha
miattad megszerettem
azóta január vagy
szedegetem a tűleveleket
tegnap lebontottam a fámat
talán ez a tél is meghagy
elereszt a csendből
gondolsz-e még rám
én hiába menekülök szemedtől
rigóleánykám

AFRIKA

olyan ez az ősz mint a portól vörös ég
kapkodod a betonról visszaverődő forró levegőt
tiltakozik a tüdőd afrika ellen

olyan ez
olyan cefetül kegyetlen
mint idegenként egy turistacsoportban
nem érted a szót
nem értenek
bazársor
nem találsz ismerős szegletet
idegen test vagy
üvegszilánk a kézben
idegen szagú házak
sikátorok fölött
nem látszik a portól vörös ég sem

olyan ez az ősz
valóságba lép az álom
lát a szem de a szív nem érti
mit keresel a sziklás sivatagi tájon
semmi varázslat
zötyögsz egy rossz buszon
neki az éjszakának

olyan ez az ősz mint akárhány éve
mindig afrikába érkezel
nézel a porfátyolos égre
hét nap hét éjszaka all inclusive
szemedben
mintha a vörös tenger égne

BUSZ MENT A HÁZ ELŐTT

ma megint hallottam a lépted
a nyikorgó kerti kaput
láttam anyut ahogy
arcát fordítja az égnek
belém nyilallt valamit elfelejtek
ami fontos lett volna
anyu szemében látom a könnyeket
és valahová mennem kellene veled
szóltál de busz ment el a ház előtt
nem értettelek
megint nem értettelek

nem a kapu volt
a lépcsőházi rácsos ajtó
és anyu se anyu csak a hiányérzet
a félelem
*hogyan előtte felejték
arcokra is alig emlékszem
állok gondolatok között a közértben
és nem tudom mi az a fontos amit
és azt se mi miért nem*

a hangod tiszta volt akárha tegnap
rég meg kellene kenni a pántokat
de egyedül nem merek nekiállni
vasajtó
nem tudom leemelni
nemrég ilyenekkel hamar végeztem volna
és nem értem

miért kísértesz akár a többi nincsem
és igen néha bánt
miért romlott el minden
hogy épp indulnék és belém hasít
káprázat körülöttem
a hangok
elmaradt dolgok a könnyek

ESTI OLAJSZAG

hogy döntsem el szép verset írjak-e
a hirtelen beúszó sült krumpli szaga
bármit eszembe juttathatna rólad ezen a kora estén

a faddi víz füzes túlszéljét látom
hullámtalan a holt-duna
a strand felől halk zene szól
eszünkbe se jut
valami félelmetes úszik felénk
a zöldesszürke vízben
mikor szellőtlenül elaranyló a fény
olyankor indul a gonosz lápi lidérc

ülünk árnyék lopakodik a stégre
mi marad a költészetből
hogyan írhatnék verseket

ilyen az emlékezés
sült krumpli idéz egy szerelmet
tekerem az orsót
ma sem járt erre az aranyhal

ha nem mentünk volna afrikába
sokkal szegényebb lennénk
nem érezném ezt a sós ízt a számban

EZ ITT A

Most mit mondjak Yorick
szar ez az egész
szar itt
nem vagyok több nálad
ne mondd
tudom a választ
kezemben tartom üres koponyádat
és igazán nem érdekel a sorsod
csontkupádból hörbölt bor
zsibbasztja a torkot.

Olyan egyszerű az egész
tisztá
feltesszük a kérdést
mint megnyúlt pulóverében
Kormos Pista
Cicelle Párizs
nem hülyéskedett
csak bámult szegény Yorickra.

Az ifjú dán
puffasztott rizs lett
tűnnek a koponyák az asztalokról
megöregedve se lettem bölcsebb
valahogy nem jön soha a jobb kor
remélve élünk napra nap
királyfi
belőled is mi maradt
To be or not to be
ha a kérdésig eljutunk
már az is valami.

BARTÓK 70

*volt hatvanegy napunk
a közös ég alatt beleborzongok*
[Bartók, 2006]

élek a számok bővületében
ezerkilencszáznegyvenöt júliusa
ígérő fénnel jött értem
a rommá lőtt budapestre

józsefváros széle amerikátlan
történetem érdektelen volna
mikor elért a szó
nem gondolhattam new yorkra

nem tudom számomra mikor lettél
télhidegben a kályafénynél
otthontalan bús székelyeknél
szívemig hogyan értél

mit mondhatok a hetven évre
nem vagy azóta
én épp annyira ide ítélve
allegro barbaróra

mi az időtlenség
az ember megretten
rám égett hangjaiddal élek
hetven éve kitüntetetten

CALIFORNIA BLUES

miből lesznek emlékek? buta kérdés. mindenből
amit megélünk ami nem hal túl minket. és kezdünk
kutakodni. sokasodnak, tágulnak a fehér foltok. eltűnik
egy arcél, egy illat ami hozzá tartozott, a hangok.
előgurul egy szivárványos üveggolyó, hatalmas,
gyönyörű. belobbannak a fények, fölcsendülnek a
rég-űrbe szaladt hangok, nevetések. érezni a készülő
vasárnapi ebédek konyhaablakon át udvarra úszó
illatát. élesedik a botlás az úton mikor kiesett kezedből
a kenyér és gurult, gurult hazafelé. érzed kezeden egy
kéz melegét szikrázó hóesésben, látod a
bádogtányéros lámpák alatt villódzó kristálypelyheket,
mögöttük az angyalokat és szentnek hiszed az estét.
mert az az este szent volt, s marad míg élsz, míg le
nem zárja, mögéd nem rekeszti egy utolsó...
mik tudnak emlékké lenni? nevek bukkannak elő a
semmiből. az óvoda kerítésén át nézel jacola után,
és egyre gyakrabban jut eszedbe, írod le, vagy inkább
mint mágikus ábrát a barlangrajzokon vésed az
emlékezet falára, mert nem szabad elmúlnia.
megidősödvén az ember könnyebben érzékenyül,
torkát kaparják az indulatok, száradó szemét az
indulni akaró cseppek.

ma egy gyűrűre gondolok. nem temették be az
évek. varázsereje volt? talán pár másodpercig
éreztem a tenyeremben, rajta az ujj melegével.
fénye beragyogta a füstkoszos galériát. tőled volt
szép, a szerelmetektől? mindegy. besorakozva a

halhatatlanok közé, emlékké válnak. miért?
a mondattól? – még senkinek sem adtad oda,
az ujjadról se húztad le eddig. azóta sokszor
gondoltam rá, ki volt a varázsló? persze igazán
nem akarom megfejteni. olyan lenne mint egy verset
magyarázni képletekben, fölfedve titkait. butaság.
a kaleidoszkóp, minden mozdulat után, mindenkinek
mást-mást mutat.
emlékek. titkok, mint az óceánt ölelő fiú szeme mögött
a véglegesség, egy késő szeptember-vasárnap
ujjlenyomata.

VERS VERSEKRŐL

fogalmam sincs miért az ugrott be
mikor hévvel utaztunk cinkotára sárgabarackért
a fényaranyvarázs
miért engedtem magamnak
együttőben végigolvasni a kötetnyi verset
mikor az ötödiknél félredobtam volna
valami mégis továbbkényszerített
magamat értsem végigolvasni az egészet
belebonyolódtam barackostól cinkotástól
mégis mentséget keresve olvastam tovább
míg a nyolcvanötödik oldalon taglóként jött a két sor
benőtte a gaz,
az árvacsalán és a vadzab
majd száz oldalnyi vers
felidéződött cinkota a kerekés kút a sárgabarack
egymásra találtunk

SZAKMA-VERS

miként szoknyát lebbentő szélben
lépked a bondorhajú condra
riszálom magam a kornak
vagyok a bolondja

nincs nála szebb
kíváncsabb asszony
billegek mint ő
kerülgessenek a placcon

néznek nincs merszük lamúrra
nekem szerelem a szakmám
irigykedik sok ócska kurva

kell a mulatság a népnek
megyek nem nézek semerre
fütyörészek

ÉPOSZTALAN IDŐK MASKARÁJÁBAN

Tisztelgés egy nikkelszamowágner előtt

Előregedetten ne indulj nagy idők nyomait föl kutatni.
Hiába a seb, begyógyítani már értelme se lenne.
Írányvonatai az emlékezésnek olyan messzire visznek,
mintha pókfonalakra vetítenénk a legyek halálát.
Mindenki útra kel, kegyetlen űzők a remény pillanatai,
amikor a háborúk már rég utolérték, gázolnak át a
mindennapokon,
és ónszínű pengéket, gyűlölet-kígyókat ragyogtat az
álmodozó Nap,
gyerekemlékeket füstölögtetnek a letérdelt házak,
de hiába imádkozás, az istenek betapasztott fülekkel
rég nem hallgatják a jajgatók kórusait.
A zenekarokat evakuálták. Interkontinentális a
süketség.

*Európa sötét ölés most könnyet pergetnek
a sápadt, szomjas ajkú asszonyok.*

De hát a dolgok rendje ez. Válladra veszed a terhet
– ugyan mit is tehetnél –, és nekiindulsz megint, újra és
ezredszerre,
vigyen akármerre az út.
Vándorolsz, hogy megtaláld az ametiszt színű hajnalt,
a reménnyel köszöntőt, nem riaszthatnak el démonok, s
*mint hervadt sárga rózsák
porba hullottak a néma, repedt kelyhű harangok.*

A szerelem vak katonáit vezető mindent feladó
antigonék mennek az elnemérhetőbe.
Ringó lépteiket kordában tartják a tántorgó bakák.
Kik első, kik végső jajaikat töltik az útba.
Nagy erő kell a nememlékezésre.
Kánikulás csöndben sátoroz az este.
Kicsinynek érzed magad, menthetetlennek.
Lovaikat behajtják az égi csikósok.
Ilyenkor lenne ideje a szerelemnek, asszonyok
ölmelegének ideje van ilyenkor, de a vak katonák
nem hallják
a vágy sóhajait sem, csoszognak megkopott saruikban,
mennek elnemérhetőbe

Tépett pipacsok az elvirágzó versek,
nem vázára teremtetten őket a szívakarás.
Lebukó fejüket hiába próbálsz újraemelni,
a halál befészkelte magát közétek, egysorsúak közé.
Kék tengereket énekelnek a fiatal lányok.

Egyszerű képlet: a fiatal lányok mást nem tehetnek,
s te sem.
Elbűvölve hallgatod mint szirénvarázst.
A szerelemmel nem lehet mit kezdeni, csodáld
gyönyörrel,
de szárát ne tépd, magad maradsz örökre.

Minden nyárban ott az utolsó.
Nem kell okosság, bölcssek nagy igazságait se keresd itt.
Indulsz ameddig felkeltenek a harmatvarázsos reggelek.
Indulsz, mert az út te vagy, s mást nem tehetsz

míg felállít, továbbblendít az élni-kényszer.

Mondom bizony, ma fáradt és nagyon szomorú vagyok,
de a hajnal kiűz az álmaim közül.

Kelj föl Nap, fogadj melegeddel.

Ha megérkezem, meghajtom a fejem,

ahogyan illik, mikor a porondról kilép a bajnok.

VERSÜNNEP

sokasodó múlt
fogyó holnap
tangóharmonika-szó
lesem a lány tenyerét
tétován járó tollat

ujjaira ér a verssor
szempilláin rezdül a ritmus
áradó líra
vers
tenyerébe írva

tizennyolc lehet
félprofilból látni
titkot rejteget
szerelemről
szebb világról
nincs nála senki szentebb

egy lány egy toll a versek
hangok a harmonikából
tudsz-e gyönyörűbb napot
keservesebbet

JÓZSEFVÁROSI ETŰD

Kerékgyártó Ferencnek

omló vakolat gyürkőzik a fénynek
ablakban levegő után kapkodó
párnák paplanok
a tündérmesék itt beégnek
minden szép és elbaszott
a pinceműhely zárva
kukák bámulnak húgyos
patkányszagú lépcsőházra
kicsi lány
üsd össze varázscipőd sarkát
talán egy ciklon elröpít messzire
hol nem csatornából jön az ózon
s hetente kétszer is van
csirkefarhát

VAKFOLT

Dukay Nagy Ádámot olvasva

a csendben
valami készül ellenem
nem akarom elszomorítani
hogy megtaláljon
lennem kellene valaminek
ahhoz kellene lennem

ELEFÁNTRONGYTORONY

a betonból hamisított elefántcsonttorony
hetedik emeletén
ahol a beázás esélye kisebb mint az alsóbb szinteken
de azért a veszélyt még hárman dédelgetik fölöttem
ahová a mentősök a hordággal nem jutnak fel a lifttel
hogyan hajnali órán
kiszerecséltlenkedjenek velem a dél-pestibe
ebből a szeparált de a körülményeket figyelembe véve
mégis csak magánbirodalomról
félkörben látom e kies pont
s mindennapjaimat hozzárendeztem az elmúláshoz
csak egy út visz akárhogy cifrázom is a dolgot
de ez a rész a történet utószavához fog tartozni
amihez nem lesz semmi közöm
ahogy a szomszédokat se fogja érdekelni
matatok-e még e hivatkozásoktól mentes
ötvennyolc négyzetméteren
legfeljebb ha túl bűdössé válik a helyzet
s tiltakoztak a köjálnál
azután török be az ajtót
ezért mindig a legegyszerűbben zárom magamra
a tizenkét biztonsági pontot
bár igazából semmi jelentősége nincs
a történet szempontjából irreleváns

ehhez a hamisított toronyhoz
na de ez marhaság mert a beton igazi
én ragasztottam a hetedik emelet negyvennégyet
elefántcsontból

ahol a filozófia esztétika és a metrumok
lépdelik finoman a szőnyegeket
s bármennyire vigyáznak időnként kiporszívózok utánuk
itt ebben az álbírodalomban csak a betonfúrók
agyzsibbasztó-csikorgó zsivaja a hívatlan látogató
ahol tizenkét éve mint egy buddha ülök és merengek
mi a bánatos faszt akar tőlem aki
itt megtörik a mondat
mert a kérdés feltevése is képtelenség
ellentmond az életemnek megnevesíteni aki messziről
akárha *fölöttem szállna gépen*
nem tudok csak magamra hagyatkozni
pedig milyen jó lenne szidni bárkit
de az isteneknek több eszük van annál
hogy kiszolgáltassák magukat
bebújnak láthatatlanná tévő köpenyük mögé
mi meg szívhatjuk emlőikből ócska kis meséiket az
örökkévalóságról

ez az én tornyom a hetediken
ahonnan visszatekintek amíg lehet
ahol magamnak osztom az észet mantrázva hitről
szeretetről
nem engedem be jehova tanúit ha évente rám
csöngetnek
a vasrácsos ajtón keresztül váltunk pár szót
és alig várom hogy menjenek a picsába
ne zavarják a köreimet
reggelente szellőztetek
beengedem a rám koszosodó falak közé az internetet

és azon gondolkodom vajon engem érnek-e utol e
hívságok
vagy én diktálom-e innen a csak-bennem-létező
velem-halót

én aki azt hazudom magamnak
költő vagyok

és nincs semmi ami fontosabb lehetne ennél
és hetvenévesen ugyanolyan kicsinek érzem magam
mint aki először leírta

egyedül vagyok

azóta ezen a szűk bohócporondon ugrálok
tudva senki se vevő ilyen ostobaságra
pár múmia figyel de az is szemfényvesztés
üres tekintetük mögött az arc lakatlan
mégis olyan abszurd hogy egyszer kiürül minden emelet
megáll a lift és menni se le se föl
se sehová nem lehet

A MÁSODÁLMOK

azok rohadtak
indulsz félélbredés után elveszettbe
keresgélisz minden mocsárvilágban
hiába tudod
már semmi fölött nem rendelkezel
szárnyalsz zuhansz kapaszkodsz
elváltoznak az arcok
kifordulnak ismerős fák a földből
ágkígyók sziszegve indulnak nyomodba
rohansz egy troli után a hungárián
behatárolt minden
nem írsz *determinált*t
ne legyen visszahallás-íze a sornak

azok a rohadt másodálmok a trolikkal
el otthonról
valaki bántott
keresed az öreg költőt
csak tud mondani valamit
még majdnem üres a terem
leülsz
valaki néven szólít
újságot ad
csodálkozol rég jártál ott s emlékezik rád

várni kell mondtá tartanak a próbák
belátsz mintha valaki vezényelne
egyre többen ülik körbe az asztalokat
belenézel a lapba

az első annak a szerencsétlennek a verse
elolvasod
próbálsz beleélni magad a helyzetébe
itt kellett volna elsűtni az empátiát
az a kis hülye mindenütt ott van
ezek szerint az öreg költőhöz is elmegy
mi a szart akarsz
tényleg azt hiszed megoldhatja a dolgot
hiszen csak keresgél matát a versek között
rezignáltan köhécsel akár a bölcsek
de ilyen semmi dolgokkal megtömni egy lapot
már elnézést ostobaság
fölállsz kimész a teremből
keresed a megállót
egy busz épp elindul
bassza meg mérgelődsz
arról is lemaradtál
de megnyugszol
semmi se fut el
semmi
reggeli fény türemkedik a redőnyrések között
rohadék másodálmok
nem emlékszel a versből semmire
pedig voltak benne jó sorok
szerencsétlen kis hülye költő gondolod
egyedül ébredsz
nem is bánthatna senki
csak a szokásos másodálmok
mire magadhoz térsz el is felejtet
hogyan kell szeretni

MATEK

amikor két valamit egymás mellé teszel
és tudod attól továbbra sem egy
mondhatod
nem törődsz a matematikával
két alma az asztalon kettő
nem néha
mindig
míg az egyiket valaki felzabálja
vagy egyik a másikat
kis képzavarral
egyszerűen elfogy úgy evidens
vagy legyinthetsz
menjen mindenki a francba
ha te akarod a kettő neked egy
nem számít az almák véleménye
nézel az égre
a magad világában játszol istent
persze maradhatsz a realitásnál
a kettő nem egy darab
valaki jön
és beléd harap
borul az elmélet
mi marad
egy csutka talán kettő
az = jel is csak kitalált
kis hülye párhuzamos
mindkét egyenes tudja
örökké egymás mellett
reményt hazudva

a matematika is esendő

piszok bonyolult tud lenni kettő

MARKETING

a menedzseléssel van a gond mondta akcentusos
ismerősöm a facebookon
de mi a bánatot csinálhatnék ha nem vagyok csak a
kontra-barrierben
és valójában rég nem érdekel ez a rohadék
patkány-futam
nyeretlen kétévesek tapossák egymást
nem törődve ostorokkal
így is az az érzésem amikor versért egy könyvért
pénzre várok
mint szerencsétlenné alázott prostituálté esőben
hóban nyárban
aprócska szoknyája alól fehérén virít a segge hátha
valaki megkívánja
milyen elegáns lenne azt mondani engem ezek a
dolgok nem érdekelnek
de így élek mennyi ideje megalázva leértékelten
mint karácsony után a téli ruhák
amik nem kellhetnek csak a pancsereknek
és hányok a körön kívüliségem ismétlésétől
hogyan végül is az milyen jó nekem
francokat kitalál az ember mindent önvédelemből
talpon maradjon bármi áron
széthazudva évtizedeket vagánynak bölcsnek látszani
misztikus köd vegyen körül a mindentől távol maradót
pedig olyan egyszerű lenne az egész bebújni
az akolmelegbe
elhempередni a közös langy-húgyos pocsolyában
és föl se tűnne

rakás szar az egész ami itt van
boldogok vagyunk elégedettek
senki nem játssza a szólót mindenki lapít
hamis hangjaik összemosódnak
élve a marketing adta lehetőségekkel
külön ólakba kerülni
legyenek áldottak a kondák a csordák a nyájak
nekem nem ezt a zsugát osztották mit amerikázzak

HONVERS

Eperfa bólint:
Balassi Bálint!

körbe üres várak
sehol az ellen
tatár török muszka
huszonegyedik század
cirkusz van
se kenyér se munka

vitézséget harsogó rendek
szurkot forró levest a falakra
teremtünk labancot
fialunk cenket
eldöntik kit illet
a jó honfi rangja

ki erre ki arra hajaz
nem kell portyára menni
kard ki kard
vérzik a nyak
jól tudunk temetni

reszket a róna
a bércek messze

koppány vajk
int európa
ne a múltat
a jövőt nézzétek
lesz-e

ESTE, SZOMBATNAPON

keresek valami versformát valami praktikusat
amiben rávilágítok a lényegre bölcsen
a haiku kiesik a fentiek alapján
akár a mora a tanka
és ebből a szögből már jól mérhető
opusom se szapphói se shakespeare-i nem lesz
vagyis újra kell gondolnom a tanultakat
forma-tartalom kölcsönhatását
ezután miként definiáljam
tartalmat keresek valami meghökkentőt
elérve a papír szélét új sorra váltok
ha beesik egy-egy rím nem tiltakozom
tisztá haszon szon-szon
ja ne felejtsem
a hozzáértők
ilyen tájt húzzák a pofájukat
a verstan jó uram
valamit arról is illene tudni
de ha az én orromról szólnak
gondolkodhatnának szebben is
kecstelen otromba krumpli
s bár nem tudom mennyire bölcs
a lényeg ebben a szótömegben
jobb ha az ember óvatos ha olvas
mielőtt önön képétől visszaretten

TÖRTÉNELMI JELEN

a világ egy tepertős pogácsa
paradicsomleves minek a realitása
pillanatnyilag
megkérdőjelezhetetlen

helyezd el egy egyenesen az estét
menj jobbra balra akárhány ezer évet
egyértelmű a lényeg
nem kaphat oda a rántás
a pogácsa meg nem éghet

MÁRCIUS JÖN

megint tavasz jön
megint tavasz
ibolyaszép
visszapörögnek az évtizedek
és kisfiú vagyok
újra kamasz a simogató márciustól
hiába tudom
semmi sem igaz
kigombolt ingembe bújó szél se
mégis megbolondulok érte
a rigóénekéért
gerleszóért
a mandulafa
rózsaszín-fehér díszben
olyan egyszerű tiszta
szinte elhiszem van isten
bár kókler módon csinálja
minden tavasz ugyanaz
semmi dráma
nézed ahogy jön
lányhaja leng
elfelejtesz káromkodni
mert mégiscsak ő
ő a drága

OKTÓBERI MELANKÓLIA

űzik az embert űzik
nem nagy ügy
porig ég ez a tűz is
ez az este

annak se könnyű aki üldöz
szügyig empátiával
asszimilálódunk a fűhöz
ahogy a rendje

kegyelmet ugyan kitől
jön a láncfűrész
minden kidől
mi gondunk keresztre

persze jó amíg itt vagy
csak ne rendezkedj be állandóra
ketyeg az óra tik-tak
nem ér az egész egy felest se

ez az ősz is deprimál
kékülnek vörösödnek az árnyak
az ember még párszor bepiál
aztán irány a végtelenbe

AZ JUTOTT ESZEMBE

zenehallgatás közben
az orvosok nyitott mellkasomban látták-e
a vér a szikék és érfogók közötti tolongásban
félelemtől reszketően hol rejtőzködnek a versek
vagy csak bevarrták a szerelem sebhelyeit áthidaló
darabokat
mint hegyi patak ha új medret választ
s marad a hordalékarany
mind a múlhatatlanok
csak frontvonulásokkor hasít belém a fájás
vagy mikor a zene manipulál valamit
ilyenkor érzem hogy a műtét
mégsem lett tökéletes

ENYHE TÉL

ma havat álmodok fagyot
csillagtalan jégszikrásat
kegyetlen telet álmodok
hol senkik se várnak

ne maradj itt nálam
vagyok éj sötétje
denevérszárnyú kabátban
sodródok az égre

nem akarok tőled tavaszt
halálkönnyező-jégcsap
számold ujjadon mi maradt
száz év egy óra hét nap

ADVENTI LEVESKE

míg fő míg fő a csontleves
a szobában ülni kellemes
zöldség illata szálldogál
körbekereng és megtalál

bors forgolódik fokhagyma
mondhatsz-e ennél jobbat ma
zeller krumpli és karaláb
egy csípős paprika legalább

időnként kimegyek megnézem
sósságot kóstolok feltétlen
lesz majd tészta is kisorsó
az egész délelőtt vigyorgó

s persze lesz benne aprólék
csirkefarhát hát nem jólét
tányérba merem szám tátom
sutyorog advent a naptáron

AHOGY RÁKÓCZI A FÁKKAL

jézusnak megint van harminchárom éve
viszik a jászolból egyiptomba názáretbe
heródes aprószenteket csinál
józsef tanítja milyen az ács-ság
rákóczi is elvolt rodostóban a fákkal
mestergerendát farag imazsámolyt
kereszteket a rómaiaknak
mostohaapjával eljár a gyülekezetbe
nem gondol vallásalapításra
ácsnak készül nem messiásnak
mária sem érti mi a lényeg
hol az apja rejtélyes szülöttjének
hogy mi hírt hozott az angyal
mit akar tőle a szentlélek
és tessék
eltelt kétezer-tizennégy év
és megint a csillagok
barmok-lehelte jászol
ismétlődő mese
egyisten fiáról

HALÁSZLÉ SZENTESTE

mi a titka
nem tudom
talán az emlékek
várakozások gyönyörűsége
fényszikrázó fenyők illata
ahogy évtizedek alatt rögzült rítus szerint viszed
tisztítod
ahogy eluralkodik a fazékban a piros ragyogás
ahogy kis időre elfelejtetted a nyomorúságot
és arra gondolsz
micsoda szerencse
hogyan ezen az estén is jut
tányérnyi a szeretetből
s hogy minden konyhában
máshogy és máshogy alakul
utánozhatatlanul szentté
a csoda

a recept lényegtelen

A BEBARANGOLT

város kőküklöpszai mögöttünk
a hajnali locsolóautókra emlékezni fogunk
gyermekleheletnyi szellő járt
ébredeztek a kirakatok
nem gondoltunk elmúlásra
nyitottak a kocsmák
nyár volt
lábunk nyomát a pocsolóárból
kiradírozta a nap

őrizheted-e emlékeinket
ezzel a titokkal küszködöm
tudod-e milyen az ittmaradás
olyan lettél akár a távlt
szomorúan figyelő platánsor
nem rezzen a halálelőtti csönd sem
misztérium vagyunk
isten szeme oltárok fölötti
háromszögben

SÓS SZÉL

ha szemben állnék a tengerrel
nem érdekelne mi van mögöttem
néznék az alábukó horizontra
nem lenne jelen se múlt
hagynám cserezze bőröm a sós szél
olyan lenne mindenki arca mint a hullám
riadtan partra simulva

a tengerrel ha szembe állnék
gondolnám
milyen esendőek a partra szakadtak
nem tudnék dönteni
lépjek-e rábízzam-e magam
vagy maradjak reménytelenben
mögöttem megannyi széppel
mik idesodortak
s már magam se tudom
én
vagy amivel szemben állok
az-e a tenger

KEATS

Fanny megsiratta John-t.
Te fogsz-e sírni, mondd?
Olyan balladás a kedvem,
nem romantikus keretben.
Itt ez a fura hetven év,
majd háromszor annyi mint a tiéd,
s mégse tudom mi lesz velem.
Eddig kísért a szerelem,
botladozva, fájva-fájva.
De nélküle ugyan mi fájna?
Mi a szál közted és köztem?
Nem tudom, eddig vért se köptem,
bár volt sok rossz napom,
nem germózzom a holnapon.
Fanny téged, én mást sirattam.
Ő érted, s ki sír énmiattam,
ha kisöpör a szél a múltba.
Nem kamuzhatok visszaútra.
Bámulom a filmet, elpereg.
Isten velem John, Isten veled.

FÉLREOLVASÁSOM

pszichológiai magyarázatát nem vállalom
félek egészen máshova vinne az út
a *műrepülést* valami átváltoztatta *méllyé*
bár mostanában kevésszer ajándékoz az álom
mi valaha sokszor engedett az égnek

*gyerekkoromban mennyit röptültem
pár karcsapás az égbe vitt
most vonatok autók törnek össze
visszavágták az angyal szárnyait*

mint albatrosz kit matrózok röhögtek
vonszolom szárnyacsonkjaim
ég ura nem hagyhatom el a földet
ez a mélyrepülés mondogatom
de semmivel nem lesz semmi könnyebb

CINKESZONÁTA

némuló kabócahang
mintha róka lépne
érkezik a szél

avarszagú temető
hunyt játszó holtak
múltba roskadó jelen
senki se jön elő
élő áldoz a voltak

csiganyál hulló levélen
csillog a messzi nap
eltűnünk angyali télben
halottak alszanak

itt vagy a kő alatt
megsimogatlak
érezd-e kezem melegét
néma kabócák
néma az ég is
tőled koldulom még a reményt

fekszik a lomb
tűnik az ősz
torokra ütés
krizantémragyogás
ennyi az egész
percnyi varázslat
élet a lomb az ég meg a föld

karcos szonáta
cinkecicergés
hantok pásztora
reszket a tölgy

itt vagy a kő alatt
mindenki itt van
a cinke az isten a tölgy meg a sár
itt vagyok én is veled-magamban
vörös levélre húlt csiganyál

ESZTER

reggel öt és hét között kerültem a guyon richárd utcába
a prosterid és az alfetin-uno addig ad garanciát
bódult utam a vécéhez s vissza az ágyhoz vezet
az álmofolytatás nem egyszerű
életszerűtlenek a helyzetek

mostanában pasarét
nyíratlan fagyal orgonák
a nagy füves kert

*a bokrok közül léptél ki színes kartonruhában
hülye helyzet
ugyan mit mondhatok
olyan voltál mint
mikor hoztátok az esküvői meghívót
egyenrangú útkereszteződésre írt nevetekkel*

fáj hogy kitöröltél az életéből
kerülni akartam de szóba hoztad
bólogattam
az élet teletűzdelt tragédiákkal
s másé fájhat-e jobban a miénknél
küszködtél a szavakkal
láthattad bennem nincs harag
de a húsz év szakadéka
akkor már bogár is ott volt
ugrándoztál körülöttünk
mint lepkekorodban
kérdeztem merre laksz

a horánszkyban
vetetted oda
gondoltam apud temetésén történtek miatt
mert nem kondoleáltunk
a csokrot miután elmentetek vittük oda balázssal
ez magyarázhatta a horánszky utcát
a rejtőző kéziratokat

közben rohangálsz tarkaruhásan

*minek magyaráztam volna
 lehetsz bármедdig akárhol
 azok közt őrizlek
 kiket gyöngülő szívem gyászol*

MÉG EGYSZER KATIRÓL

egy régi vers idézett a lét-nemlét peremére

vörösesbarna hajad hosszan lógott át válladon
meglepett a szép feketére emlékszem
altba hajló hangod melegére

*miről ismerni fel az álomalakokat
nem foglalkozol vele
majd az ébrenlét lehámozza róluk a múltat*

a krisztina buszmegállójánál álltál
a lökött kölökkal kit zsigerből utáltam
eszembe jutott az a délelőtt az utolsók egyike
a *kispostában* magyarázgattuk mi ez az egész
sört ittam vermutot de nem volt értelme
akkorra eldőlt a dolog
az is egy volt meneküléskísérleteim közül
te bolondpékferit emlegetted
ő lett a férjed
nem tudtam buszra vártok-e
vagy ott laktok a megállóban

*átöleltük egymást
megvastagodott a derekad
régii illatod se maradt*

figyeltem felszálltok-e a beérkező buszra
közben kértem öt doboz szimfóniát
de az árus mondta vegyek románcot

csak annak tudja az árát
mire visszamentem eltűnt bolondpékferi
álltál csapzott vörösesbarna hajjal
nem értettem minek beszélsz szenvedésről
és mi lett volna ha akkor
de sose fog kiderülni mit akartál
üres volt a tekinteted a hangod
kérdezted kaptam-e cigarettát
sose cigiztél én is abbahagytam
széthúztam mellemen az inget
látod a vágást ezt csinálták az évtizedek
ja a régi vers

*Elmentél hát.
Ballagsz lefelé a barnahátú dombon.
Meggövílten bámulok utánad.
Még mindig nem értem mi ez a játék.
Várom, hogy visszafordulj,
Bizonytalanságot keresek,
Tépdesel-e virágot az útszéli bokrok ágairól.
Alakod egyre kisebb, szertefoszlasz.
Figyelem, riadt fűszálak
Remegnek nyomodban.
Nézek utánad.
Reménytelen visszaidézni arcodat.
Mereven állok akár egy nagy oszlop,
Nehogy az emberek eltévedjenek.*

MENNYBŐL AZ

tűnik az ősz nyoma sincs a nyárnak
rémült pózban gunnyasztanak a panelházak
rövidülő nappalok december árad
fekete ruhás jehova-tanúk járnak

közeledik a mennyek országa gáz van
ismeri istent kérdik mondom itt lakik nálam
mutatom pelyhedző tollasodó szárnyam
maholnap röppenek a magam égét szálljam

mire behavasul a világ fent keringek
őrzőangyalokkal rójuk köreinket
figyelik röptünket alant a linkek
sebaj behódolnak ők is a nincsnek

mikor ideér az acélszeges szél
s már azt kívánod bárcsak ne lennél
felhangzik a stille nachtот zengő jeges tél
jajdul a csengő menj nyiss ajtót menjél

ÉS JÖN EGY ÚJ ÉV

ablaknyi keretbe zárva
tavasz-nyár-ősz-tél éjszakába
hol nem változnak soha a fények
kicsit meghal az ember kicsit ébred

nem számít napsütés se köd
állok csukott ablak mögött
szél susog avar zörög

ablaknyi keretbe zárva
várok óra várok sárra
öltözöm fekete fehér szárnyba

ne gondolj a régre kérlek
a vers csaló s csak sírok érted
ki becsapott megcsalt elszökött
kit hiába várok a zárt ablak mögött

HAVATLAN JANUÁRFÉNYBEN

hintázó kopasz nyárfa
kéményekből a satnya füstöt szél ráncigálja
ezek már nem azok az évek
fekete gomolygása az ócska szén füstjének
kazánok sunyi konvektorok
huszonegyedik századi január
s még itt vagyok

új év elmúltak az ünnepek
nap cicomázza a kék-fehér felhőkkel szűrt eget
becsapós akárha tavasz lenne
a zúgó pécé ventillátora piszkít a csendbe

tegnap leszedtem a fáról a díszeket a cukrot
föltornázva a gardrób felső polcára a cuccok
már kicsit nyugodtabb vagyok
ha hagyják egy évig nem zavarnak angyalok
bedobozolva szeretet jószág
a hűtőben kocsonya tüntet az ország

az új naptárba beírtam mikor kell orvoshoz menjek
nincs más ami fontos rendnek kell lenni rendnek
éjfélkor nem bontottam pezsgőt ahogy évek óta
vártam pár telefont fél pohár bor szóda

meghallgattam a himnuszt az elnököt
legyen jobb év mondtam gyerekeimnek semmi több
behúztam a függönyt kint rekedtek a fények
gondoltam jó lenne ideírni téged

de rájöttem inkább századszor bekattant
a mindenhiába magamra húztam a paplant

kondenzcsík szeli átlósan az ablakot
ha ott lennék a gépen nem a rám fagyott
betonhideg üresség
készítené elő a talán mindennap-utolsó estét

járja meztelen táncát a nyárfa
beleöregszem ebbe a januárba
szökni sehová nem lehet
cipelem szörnyű elátkozott testemet
aki öleltem ölelve voltam
süket kölyök mindent eltékozoltam

tegnap lebontottam a fát kidobtam
nem oldódtam fel most sem a titokban
pedig próbáltam a vaníliaillat
megvárásol elhiteti itt vagy
de a gyertyák hiába égtek
a led-izzó-sziporka nem hozott vissza téged

januárfény nyárfahinta
évek zúdulnak álmainkra
jó lenne imádkozni érted
de szar az egész égető miértek
barmolják késeikkel a testem
krisztuskoszorú szögek nélkül kell elvéreznem
és megint az ég megint új repülő megy
itt vagyok mégis minden messze visz tőled
hány éve már hogy sírom a tested
megyek ki tudja még mennyi vízkeresztnek

nyárfahintajanuár meztelen tél
nincsen rá megfejtés hova lettél
hogy számoljak el negyvenhárom évvel
ami nélküliség az a huszonhét kell
angyalhajasan égő gyertyákkal a fánkon
vaníliaesténkre lobogó fenyőgyantaálom
a csendes éj amikor mellém fekszel
te lettél rajtam az örökös keresztjel
én lettem titok a melledbe zárva
mellőlem raboltak el a halálba

ezek már nem azok az évek
fekete gomolygás
hintázó kopasz nyárfa
huszonegyedik századi január
még mindig itt vagyok
a satnya füstöt szél ráncigálja

KÉT NAPJA ESIK

január vége szenved
letelik a hónap
ez megy egész budapesten
bár mondják
egyre nagyobb esélye a hónap
kifehérednek az utcák a terek
este van
de holnap felhőkkel tömött ég alatt
varjak kerengenek
figyelem évek óta reggel merre
s hova sodorja őket a fenyegető este

előttem rég papírtalan az asztal
gépzümmögés
pohár konyak
mit kezdhettek magammal
esik esik megyek megyek
dünnyögöm ezredszer
tisztá sor
ezek a rohadt napok zelkesek
azt mondták így esett akkor
vagy talán mégse
beletörettem hetven évbe

isten végez az ember tervez
két évtizede itt
s lófasz közöm sincs csepelhez
volt dolgaim is csak lettek
próbálom összerakni

mi mikor miért esett meg
az örök-juranicson a logodiban
erkélyünkről nézek a délire a várra
kristálytisztnak tűnik minden
mégis valószerűtlen ami van

szerelmek mindenütt
szép volt
mi mindent széttapostam
amit az élet elém szórt

két napja esik január vége szenved
holnapra havat jósolnak
szakadjon engedd
óbudán is a hetediken laktunk
mennyire hittem benned

van-e jó válasz nem tudom
mit végigcsináltam rossz szerep
holnap ha hó hull
befed
éjfél tájt elalszom
most még csepeg

vajon rám ismersz-e
megérinted-e arcom
ha újra találkozom veled
vagy észre sem veszel
nyomtalan megyek a havas tájon
minden gyönyörű lesz
mint parányi csillagok
kék pongyoládon

REGGEL

van január nyolc óra múlt
eső esik
még éles az utolsó álom
a margit körút és mechwitz liget sarkán
várunk a villamosra
mondom szálljunk a következőre ez túl tömött
mire körülnézek nem vagy sehol
sokára jött valami villamosszerű
de bemondták nem megy csak a hentes térig
nem értettem hisz nincs más csak a széna a moszkva
valaki kérdezte is merre van az a tér
és felszállt a fura villamosra
végül megérkezett a másik
a sarokban gyógyszeres üvegek halomban
beértünk a moszkva térre
visszakeresztelték szélkálmánra de nem lett kalef
közben beesteledett
 a lépcső alján egy sötét fotográfus
 állványostól nejlonnal takarva
 mintha hosszúra időzített képet csinálna
indultam tántorogva mint a részegek

a logodi eleje mint régen
de a mátray utcánál valami megkeveredett
lépcső se volt a sziklaira
jobbra nem láttam a vérmezőt az attilát
egy nőt kérdeztem hova keveredtem
meg vagyok zavarodva negyven éve jártam itt
akkor ismertem minden követ és ez nagyon nem az

belém hasított
te már biztosan ott vagy

megint összetúrt területre értem
egy dombon félhold alakú koszorúfonásos kőív
mint egy temetőben
balról ló jött egy megint-mátray felől
nem volt mellette senki
elfordult mielőtt hozzám ért volna
bal hátsó lába hiányzott

akkorra nem tudtam kivel indultam a régi lakásba
az egész értelmetlen
a negyven év
de te nem hagytál volna a megállóban
képtelenség
kivert a víz

nem érem el a házat
a nemtudomhanyadik mátray utca mellett mentem
és nem volt senki semmi ismerős
akivel oda akarhattam menni
akkor mi indít újra és megint

sok év után marika felvitt farkasrétre
akkor is esett
azonnal megtalálta
odaügyetlenkedtem a gombra a csokrot
pár percet töltöttem veled

felébredtem
hallottam eső kopog
eltűnt a logodi utca
a háromlábú ló kicsit teátrálisan
elém formázta életemet

JÉGSZONETT

Tekintettel a hóhelyzetre, télre,
leengedem a redőnyöket, ne fázzak.
Mondjuk úgy, készülök a szegénységbe.
Nem dőlök be a termosztátnak.

Nem tekerem följebb az elérhetőnél.
– *A kényelem nem költőknek lett kitalálva.* –
Hiába ordít csontőrítő szél,
csak a lekvár emlékezik a nyárra.

Minden rendszerűen kegyetlen.
A mínuszokat nem üti el a tik-tak.
Léptek alatt sír a hó, reccsen.

A lélek elkóborol, itt hagy.
Menjen. Az ajtót csak betettem,
nem zártam kulcsra, hátha benyitnak.

ÚTSZÉLI VERS A SZERELEMRŐL

szép vagy és veszélyes
tüskés ruhájában a számártövis
mi hozzád hasonlítható
szeretsz te engem

nem tudom a válasz fontos-e
égek veled vad szerelemben
lila ruhádat
irigyli a búzavirág

kezem alatt elbódulnak a tüskék
amikor szeretsz engem
dallá kovácsolod
a hold ezüstjét

MÁJUSVÉG

vázában török szegfű
egy másikban búzavirág
szeptember végi május

tíz éve mióta itt lakom
egyfolytában fúrnak a betont
ha felejtani akarok
kinézek az ablakon

ezek az öreg napok
oly búvalbaszottak
pedig virágokkal kezdtem
meséltem tegnap
a piacról hoztam
csak úgy magamnak
legyen jobb a kedvem
emlékszel
a szomszéd üres telken
vadvirágot szedtem
ha morzsával lementünk
kinézek az ablakon
minden hegy eltűnt
fúj a májusőszi szél
hajlong a jegenyék lombja

te hová vagy zárva
én ide a vasbetonba

a holnap már lehet napsütéses
lejegyzem elmesélem
de semmi közöm nincs már
ehhez az egészhez

TALÁN TUDTAM

Gyászolón, akár egy varjú szárnya
– *milyen rövid a mindörökre* –,
rejtőzöl belém mintha ködbe.
Így viszlek el, szemembe zárva.

Volt mennyi titkunk, mennyi drága.
Mennyi bánatnak vagyunk szököttje.
Mi az, mi elszakít, mi köt össze?
Porunk se lesz, mit őrizne a márga.

Miért jöttem erre a világra,
talán mert tudtam, jössz te,
pacsirtahang a tavaszcsöndbe,
ne légy magad, hogy ne legyek árva?

MA RÉGI

nézegetem a régi könyveket
ismerős illatok ismerős helyek
hallom hangosan olvasok neked
még minden jó és minden még lehet
merész álmokban szárnyalok veled
szőjük a szivárványfényű terveket
látom biztató barna nagy szemed
még velünk voltak az istenek
pereg sok sárgult lap pereg
beborítják a szobát az eget
seholsincs nincset kergetek
fekete könyv 12 forint 1969
szerettelek

PRONTO

*...tudom már semmi se úgy lesz
ahogy azt reggel kitaláltam
de végül is halasztott dolgaimtól
terheltek rég a holnapok*

mióta ilyen kripli lettem
egyre több megalkuvással megyek a napoknak
elpatópálosodtam
millió indokom van mikor azt mondom
holnap
esélyem sincs
már nem leszek edzett
végiggondolok mindent
nem megy könnyen hogy bárminek nekikezdek

nem ok nélkül jutottak eszembe a fönti sorok
lefektették régen
okozat nélkül nincsen ok
pár nappal karácsony előtt
mikor Zselykéék a kicsi fát meg hozták
tán ez az első amit nem magam vettem
s az erkélyen vár a főszerepre
gyötört a gondolat micsoda kosz van
s lelkifurdalással feküdtem le este
fáj a derekam
de mikor nem fájt utoljára
kicsit szaporázom a levegővételt
mégis be kell osztanom valamit mára
tegnap letudtam a piacot
fújtattam szuszogtam

de hazahúztam a tele kocsit
mintha egy évre
megrakottan
öt percet pihentem
várt a konyha
rakodtam a pultra mindent halomba
s nekiláttam
a kocsonyahúst tisztítva zacskókba tettem
dél lett mire valamit ettem
de a halszeleteket az ikrát
muzáj eltenni
dugig lett a fagyasztó
s még hátra volt az alap-lé

délután ha felkelek nekiállok
addig várhatnak a halfarkak-fejek
hoztam hagymát kell rengeteg
mert mondanom se kéne
a székelykáposzta is trendi nálunk
meg minden marhaság amit hátha megkívánunk

aztán reggel csak rákényszerítettem magam
elővettem a portörlőket
rongy pronto meg valami antisztatikus kefe
annak idején libaszárnyal törölgettünk
persze még nyúlláb is volt a cipőtisztításhoz
anyu csak nézne ez a sok vacak mi a fene
de megváltozott a világ
az egész
nálam hiába keresné a súroló vagy vikszelő kefét
nyomát se lelné a padlóviaszknak

újságpapírom sincs attól tisztulna az ablak
porszívó felmosás holnapra marad

ahogy törölgettem a port
hallom anyu hangját
ne csak ahol a papok táncolnak
az egészet csináld ne a nagyját
milyen mélységből jönnek ezek a dolgok
ezerkilencszázhatvanhatban
fogta magát és elment
azt hittem
végérvényesen magamra maradtam
marha nagy átverés az egész
azóta is itt van hangsúlyban mozdulatban
figyeli hogy törlöm a port
mikor teszem a köménymagot a rántott levesbe
nézi koszos-e a nyakam
mosakszom-e rendesen este
ne csak ahol a papok
sose gondoltam végig
fújom a prontót
illatosodik a lakás
teleraktam a hűtőt
és fejemben kavargog egy rakás valami
amiről kiderül mire végzek
verssorok amikkel ideidézek
ne csak ahol a papok
nem maradhat semmi félbe
hiszen ki ha nem mi adunk tartalmat a hitnek
hogy jön a kétezer tizennegyedik este

AZ ÉN NYARAM

nyitva az ablak. gyerekek kiáltoznak, sikongatnak.
csak a hangfekvés ismerős, az önfeledtségé,
a mindenből kiszakító álmvilágé.
emlékszem éliás nénire:
csendesedjete!
s ahogy kórusban kántáltuk: éliás, tóbiás, egy tál
dödölle.
nem értem, mit kiabálnak.
a tavaly nyáriak elcsendesednek, s jönnek újak,
semmi nem változik,
a hangfekvés, a nyáröröm ugyanaz,
a megismételhetetlen.
ülök a gép előtt az ablak mellett,
nem hallgatózom, csak hallom őket
és föl ismerem a hangomat

AMBIVALENS

virágzó hársakról
nagyhatú barna csigákról
a lépteim alatt zörgő avarról
a denaturált szesz szagáról
az első körönd utáni menedékházról
a huszonnyolcas végállomásán
korlátok csatarendjéről
a búfelejtő pohárcsörgéséről
lélegzetvételnyi csendről
a döglött kolhozdobozról a konyha falán
zsebkendők fekete csíkjairól
a gyémántkemény bánatról
könnyáztatta arcon
a halál-hosszú sírkövesek utcájáról
a gyerekkor jut eszembe
hogym pusztultam bele
hogym mindennel dacolva
boldogan éltem

BOROSS BILLIÁRDTERMÉBŐL

a Százados útról
igazából csak a barna asztal zöld posztójával világít
a mába
a fekete olajjal kent hajófa padlószaga ér ide hozzám
s távolból hallok az annyiszor csodált falióra hangját
negyedóránként ütött egészeknél amennyit illet
sötétbronz ellensúlyok jártak föl-le úton
az asztal körül a nagyok a dákót krétázzák éppen
Háni néni pultjánál mértek sört bort szódavizet
voltak sütemények és nyáron a télre letakart
vaníliás csokoládés fagylaltos tégelyeket megnyitották
s ha sikerült kunyerálni szaladtunk az ötvenfilléres
egytölcséresért

hogya miért vitték el a biliárdasztalt és hová tűnt Boross
több mint hatvanöt év fedti
maradt Háni néni a pulttal
sör se volt csak málna
és fehér tekert zacskókba lapáttal mért cukorkák
voltak sütemények egy tíz volt a krémes
nagy ritkán mignont tortát is ettünk
de semmi nem ért a fagylalt nyomába
a padló sötét olajos maradt de a sörszag hiányzott
ahogy eltűntek sorban a nagyok
nekik biliárd nélkül okafogyottá vált az egész
jött ötvennégy a géppisztolygolyó
akkor már nem nagyon akartam arra járni
mindig Sanyit láttam a seholsincs asztal körül
ahogy fontolgatva nézi az állást
kezébe kréta dákó de nem mozdul nem néz felém
hiába ácsorgok az ajtóban darizva az egygombócosért

EZERKILENC SZÁZÖTVENNÉGY JÚLIUS NEGYEDIKÉN

hatvan éve

egy farkasréti

valahai úri nyári villa kertjében ülünk

szávuly erzsi nénivel pista bácsival

velük a *papp* gyerekek zoli és zsuzsi

a szakadék szélén vettek telket

szemben az ördög-órom

esténként kiült valaki tárogatóval a sziklákra

síró hangokkal tölteni meg a völgyet

hallom erzsi néni szopránját ahogy hívja őket

hosszan kitartva az íket

nagy mulatós volt mondták anyuék

a rádióba is hívták de nem ment

néha halkán dúdolgatott magában

kreiszékkal voltak társbérletők

a közös konyha nyitott felsőablakán beszéltek

fészket raktak a fecskék

ülünk a kertben

ablakba rakva szőlő a világgevő

körben diófa szilva nyári alma

a hatodik percben puskás a kilencedikben czibor gólja

a rimet-kupa sorsa eldőlt

illetve

nekem nem volt szokatlan a sírás
sanyit húsvétkor temettük
anyu fekete ruhában járt
volt egy fényes lakkridikülje
zsebkendőnk széle feketével szegve

a mindennapos sírások közé beleillett az akkori
mért dramatizáljam
mi veszett el svájcban

ülünk a vadregényes kertben
sírunk nyár van

pár nap múlva jönnek értem
mindigégő cigaretta apunál
anyunál a fekete táska

eltelt így-úgy hat évtized
jövőre bontják a népstadiont mit épülni láttam
alámerül egy nyugtalan nemzet álma

én meg itt vagyok
és volt ami volt
nem lehetett hiába

REMINGTON

ezerkilencszázötvenkilenc nyarán
apu hozott a minisztériumból kölcsönbe
egy kétszekrényes íróasztalt
a nagyszoba ajtótól balra tettük
teleraktam könyvekkel füzetekkel
széket is szerzett
ha odaültem
mágikus tisztelet vett körül
mint lacit ha tangóharmonikázott

a szobrác utcában merényi jóskával
lányoknak tettük a szépet
nekem a feketehajú mari tetszett
a szuterénban laktak
józsinnak ildikó a szőke
ő vívni járt hetente kétszer
beszélgettünk a ház előtt
amikor hazai géza jött
apu üzeni menjek

a népstadion mögötti
szobrok közt vágtam át a juranicsra

anyu apu a konyhában ültek

eredj a szobába úrfi nézd meg

az asztalon láttam meg az írógépet

alig mertem kihúzni a széket
oda kellett ülnöm
írni valami nagyon szépet

nem tudom mért hittek bennem
ősszel lakatosinas lettem
és sorjáztak fekete betűkkel a versek

REALISTA VAGY

galamb rigó a fák fölött
fúj a szél
egy kémény se füstölög
ilyenek várjuk a tavaszt mindig
jó a bent
de vágyódunk már a kintig
még reménykedünk
most minden lehet
aranyfény mossza át
a szürreális kék eget

lassan a mezítlábos napok jönnek
olajozott földút melegíti a talpat
végtelent játszunk juranicsi kölkek
orgona akáczivatar nőszirmom
fekszünk kamillaszőnyegen
és minden örökfény és istenbizony

jaj mennyi év
ha az ember révbe érne
realista vagy
jön a semmi vége
nézed a galambot rigót
szállnak a füsttelen égre
látod kérdeném
de nincs válasz
se senki sincs
ki hangomra visszanézne

RÉSZLETEK AZ ELEGÁNS NAPPALI KÉPEIBŐL

esemény-leírás egy délutáni rémálomlövés periódusairól

egy szép medika és a szülei
fiam
lányom
lányom barátja-családja *emlegetve*
anyám apám *feketében*
anna
egy fontos *elegáns városias* ember

* * *

nagy a nappali
ékes
ablakain dől a fény
nyugalom szigete a háznak
barokk bútorok
gesztenyebarnák
te meg én vagyunk és
a fikuszok a pálmák

* * *

érkeznek a szüleid
kellemesek mint te
szigorú arcú apád is fagypont fölötti
próbálok fesztelen lenni

* * *

bejön a fontos ember elegáns városi viseletben
olvasmányélményekből tudom hogy olyan
barátságos
igyekszik közénk tartozónak látszani
kobzot vesz elő leheveredik
anyád bársonyos-rekedten énekel egy verset
amiről nem tudom kitalálni kié lehet
a múlt század első évtizedeire tenném
de néhány szava megzavar
az ezredforduló tájára hajaz

* * *

anna nem tudom mint került közénk

amikor anyuék belépnek az akkorra szűkülő szobába
valahol oldalt ő már ott van
fontos lenne a ruhájáról írnom
de nem figyeltem meg igazán
fekete csíkra emlékszem a gallérszegélyen
anyuékon is minden fekete

* * *

anyu azzal kezdi
beszéltek erdélyben zselyke jövődöbelijének szüleivel
az esküvő nem akármilyen
fontos rögzíteni a dolgokat
zselyke a kanapé másik oldalán tavaszba öltözötten
az egész természetes

balázs is nézi anyut
akinek fontos mi lesz az unokákkal
apunak nincs cigi a kezében
bár nem hinném hogy az illem miatt

* * *

közben előcskásodnak a bútorok
a sarokban téglarakás
ilyen mostanában minden álmom
hülyén hangzik a dal de pengeti végig a kobzos
mint görög pihenőligetekben a babérkoszorúsok

* * *

elfelejtettem ma lenne a születésnapod
kiesnek fejemből a dátumok
önvédelemből
ilyen hülye magyarázatokkal próbálom
helyettesíteni a demenciát

* * *

párizs
az álmok városa mondom félhangosan
mint aki marhára érti a dolgot
kétszer is átrepültem fölöttem láttam a *tornyot*
de hogy fogsz helyettem is barangolni fájós lábbal

* * *

hamarosan kiderül milyen a laborlelet
napok óta bort se iszom már
a részletek tisztázva a kiadóval

csak az óraátállítás miatt zavarodik össze minden
bútorok téglarakások
tegnap a mával
egy elegáns nappaliban
dögszagú délutánon

ÜRES KATTOGÁS

reklámkockák amit csak tudatalatti észlel
valami kényszeresen megjelenik
élni kezd a zsigerekben
olyan volt a tegnap esti film után
szagok keserű íz sírásra szorult torok
nem tudom megfejtetni
a kórházi estmagányig jutottam
ezerkilencszáznegyvenkilencben
mikor reszketve hüppögve bújtam meg az ágyban
a hangos sírást már szégyelltem
nem tudom miért ez azóta sem változott
mintha kéz szorítaná nyakamat
szemem alig tudja tartani a könnyet
rohadtak ezek a rejtett filmkockák
a zsigeri kényszer

pedig semmihez nem volt közöm
az amerikai tucatgiccsben
talán a rasztás hajú fekete gyerek
anyjához simulva nézett a kamerába
riadt tekintetére reagált bennem a lélek
fülemig húztam a paplant jóval éjfél után
nem mertem elaludni
nehogy becsukódjon anyuék mögött a kórteremajtó
s magamra maradjak a klórszagú csöndben

aztán pörgés csattogás
mint rég a mozikban ha véget ért a film
üres kattogás
vakító fehér fény maradt
a varázslatból ébredők szemében

SZILVESZTER FEBRUÁRBAN

hogy kinek mit jelent
az újév hajnalán sparheltre tett fazék
nem tudom
nekem a konyha gőzmelegében anyut
ahogy ilona nénivel nevetnek
a maradék székelypóztán
mint változik át korhelylevessé
apuék bent góbé nótákat énekelnek
isszák a hígború fröccsöt

persze buta kérdés kinek mit jelent
nekem a még felhőtlen gyerekkort
hótakarta kerteket
mikor még minden tiszta jó
sütemény- ételillat családmeleg

vidámság
izzó kályhacső
és megint egy boldog új év
hó ropog
fényesre boksolt bakancsban
csúszkálunk a papp-domb jegén
minden szikraragyogás
és minden költemény

mit jelent egy ételillat
egy semmiből jövő
a múltkor savanyított káposztából
bár lassan fogyóban volt

maradt még
eszembe jutottak a szilveszteresték
minden
a melegség
hogy semmi sincsen

hagymát vágtam
feltettem a maradék káposztát
marék rizsával
darabka kolbászt szeletelve
csak visszajön kicsit a régi este
ennyi kellett
megkívánnom
kimegyek a fokhagyma összezúzva
a levest berántom

egyedül vagyok de nincsen semmi baj
kis káposzta egy régi illat
és megint anyuval
fejemben halkán szólnak a nóták

másnak mit jelent
nekem ez a valóság

ÚTBAN CSILLAGHEGY FELÉ

visszagondolva már tudom
a szagok illatok mélyen vésődnek az emlékezetbe
legtöbbször rejtve a titkokat
miért lappangnak évekig s mi az
mi egy pillanat tört része alatt
kiélesítve nekünk szegezi őket

a hév-ablakból láttam egy pillanatra
a kép szinte elmosódott az alak lényegtelen
csak az aktatáska
ahogy súlya a kezét lehúzta

mondtam baláznak
érthetetlen
nálam is volt egy könyvekkel rakottan
és ezt a rómainál láttam messze csepetől
a kettő közt nem volt azonosság
mégis ahogy a szemem befogta
szomorú-keserű szag csapott meg
azóta a régi bőrtáskára gondolok
hogymennyire vágytam egy hátra akasztható újra
a zsíros kenyerek illata is benne volt
egy redőnyös tolltartó utáni vággyal
az elefántos rádiók elérhetetlensége

leckehiányos füzetek lapítása
a kopott megtört bőrhöz ahogy a kezem tapadt
a csatok a szíjak
a négyrétegesen hajtott tenyérbe simuló fogantyú
mind benne volt a pillanatban

bementem valami kocsmaszerűségbe
ahogy csillaghegyre értem
pohár sör stampedli rézangyalos szilva
tudtam ez lesz a vége
de elkerülhetetlen ha költővel esik meg
előbb-utóbb versbe lesz írva

az est jól sikerült jobban mint reméltem
borral teával jutka-házi-süteménnyel
mondhatnám ült az egész
figyeltek
de nem látta rajtam senki
egy aktatáska
akkor kezdett bennem verssé lenni
hogy ott se vagyok
valahol hatvan évnnyire
kezemben elnyűtt táska
belegyűrve gyerekkor
csillaghegy csepel juranics telep
megyek elszámolásra

DE SZÉPEK VAGYTOK

mint szent pál az oláhokat
sok régi május itt hagyott
hiába álmodom őket
eltűnnek mind a kiscsajok

jól tudom sosem nővök fel
orgonás esték ha jönnek
csöpp meleg kezeket érzek
fölékszerezik a csöndet

istenem de szépek vagytok
harisnyásan tarka blúzban
nincs mi tőlem elvehetne
vén gyerek hetven se múltam

szemhunyás és jöttök újra
tavaszremény gerleszárnyon
röpülésünk újrafestem
nélkületek nincs világom

ROZSDASZIMFÓNIA

és akkor megállok
mert nem tudom merre kell mennem
az utak már nem mutatnak semmi célt
se erdők se tengerek se otthonok
visszanézek
látom körben minden ugyanaz
se indulás se cél
nézek az égre
nem tudom odaképzelni istent
rég kihúztuk a listákról egymást
és ezredszerre is leszögezem
az egyetlen vagyok
kalapács emlékét zengő üllőacél
hittem
jöttömbe a világ belerengett
de elrezeg a hang az üres csarnokokból
a sarkokban a pókok éhen döglenek
hallom vasoszlopokról sír a rozsda
hegyikristály-tiszta rend
a kimondhatatlan bizonyosság
mikor anyám ölébe vett
visszanézek
fülemben kalapácsok szimfóniája
hogyan kiszolgált hetven tél tavasz
ilyentájt illene okosnak lenni
de nyakamra tekeredik a csönd
értelmét veszi a szónak

SÚLYTALANUL

botorkálok mint szélütött
nem-lenni készülök
egyszerű mint kedd után a szerda
hogymenni kell
ez nem kivégzés nem keresztfa
az évek tűrnek egyre tűrnek
nem kell senki más
biztosított hogy magad feszülj meg
nem kell tartanod naponta szemlét
mi van fogyóban mit tehetsz
olyan egyszerű lesz a nemlét
akár az egyszeregy

régbe fordulsz egyre többet
miket rontottál el mikor
ritmusosabbak a csöndek
köp rád a múlt nem válaszol
tebenned az egész világod
hihetsz mennyben nirvánában
régóta nincs kire várnod
ősz van tél van tavasz és nyár van
egyik megy a másik jön újra
kopik fogy az ember teste
az egésznek nincs semennyi súlya
voltod délután megeszi az este
megérteni a végtelent
hogyminden mögött ott a másik
és nem tudhatod meg mit jelent
a mögött mögöttjéből milliárd hiányzik

ez a léted mint hinta lendít
szédülsz emlékezz rég is így volt
semmiből jött hogy érhetnéd el a semmit
a csönd a minden a csönd a sírbolt

MÁSNAPOS VERS

kavargó versek szerelmek káromkodások
lerobbant kórházfolyosók
beteljesítik önmagukat az átkok
hitegetem magam nem adom olcsón
de borzalmas fejét a szörny fölemelte
menekülnék csak a *kívül-belül*-t elírták előlem
van ki istent figyeli mi lehet a terve
az ilyen remény kihalt belőlem
csalogató rím egy *könnyű álmot ígérő* este
ma enyhébben hunyorít a nyár
ez nagy szerencse
túl a hét ikszen milyen király
versek éltetnek szerelmek
s még nem mordult fel az utolsó rohadj meg se

ANUBISZ

a kutyafejű lány háttal állt
fekete sörénye vállára omlott
vártam félrefordítsa a fejét
sötétbe szűrődő fény
rajzolta sziluettjét
a konyhaablakból néztem
jó lett volna valakinek elmesélni
de moccanni se mertem
féltem észrevesz
kezében ott a kés
kiveszi gyöngülő szívem

nem bírok el még egy megmérettetést

PSZICHO, TRÉNING

nem tudom mit kezdjek ezzel a helyzettel
napok óta jár a fejemben és borzasztó
hogyan olyan dolgok amik teljesen idegenek tőlem
és rettegve kell beismernem
ha annyira azok lennének
fel se merülhetne a sok gondolat
ezt meg ezt kellene tennem mondanom és azért ez
túlzás
és napok óta próbálom legyűzni az indulatokat
bennem a folyamatos félsszel
biztosan ilyen dolgokat akarnék
hogyan az egész filantrópia lazúr
farkasfáján mosoly
nem akarok bárányokat simogatni
hülyét csinálni magamból
széttépni mind
az egyetlen megoldás
miközben rettentően szégyellem magam
honnán kerültek belém ilyen gondolatok
de tartok tőle ez projekció
nem vagyok különben kikben mindezt elítélem
nyelem a frontinokat
aztán pár nap múlva ahogy közeledik a télvége
eszembe jutnak az orgonák tulipánok a nyár
lekenem leragasztom az egészet
elfér a többi seb közt ha kérdezik
á csak egy bagatell mondom
de továbbra is bennem a rettegés

KÍNVOKÁCIÓ

*felhő szomorítja arcát az égnek
és nem tudom miért bolondulnak meg a sejtek
beteszes az éjszakának az este
feszül a frontok alatt az ember álomba zuhant teste*

nézem a beretvátlan arcú holdat
hittem ezüsttallér
isten pénztárcájából gurult az égre
s kuporgatott gyerekillérem mellé képzeltem
az agyagmalacba

minden széttörik millió darabra
s úgy tűnünk el a roppant egészben
ahogy csillagparányok tejútködökbe
hűlő reggeli nyárfény
csak a pillanat létező
az mindenünk örökje

bölcsnek hittem magam
megvilágosultnak mint fa tövén buddha
de a levelet se értem mi ölembe hull
s már azt se tudom hogy van-e ki ért

miért volt minden jaj miért
s mit ért az egész ha senki se tudja

fognak a káromkodások
kamu lesz betlehem a kisdoddal
csillagpor lepi a világot
telnek az árkok a nincsekkel

NEM EZT ÍGÉRTEM

itt az ősz
integetnek a fák
ágakról olvasok
süket a világ

felhő figyel
zivatart álmodik éppen
mi lesz velünk szerelmem
nem ezt ígértem

elment a tavasz el a nyár is
botorkálok emlékek között
kerülném a rímet de olyan banális
az ismétелhetetlen örök

itt az ősz
hol vagyok hol vagy
olvasd számról hogy szeretlek
maholnap levelek záporoznak

a szél nevedet zsongja
utánad-lépteimet
festi a gesztenyék bronza
élni minek

itt az ősz
készül a fagyszeles tél
vedd fel meleg cipődet
jöhet a hajnal a jeges dér

VANNAK ROSSZ DÉLUTÁNOK ESTÉK

nem tudok elszakadni
akartam mondani de semmi értelme
már kétszer kellett újraváltani az urnahelyet
micsoda hülyeség az egész
ugyanaz mint a sosefelejtünk
az örökkébennemélsz
mit hazudozzak
mély álmaimban ér csak utol a hangod
arcodra alig emlékszem
megfoghatatlanná
szivárványmesszivé lettél
hogyan mondhatnám
nem tudok elszakadni
rólam válnak le a dolgok
lavina a hegyről
ahogy gleccser sírja sziklába a fjordot
és beletűnik a tengerekbe
olyan ez az egész
értelmetlen a megmaradni
van a ma talán a holnap
üres mögötte minden
utaztunk bolygók közötti fények
hangokra esnek a mondatok
nem tudok elszakadni
de tudod-e hol vagyok
s van-e titok mi tudja hol vagy
mi újra hozzám vezetne téged

KIS ÉJI SEMMI

nem gondol semmire
halni élni gyáva
fejét nem vették
csontját se törték
feszül az éj ablakára

nem gondol semmire
élni halni mindegy
néz az éj ablakába
karjai csupasz csontok
sose volt szárnya

nem gondol semmire
hunynak a fények
minden pamutpuha csendes
nem kell sehova menni
áll mozdulatlanul
míg megérkezik a semmi

BÁTORTALANUL

mintha barátságos úrlény
körülölelő szűrt fény
bátortalan por-ködös
a félállapot az közös

van ami tűnik van ami éled
pókhálóárnyhalál-képek
aranyecsettel javítva
a remény ajtaja nyitva

kicsit elveszett világ
mint kint hagyott gyerekclapát
csipkeszép álom a volt kor
főnixként kelünk a porból

a ringató délelőtt-selymes
vetkőzik a szerelemhez
benéz a koszos ablakon át
pirul és neked adja magát

MEGKÉSETT IDILL

fúj a szél
rángatja a fákat
fárad a sok levél
elereszti az ágat

avarszőnyegen
lépdél az őszvég
összébb húznánk a takarót
néznénk

EGY SOSEMVOLTRÓL

Ha látnak, elfutnak a farkasok s gyűlnek a lepkék

T. Tzara – A város szélén

annyi vagy mint kutyaszerelemben a hűség
elérhetetlen célok felé meneteltünk
hosszú fekete kabát rajtad
szerelmes mosoly a szemedben

egész éjjel esett rám izzadt minden emlék
olyan egyedül voltam
ahogy pattogzott zománcú lavórban
a párjától elszakított koszos zokni

légszomj gyötört de nem tudtam
kiszakadni mellőled torkomba fújni a ventolint
mossa le rólam az arcod
mit kezdhettem volna veled

ez a gyűlölet anyja
fuldoklása az elásott magzat-szerelemnek
ami ott lebeg a kertben
és lezuhan mint fészek őszi viharban

HA HIDEG VAN

megy az ember mit tehetne
peregnek az évtizedek
reggel este

nyár múlik hócsillagos tél
nem hallom üzeneted
hova lettél

köpök a hamis prófétákra
eget hazudnak
itt vagyok árva

hullt levél sodródva szélben
dértakaróban
ki vacog értem

tengődöm semmivé degradáltan
stricibandában
vagyok hazátlan

pedig voltak álmaim szépek
aztán este reggel
az ember ébred

a csikóremények szétszaladtak
pergő évtizedek
mindig magad vagy

érdemeltél-e jobbat
hülye fölvetés
minden rothad

mit tehetne meg az ember
deresen-zúzmaráson
egyszerelemmel

ILYENKOR ÜNNEPTÁJT

közelednek az ünnepek szaporodik a szívverés
nagyon oda kell figyelni a szeretetre
ilyenkor a pénztárosok is érzékenyebbek
és a szupermarketekben helyén kell legyen az ész
mit bízunk az angyalokra s mi amit feltétlenül venni kell

amikor közelednek az ünnepek
elő vesszük a régi szaloncukros dobozt
ellenőrizzük elegendő-e a gyógyszer
vagy inkább most menjünk patikába
mert ügyeleten váltani úri luxus

ilyenkor jobban figyelünk a szeretetre
próbáljuk felejteni sérelmeinket s talán eszünkbe jut
kiknek okoztunk bánatot
ilyenkor a pénztárosok érzékenyebbek
próbálkozunk maradék félmosollyal
legyen huszonnégy huszonöt-fokos az ünnep
ahogy mondani szokás kellemes
diszkrétén hallgatunk
mi van a ráncolódó homlokok mögött
ilyenkor amikor közeledik az ünnep
nem teregetünk ki bánatot féltelmeinket
szaporodik a szívverés ami jó
talán könnyebben észrevesznek az angyalok
körberöpülnek a tisztaszobában szárnyasuhogásuktól
megnyugszunk kicsit
de készenlétbe helyezzük a nitromint
felkészülünk *a kis gyufaárus lányból*

azokból kikhez ugyanúgy közeledik mint hozzánk
de mégsem jut el az ünnep
akiket dérrel takar a reggel
s a hajnalban a siető pénztárosnők sem vesznek észre
kik fölött varjak köröznek
mert magukra hagyták őket az angyalok
ilyenkor nagyon oda kell figyelni a szeretetre
mert közelednek az ünnepek

DECEMBER, DÉLELŐTT, SZÉLCSEND

*A kéklő lég ura esetlen, bús, beteg,
Leejti kétfelé fehér szárnyát az árva*

Taknyos szürke ég. Tudom, nem győzhetek.
Feszülök szobám börtönablakára.
A messzi jegenyék szoborcsöndesek.
Ma véget ér, érzem. Minden hiába.

Innen úgy látszik, kicsi szél se lenne,
de foglyul ejtve, lent a kopasz nyárfán
egy tescós szatyor mintha meglebbenne,
s én, akárha az ő bánatát fájnám,

itt remegek a decemberi csöndben
versre szögezve. Már nem csap be advent.
Barázdált arcomra rég nincsen könnyem.
Távol-jegenyék vannak, rideg rab-rend.

Ki azt hittem, ura vagyok a szépnek,
lengek, nejloncafát vak nyárfaágon.
Egymást űző évszakok, mit reméljek?
Széjjelvacogtam minden álmom.

TORZÓ

a dolgok valahogy ott maradnak
mint a húsvét-szigeti szobrok
willendorfi vénusz
találgatjuk
a szfinxnek hogy törhetett le az orra
karjai a milóinak
a lényeg egy az anyaggal
értelmetlen a múlt miértje
csak egymásban maradhatunk egész
csillagködben pulzáló végtelen

HIDEG HOLD FEBRUÁRRAL

volt *egy álmom*
leéltem vele egy életet
mosolyogtató
talán
de olyan szép volt mint a ma esti hold
erzsébet felett
olyan állandó olyan pillanatnyi
nézem a hideg februárból
milyen messze van az első kép
nem is tudom
csak látom
és ezerszeresen
nem csak kitalálom
hószakadásos december-estén
amiről annyiszor írtam
ne figyelj a részletekre
annára se
ahogy keze rásimul kis tenyeremre
ahogy ránk borul a karácsony este
talán azon az éjjelen
volt *egy álmom*
hogyan muszáj boldognak lenni
mint parázsban sült krumpli melegét fűjni
szívemre tenni
olyan gyönyörű volt
nem tudom mondani szebben
mint erzsébet fölött a hold
olyan elérhetetlen
ez a hideg februári este is azt sikoltja

minden minden hiába volt
hogy elvesztek és kiürültek az évek
ahogy eltűnt anna a többiek
ahogy elveszítettelek téged
s csak vonszolom magam hét évtizede
volt *egy álmod*
és mondd mi lett vele

állsz a hideg erkélyen nézed a holdat
ennyi az egész
nem látod milyen bolond vagy

volt *egy álmod*
szerelmeid is voltak
kifordított üres zsebek
ne hazudd azt hogy kiraboltak

volt *egy álmod*
merd kimondani végre
legalább most a hideg februárban
ahogy nézel az erzsébeti égre
valami nagyot szerettél volna valami szépet
de elveszett semmivé lett
üres fényesség minden
mint erzsébet fölött az ég
sötét

ne mást okolj
álmodat ki szedte szét
hisz ott volt mindig benned
lenni akartál

nézz a holdra
lettél amivé kellett lenned
varázsló ügyetlen kókler
legalább ma este hidd
erzsébet felől
neked üzen a hold-jel
mutatja
volt *egy álmod*
ami ma is veled van
olyan valóságos
hogy megálmodhatatlan

A BOLOND TÜDŐORVOS

a délutáni álmomba költözött
a nővérke behívott
tisztán érthetően mondta a nevem
arcán széles mosollyal fogadott a főorvos úr
kérdezte hogy vagyok
nincs különösebb gond feleltem
időnként a levegővétel
magához ölelt ezt szereti nem a panaszkodókat
elővett két faragott papírvágó kést
látszott a csomagolásból valami szett maradéka
és két ollót ami szintén repiajándék lehetett
oldott volt a hangulat
közben valaki más is bejött a rendelőbe
búcsúzáskor megkérdeztem
mégis mi legyen ha rosszabbodik a helyzet
csak nevetett hát visszahozza ezeket a vackokat
oké mondtam akkor igyekszem meghúzni magam
végül is mindig akad egy kis levegő
és ha végleg
hát adja valaki másnak
de már nem figyelt rám
kitakaróztam nyitva volt az ablak
nem éreztem légszomjat
tehát van két késem két ollóm
aztán szerezze vissza ha kell neki
amikor lezárja a kórlapot

ISTENEM

kiról az én szívemben lelkemben az a kép alakult
hogy nem vagy
akihez esténként nem tudok fordulni megértést keresve
kinek sose tudtam bevallani semmit
mert hamisnak éreztem másra lőcsölni a szart
mert naponta szembesülök azzal
nem másokban kell keresnem a hibát bűneimért
akinek nem tudom miért adatott meg
hogy lassan mindenkit lekörözve
rangidőse legyek egy egyszervolt szerelmes családnak
én akit csecsemőként jobb lett volna veszve látni
úgy beleragadtam ebbe a nemtudommineknevezembe
hogy szégyenkezve nézek a múltra
voltjaimra lehetjeimre
kikre úgy épült a sok évtized
mint árulóra a titkon nyitott rács
mert érdemekre gondolkodok büntetésre és rád
akit akár akarok akár nem meg kell szólítanom
pedig nincs szomorúbb
várni a felmentő megbocsátó biccentést a keresztről
de ne haragudj
rohadtul nem hiszek az elrendeltetésben
az eredendő bűnben
ide születtem
ezek között a folyók hegyek istenek között kell lennem
hiába akarnék szökni
bevésődtek a képek
mosolytalan szomorú arcod
amin egyetlen lélekmelegítő rezzenést se láttam

szerinted hogy gondoljak a megváltásra
hogy higgyem bármit is képes lennél tenni értem
ha a vagyommal se tudsz mit kezdeni
hogy jöhetsz utánam mikor szétszórattatok a szélben

A SZÍV HÁTSÓ FALA

orvosnál várva kiderülnek titkok
laborlelet kinek miért kell
mit mond a szomszéd kinek volt egy ismerőse
telefonba merült arcok fontossága-rémülete

hurcolom kilencedik éve
mióta zselyke elkísért az emlékezetesre
a *nemenjenhazasemmiértjönamentő* óta
jó poén jut eszembe a *mentőőtő*

hogya a szív hátsó fala
fel kell dolgozni majd
nem értettem minek a cirkusz
itt jöhetne a kórleírás
hogya flott legyek
megszívtam mint bárki más

mikor elért a sorszám
s a pisit leadtam
vérvételre majd szólítanak
láttalak meg
melletted pont egy hely volt szabad
röhögtünk boldogújévezve
kívántunk jobb szerencsét
te műtét miatt én ahogy a rendje
aztán a családok az ország a mit tehetnénk

mégis csak jobb volt ötven éve mondtam
mikor likőröket kevertünk szilveszterre

a padlástéri laborban
föl ne tűnjön
a triple secet vízzel öntöttem utána
és sose hittük volna
ahogy a hölgy kérdésére válaszoltam
sokáig kell várni a sorra
á megy gyorsan mint az élet

észbe se kapunk minden semmivé lett
erről már veled beszéltem
szorítva vénámra a papírvattát
mindjárt téged szólítanak
puszilunk mindenkit
majd összefutunk újra
ahogy annyiszor fél évszázad alatt
te mész az urológiára
én kiváltani a gyógyszereket
és *persze igyekszem ahogy lehet*
és te is tartsd magad

MARI MA TELEFONÁLT

már tavasszal beszéltünk róla hogy majd ősszel
november előtt
nem amikor a tömeg
fényképeket szeretnék
aztán elfelejtettem az egészet olyan rohadék volt a
nyár
cétékkel hőségriadókkal
a besötétített lakás akár egy kriptá
forró hetek hónapok
csak gyógyszerár az orvos
olyankor a spár a piac
hazaérni mielőtt gyilkos szándékkal
rám nem ront a nap

mondtad utaztok gibraltárra
de nem amiatt hívsz
hanem megyek-e veled októberben ha megjöttetek
igen az tényleg nagyon jó lesz
és tudod Európában – Magyarországon kívül –
kizárólag Gibraltáron honosak a majmok
nagyon szép lesz én is jártam az Ibériai félszigeten
Portugáliában
a kontinens sarkáig elvittek busszal
akkor láttam az Óceánt miközben laci meghalt a
kút völgyiben
biztosan jól fogjátok érezni magatokat
hívj ha megjöttetek mikor megyünk
kicsit letakarítjuk a sírköveket
csokrokat viszünk mécseseket

tényleg jó hogy eszembe juttattad
van másfél hónapom készülődni
és megcsinálom végre a képeket az okostelómmal
és érezzétek jól magatokat
és köszönöm szépen előre is
és én ezért akarom hogy szórjanak szét a francba

BUX BARNABÁS BOLDIZSÁRT KÖRÜLVETTE A SEMMI

a végtelen történetek közepén kezdődnek
annyi látszik amennyit a köd enged
titkokat lengő kopasz fák
messze szirénák sebzik a csendet
a januárok közül ez sem ígér újat
bordáimon fűrészt
röpül a csontszilánk
a szívet kell kézbe venni
fekszem templomhidegben
ennyi a történet ennyi
zeng az orgona
kórus áll fegyelmezetten
feszülő ideg a karnagy háta
árnyékvilág
a köd bezárja
kereslek
nézek a füstszínű égre
semmi
néha villanó varjak feketéje

EGY KANKALIN EMLÉKKÖNYVÉBE

Eltűnik ez a február is.
Kartávolra ér a voltság.
Már semmi, senki nem hiányzik.
Engedj el, barbármennysország.

Én nem akarok angyal lenni,
teszek az összes kerubra.
Semmiből leszek örök semmi,
míg világ a világ, újra.

Lélegzem minden kankalinban,
ameddig tavaszt mondanak.
Beleszédülten eddig bírtam,
boszorkányszoknya-forgatag.

Úgy röpülök el mint a táltos.
Holdon túlra, túlra a Napon.
Barbármennysország, szivárványozz!
Szórd elém csillagabrakom.

A 17-ES

Bocsásd el, Uram szolgádat, szavaid szerint békében
Lukács 2,29

már ha az igazságot (és az Életet)
az Írások valóban megmondják nekünk
Birtalan Balázs: In fine

vasárnap az úr megpihent de azért hagyta
járjon a hév meg a metró
kinyitva fekete ernyőm elindulok kies csepelről
lágymányosra
kiengedett a tegnapi ónos eső maradéka
de óvatosan araszolva *a csigolyatörés emléke*
meghatározó
odaérek tíz órára
nem tudom mióta nyomaszt a kényszer ne késsek el ha
úgy ígértem
megérdemelne egy emlékmélyrétegi bűvárkodást

halálról beszélgetni
ha nem szakmai fórum a helyszín
s nem ezerkilométerekre halók az alanyok
ülve egy fehér ágynál
infúziós állvány hánytál a korán behozott
ebédes tálca mellett
amire a praktikum miatt a vacsorát is odarakták
próbálva szalonképessé tenni a dolgot nem egyszerű
a lét és nemlét határán másként működnek a dolgok
és akarva nem akarva megjelenik
(vagy mindig is ott van) isten

nem működik a kincstári mosoly optimizmus
és egyre gyakrabban kap főszerepet a múlt idő
nincs mód elkerülni a szemkontaktust
a sunyítás mindennél árulkodóbb
és elhangzik az igazított kérdés
bocsásd el most szolgádat békességben a békességbe
mintha korbáccsal ütnének arcul a 17-esben
és tudod nem te vagy simeon
de a kiválasztott fekszik az ágyon

ARMAGEDDON

töltsd ki az utolsó cseppet és rohadj meg
akár vagy akár nem mindegy
menj tőlem kincstári kegyelmeddel
nem kellettél soha nekem az én fiam kell

számolj vedd elő mindkét kezéd
mit tettetek velem ti istenek
állok nyakamon rakás évtizeddel
vedd el a keserű poharam vedd el

ne félj én békén hagylak
de tudd szerintem link alak vagy
cifrázhatom színezhetem bárhogy
itt a piros hol a piros a háromságod

én csak kérdezek hogy engedhetted
de rezzenését se látom szemednek
csodákat nem tegnap kell tenni
a kör bezár nekünk nincs másik ennyi

nem vigasztal a leplét ejtő lázár
ha te vagy az élő miránk kell vigyázzál
mert így csak semmi vagy kő se a szegleten
és nem érdekel hogy nem bocsátasz meg nekem

A KÉRDÉS

...de mi van mögötte
tettem föl a kérdést mikor az eget néztük
hátunkat a ház falának támasztva
próbáltuk megfejteni a végtelent
a végtelent ami nevében hord mindent
s minden korlátját az értelemnek
az okosak beszéltek ősrobbanásról
neveket említettek kik megfejteni hitték
tér-idő görbülettel a relativitást
néztem a messzi csillagokra
és kérdeztem hol a végtelen és mi van mögötte
sok év keserűség élet vette a dolognak
szűkültek álmok ébrenlétek
a filozófiát sunyi kanyarral kikerültem
a távolsági beszélgetésekre félretett idő fogyóban
meggondolandó milyen kérdéseket kinek teszek fel
megyek a megfejthetetlenek után és azzá leszek
s látom helyünkön már az új kérdezők
hol vagyunk hova lettünk
néznek távoli csillagködökre
...de mi van mögötte

ARÁNYOK, GYEREKEK, AZ ARÁNYOK

a fegyvergyáros a fegyvergyáros
fegyvert gyárt
legyen mivel foglalkozzon a fegyvercsempész
a földművesek marihuánát meg a fasz tudja mit
ültetnek
legyen miből gazdagodjanak a droghercegek
a bérgyilkosok ölnek ők ahhoz értenek
s a munkájuk viszonylagos jólétet biztosít nekik
ezek a dolgok károsnak mondhatók
a dolgok egyik oldalát tekintve

de ha a fegyvergyáros abbahagyná a munkát
a bérgyilkosok kényszerülnének nélkülözésre
a népi társaságok antihumánusabbak lennének
a földművesek otthagynák az ültetvényeket
amikre visszanőnének az erdők
hazamennének alultáplált gyerekeikhez
odacsapódnának egy megváltót váró szektához
időnként föl vágnák a torkukat ereiket
amitől termékenyebb lenne a föld
a drogherceg nélkülözne családotól

ahogy a fegyvergyárosné és a bérgyilkos-ivadékok
mert képtelenek lennének felfogni
nem ők a fő gondja az emberiségnek
hanem az estélyi ruhás szakállas énekesnő
mert azért az mégis felháborító
ezt a szomszédasszonnyal is megbeszéltük
neki is mondta a fia az unokája

hogy fertő az ami itt van
ahol olyan jól ellehetnénk mindannyian
csak legyen készenlétben a zsilettpenge

„ÉS LE FOGUNK GYŐZNI”

Ab urbe condita

Feledve a Város messzi születését, Livius,
ennyi ezerév múlva ideidézlek, lásd mivé lettek
a győzni akarók, hogy feledték szívükből ki a békét,
zsarnokok büszke harcosainkat mint tették kutyákká,
s lett romlott a valamikori szép-akarat a jóért.

Hiába újrázik a pilátusi kérdés, a nép hangja
Krisztus nevét átváltoztatja Barabásra.

Mondd, Titus, szolgákká lettünk mind, mi a büszkék,
emberi jövőt nem érdemlők, fényes babérra
érdemtelenek?

A hősök még tudták, megcselekedték, de rólunk kik,
hova viszik a gyávaság híré, hogy hagytuk, a zsarnok
nyakunkra tiporva arcunkba röhögje: ő a király!
Belepiszkítva hullagödörbe rohadnak az eszmék,
erre képes ez a város, ez a gőgös, múltba meredő had.
Valahaiak, kik védtük e hazát mindenek ellen,
magunkra, testvéreinkre emeljük ma a fegyvert.
Sírunkon új évezredek gyalognak, s hogy
lábaik alatt fekszünk, elfedi gyógyítón majd az idő.
Lesz-e mondója történetünknek:

*Itt reszkettek a gyávák,
kik nem merték szavukat, dárdájukat felemelni.
Szolgahad volt. Ne emlékezzen rájuk a Város,
kik hagyták, ócska Nérók lantszó-kísérve
rájuk gyújtsák az otthont, ennyit ért náluk
az egyakarat!*

Méltón a városalapítókhoz, ébredni kéne,
elűzni e senki hordabagázst.

MÍG A HEGYRE FÖLÉREK

egyre nyugtalanabb a lelkem
nem vittem föl izsákot
jönnek új megpróbáltatások
beleszórsz a csillagködbe
porszemet égi mandaládba
s csak te írhatod azt: örökre

hagytál egyiptomban
nincs egy égő csipkebokor sem
a beígért föld hol van
a semmit járom eszebomoltan

tudod nem hiszek benned
de te vagy az út
valamit kellene tenned
az elültetett hittel
én csak föld vagyok
a magokat te hintsd el
vagy marad minden köves puszta
s tántorgó népednek nem lesz kiútja

MINTHA MESSZIRŐL

a kerti tó partján
fűzfa sápad
haja elomlik
nézi a vadkacsákat
játsszó gyerekek a nyárban
fény ragyog az útra
virágok díszszemle-rendjét
hófénnyel kíséri a murva
muskátlizuhatag az ablakokban
pillangó szárnya rebben
vasárnapillatú béke
lehet-e szemérmesebben
betakarni a múltat
kardvirágvitézek
a fekete földbe szúrnak
mintha messziről
marlene hangja szólna
letakarítja köpenyéről a vért
a suhanc-katona fölkel
a kerti tó mosolyáról ne sejtse
bombatölcsér

DZSIBUTI

A tengeren túl is ez a Hold világít?
Magukkal vittek a csillagok
az éjszakával egy messzi világig,
hol nem hallhatók a tam-tamok.

Elmentetek, beszél a dob.
Halálidéző árva fák.
Ott túl is ez a Hold ragyog?
Létezik-e az új világ?

Eltűntetek, éjszaka vitt messze.
A tengertől szemünk kiszárad.
Közénk szégyenkezik az este.
Kis reményt a Holdvilág ad.

Az ős-dobok hiába hívnak,
a tenger mindent elsodor.
Könny nem maradt. Hold vakít csak.
Állunk, sok lombtalan szobor.

MŰSZAKI ZÁR

Mindenütt drótakadályok.
Milyen isten akarta ezt?
Miért gyalázzák meg, ami áldott,
mért hagyja Mohamed, mért a kereszt?

Mért kussol Buddha, a néma, a bölcs?
Acélfonalat fonnak a párkák.
Sírunk csak, nem otthonuk ez a föld.

Jaj, csak nyugalom, béke ha lenne...
Ki vigasztalja a rengeteg árvát?
Lázás homlokod hajtsd tenyerembe.

Hallod, kaffognak a fegyverek egyre,
hogy védhetlek meg kicsi fiam?
Csuklyát húztak gyászoló fejemre,
de a világ az ami sötétbe' van

A CSÖNDHÁZ ABLAKÁN TÚL

szót találni a bedeszkázott ablakú ház csöndjére olyan
mint szerelmet idézni fagyos januári estén
amikor hófelhők mögé bújnak a csillagok
s havat tipró talpunk alatt ropog a fájdalom

bedeszkázott csöndház ahonnan vakon néznek
az ablakok
reménytelen mint visszatálatni egy valamikori
szerelembe
mikor fényragyogásban forrtunk össze a nyári zenében
s csak a tücskök a fű az ég kéklő koronája zengte
a nászunk

vakon néző ablakok csöndház a deszkák
mint megromlott szemem mögött az álmok
jönnek-mennek évszakok de kilopni belőlem téged
hiába próbálkoznak sátánpofájú tolvaj évtizedek

hallom a hangod mintha te is és ma is azt mondanád
elvesztette hatalmát az idő ne félj
deszkák mögötti sötétben nem múlik el a szépség
mert kell a hűnek-maradás a néma szobákban

a bedeszkázott ablakok mögött soha nem múlhatunk
egyszeri hűségpecsét életünk-halálunk őre
barnult szemfödéldeszkákra néz a január is
és csak a csönd a zene a hűség

BODZA ÉJSZÍNŰ KAVICS

SZÉP NAP EZ

akár a lány futása
haja jobbra balra lengve
hagyom a mosogatást egy pillanatra
bevésem gyöngyvarázsát a csendbe
öröm van minden mozdulatban
éreztem ilyet régen
daloló nap április
és minden mindegy
elég hogy múlt-szépet megidézzem

jó nap ez
hiába tudom jön az este
de nézni hosszú haját
röpül ring a teste
megérte már

elhagyja a satnya fákat
újranyitom a csapatot

még hallom ahogy
lépteit ünneplik
a panelházak

FÖLLAPOZVA AZ EGÉSZSÉGÜGYI NAPTÁRT

holnap megint orvos
a tüdőgondozóba megyek
fölrátni háromhavi gyógyszeremet
csütörtökön szemnyomás-mérés
kapok ott is három receptet
a patikában kiváltok egyet-egyet

telefonálnom kell időpontért
mikor megállapítják alkalmas vagyok-e
mozgásszervi rehabilitációra
vagy menjek érsebészhez
aki elküld szívkatéterezésre
ne érje őket meglepetés a műtőasztalon

belegondolva a körforgásba
ami tíz éve elkapott
s kicsit is pozitív a hozzáállásom
lényegében nem rossz dolog
orvos ismerősömet idézzem
az igazi infarktus jön és viszi az embert

lírai anamnézisembe elég lenne annyi
a költő hetven éve
miért kellene kibogozni
ami a mai állást tekintve lényegtelen

maradnak a lapszél előtt kifulladás sorok
egy-egy messzire visszanező sánta rím
lásd hat sorral föltebb
az ismétlődő huszonnégyórás reményre

FÖLÖSLEGES EGY DÉLELŐTT ÍZÉT MAGYARÁZNI

semmi gond mondtam
bár éreztem számban a keserű ízt
amit nem tudtam mihez hasonlítani
sem a testemen átfutó hagyd-abba érzést
a régi időkből
mikor még nem volt trendi a depresszió

nincs jelentősége mondtam
mert tényleg semmi nem változott
minek is beszéljétek hosszan
mikor egyikünk sem tudja a frankót
benne minden más színű mint bennem
ami kizárja a harmóniát

nem kell magyarázni
rám tapad a délelőtti szantálfa-illat
érezni fogom mikor már messze leszek
emlékszem
mint a denaturált-szeszláng árnyjátékára
nehéz fekete drapérián

lényegében ez minden
nem kell ügyet csinálni belőle
groteszk lenne mint
hugo boss öltöny egy gyárudvaron
minek magyarázni a gyászt
úgy sincs jó válaszsom

EGY HAJNAL HALÁLA

minden szereplő én vagyok

ha átfordítható ébrenléti nyelvre
a kivégzéskor magamat láttam arcodban
bár így hozzátetőleges
ezek a dolgok nem írhatóak le
matematikai állandókkal

mi lehetett az eredendő bűn
nem beszéltünk róla a kollárét viselő hóhérral
ahogy sétálgattunk a lejtős pusztaszeri úti telken

miért szabadtérre tervezték az egészet nem értettem
sem a krómozott kampót a mennyezeten
ahová a karabinert kötik
öt vagy hat sorba székeket padokat tettek a fűre
hiába kerestem ismerőseket
majdnem mindenki idegen volt
laci próbálta tompítani a helyzetet
időnként sírás szorította a torkom
tenyerembe takartam arcomat vigyázva
ne ránduljon a vállam ahogy értelemszerű

átkaroltam magam vigasztalólag
mondtam lacinak biztosan benyugtatóztak
a mozgásomon is látszik
az emelvényre mentem
kötelet nem akasztottak a horogra
akkorra a mennyezet is eltűnt

délelőtti nap volt fölöttünk
nem húztak zsákot a fejemre
reszkettem hogy tudom elviselni
de képtelen voltam becsukni a szemem
vártam kirúgják alólam a sámlit
vagy meghúznak valami kart

csak egy kattanás hallatszott
előre billent a fejem
bal arcomon véraláfutások

a nézők szedelőzködtek nem volt drámai hangulat
ültem egy darabig mondhatni összetörve
mire fölnéztem kiürült a dobogó
elvitték a testem a padokat a székeket

erőszakkal téptem el az álomszálat
nem volt vizes a párnám
megnyugodtam
logikusnak tűnt a történet minden projekcióval együtt
a te arcod az én arcom a kivégzésed az enyém

fölfűzhetném nejlonszálla mint egy karkötőt
fejemen sildes sapka a szikláktól nézek feléd
halálainkra

EZ A NYÁR

nem tudom
merre kell mennem
bohóc-krisztus
állok útkeresztben
tapodtat semerre
lépni nem tudok
ver a zápor
talán hó is eshet
ki kit őriz
engem az út
vagy én az útkeresztet
jöhetnek vulgáris szavak
könnyebb szabadulni mondom
hagyd magad
nincs kit szidni rég
nincsen kit szapuljak
végtelen-üres az ég
ilyenkor csillagok se hullnak
merre kell mennem
állok a nyárban
bármerre nézek
a forró út felett levegő remeg
lehet ez a megérkezés
közönyös fák

lehet

RIA PUCCINIT

osztott meg *a tibi* című versem alatt
– *miért jutott eszébe nem tudom* –

– *gondold magad a helyembe* –
koszos kölyök
megyek a vasvári moziba este

nem ilyennek indult a reggel
nem ilyennek
jó ideje a reggelek
csak telnek
torlódo idegen szavak
ambivalens déjà vu
vagyok-e még vagy épp sehol
hallottalak vagy csak
elgondolt alak vagy bennem
és minden igen
és minden ezerszeres nem
– *költőnek hirdetem magam* –
téblábolok lidérchideg lakásban
nincs nálam esetlenebb
nincs nálam senki bénább
nem ilyennek indult a reggel
nem ilyennek
jó ideje a reggelek kegyetlenebbek
összekuszálódnak a büntető szavak
ha megszólal a harang
döbbenek rá hol tart a nap
nem lehet elmenni innen
– *költőnek hirdetem magam* –

giacomo fázik a vékony kabátban
nem panaszkodom
hiába
késő
gátakat rak a mész ereimben
szétjajdítja puccini a csendet
benzinkút van a mozi helyén

nem ilyennek indult a reggel
nem ilyennek

AMIKOR HARMADSZOR ÁLLTAM

meg a konyhában mert nem tudtam mit akartam valami pótcselekvést azért mindig kitaláltam de a szobában újra eszembe jutott a teáért indultam mert a gép mellett üres volt a poháralátét újra kimentem elraktam az edényeket a csöpögtetőből ferdére állítottam a relaxát a tolakodó fény előtt és hiába éreztem nem az volt amiért hát újra vissza mert az igazi megoldás leállni az origónál akkor eszünkbe jut az indíték és nézve a poháralátét még mindig üres felálltam és mentem a konyha felé akkor eszembe jutott apu a szőlőbefőttel amiben egres volt de nem vette észre mert már erősen romlott a szeme és hogy azóta hányszor mikor valami olyan dologgal jöttem haza amit józan eszem szerint nem vennék és nem csak az alkoholmentes sörre gondoltam ami a nikotex-cigiket juttatta eszembe pedig már közel harminc éve nem dohányzom és mindig sajnáltam az öreget sose mondtam meg neki az egrest csak amikor a piszke-kutyánk lett olyankor gyakrabban megkeserített egy-egy pillanatot aztán a kert valahogy megvigasztalt az a hamisciprus a rézsű alján a terasznál ahol mindig erősebben dobogott a szívem mert anyut juttatta eszembe szinte hallottam ahogy dúdolgat és olyan jó anyailata volt közben a mosógépet is megnéztem többször hogy az időmet amire rajtam kívül senki se számít jól beoszzam mikorra teregetni kell letakarítottam a galambszaros erkélyt megtörölgettem a szárítóköteleket és a korlátot is mert jobb illatuk van a száradt ruháknak ha magukba isszák a napsugarakat a teám is ott volt a

gép bal oldalán tegnap megmászta a három emeletet hozzád kérdeztelek nagyon fáradt vagy-e nem tudom ilyenkor mi más lehet próbáltam annyiszor és elkezdtem magamban sorolni istenem hanyadszor ebben a nyomorúságosan hosszúra nyúlt életemben meséltem részletesen a hév- és villamospótlás kalandomat azért nem fordultam vissza a borárosra a kürtöskalácsoshoz inkább elmentem kelenföldre a metróvégállomáson majd csak találok valamit emlékeztem múltkor kakaós süteményt ettél hát vettem pár csigát vaníliásat is mert hátha tudod mamával egész más volt a helyzet és igyekeztem kerülni a rossz híreket csak a frontokra panaszkodtam hogy persze azok egy egészséges embert is és szerettem volna vinni friss virágokat de nem esett egy árus se útba jövő szombaton megint de a szeptemberi könyvbemutatót nem említettem ahogy apunak az egreit vagy amin olyan jól nevettünk hogy két kiló bácskait és két nagy vödrös tejfölt rendeltem a tescósoktól és nem volt pofám azt mondani uram csak húsz dekát szerettem volna.

MA NEM LESZ LEVES

korán keltem
kilencre megsült a keksz
a hús délre kész
holnap viszek

mikor mosogatni akartam
hörgött a csap
borult a program a vízhiány miatt

gyötrődöm mi van veled
rég nem vagy facebookon

lassan megsül a hús
ma nem lesz leves

a délelőtt telne már
a félelem
az elzárt víz is depresszív

múlik a tavasz
készülődik a nyár

várom a holnapot
a holnapután

csak éljem túl a márt

BÉNAFILM

minden sarok mögül
jönnek az apró chaplinek
ormótlan szétálló cipők
nagymeretű nadrág
– *hózentrógeres* –
sétapálca
keménykalap

ha nevet szétröhögöd magad
ha sír törlöd maszatos arcodat

a vászon mellett zongorista

a toronyóra mutatója
most éri el a negyedét
nézem
nézzük
esetlen chaplinek

hiába láttuk ezerszer
torkunk szorul
az óra megy
fönt harold
csúszó kezek

KAMILLAÉNEK

sínek közt hasalva
lesem a kamillavirág sárgáján a bogarakat
nyár gyerekkor meszes-domb
nagy csavarokkal díszítve sok repedezett talpfa
gyűjtögetem a kincseket valami ki ne maradjon
úgyis vége lesz
eltűnik a nagy cekkereket cipelő asszony
ahogy el a mosolyod
megnemérdemelt simogatások
törökvész úti esték is belém halnak
csókjainkból amit lehetett elmeséltem
hányszor kellett azóta újraváltani a nyughelyed
sírt se mondhatok
vársz háttal a németvölgyi útnak
nincs bátorságom megmondani félek
rohadtul nem akarom az egészet
pár marék por amivé visszalettél
te aki voltál aki szerettél
bennem éled a hiányperceket

fehér szoknyájú kamillasárga nyár
hazudom jó ez
de ujjaim közül kiperegnek az esték
csak a hold a szél az igaz
az álmok széthordják az ember gyöngülő testét

A HETES HARANGSZÓIG

ülni ágyadnál
és rettegve figyelni csukott szemed
ezek a szombati percek

a szomszéd templomban
nem tart fogadóórát az isten
elérhetetlen mint gyerekkoromban a vécélánc

nem tudom mire várok
elképzelhetetlen a nélküledség

* * *

négy óra harminc
párnámat meghidegítette az álom
gyenge vagyok
visszaaludni innen hová

a fél nyolcra állított órát lekapcsolom
majd csak eltelik az idő
míg indulhatok a kilenc-kilences hévhez
a borároson ha épp nem jön a kettes
felvászorgok a négyeshatoshoz
tízre hozzátok érek

* * *

sütöttem laktózmentes túróval pogácsát
jénaiban rakott cukkinit vittem kis csirkemellel

gyötrődtem egész héten
ezt tudtam kitalálni neked
kiskabátban mentem
bemelegedett április

* * *

fölkínlódom magam a harmadikra
fáradt vagy mindig ezt kérdezem
beszélek ostobaságokat
mit tehetnék

szébb világot hazudtam neked

figyelem csukott szemed
a szent gellértben mással foglalkozik az úr
lehet nincs is ügyelet

* * *

hanyadik kudarcom ez
ittmaradásaimmal telik az élet
pedig jobban rühellem az önsajnálatot
mint a legtöbb gazemberséget

nem tudok megbékélni magammal
holt szemek kísérik
futásomat spárta felé

* * *

éjfél
áttántorgok vasárnapba
talán elrejt egy álom a hetes harangszóig
félkábulatban a jövő szombatára gondolok
jó lenne orgonát szerezni
amilyet a negyvenkilencesen vitt egy fiú
lilát bódító illatút
mintha mesében

becsukom én is a szemem

A LÉTHÉ PARTJÁN

sóhajtásodra riadtam
pár perccel múlt három
kemény volt a
délelőttbe sűrült három év
igyekeztem összeszedni magam
hozzád hajoltam
szervusz fiam

távolra került minden
visszanéztem az előszobából
dobpergés
zúgó vér meszes ereimben

a délután nem adott álmot
a léthé partján tántorogva
hallottam sóhajtásod

kusza az egész értelmetlen
semmire sincs jó válaszom
rossz szavak forognak fejemben
isten igazság fájdalom

közhely minden
az élet
csak sírni vagy röhögni lehet
versbe merevítelek téged
kérted ne bújjak el vele
anyának is felolvastam a *nyárfást*
kurva a költő rossz kufár

nem számít miről szól az ének
kiterít mindent ami fáj

a szombat millió darabban
rossz poén utánozni anyádat
te is megragadtál a negyvenhatban
számolgattad hogy körözd le őt
rávertél három hónapot
többre nem maradt erőd

nézem az órát
egyre távolabb vagy
hideg borús rohadt az ünnep
hallom tegnapi sóhajtásodat
aztán a hangok elcsöndesülnek
halványul arcod
szervusz fiam

ÜRES ÚT

pünkösd
a te napod szentlélek
hol vagy
hideg kezét izzó homlokát
érinteni a meghalónak
vigasztaló szót súgj neki
szeme a fényeket most veti ki
ziháló mellének adj kegyelmet
nem emmauszba megy
halni készül
ígérted találkozik veled
a vágyódásba ajka belekékül

az a rohadt út üres
nem jön szembe senki

szólok
nem hallja már

nem tudok mellette menni

MÁR NEM TUDOK

ne csöngessen senki
ne szólaljon meg a telefon
temessen magába a csönd
rossz reaktorra dermedő beton
akár a maginot-vonal
szar a védelmi rendszer
már nem tudok hazudni magamnak
káromkodást sem érdemelsz isten

KESKENYFILM

azon a nyolc milliméteres filmen a hajógyári szigeten
akkor május kilenc park volt a neve
kardoztunk és fociztunk a felvevőgépek
mert se te se én
nem voltunk oda igazán az olyan dolgokért
ha előásnám a szalagot
mama is bevillanna fekete-fehérben
indul az erkély felé szembe a hármashatár-heggyel
óbudára is jutott két halott
jóskát miután odaköltöztünk
a körúton az üllői útnál ütötte el a villamos
sose ért ki a filatorigáthoz
harmincnyolc volt akkor
mondta apunak neki semmi nem sikerül
– *a népművészet mestere lett* –
hiába vártuk mikorra megbeszéltük
öcsi nyolcvankettőben mikor csomagoltunk
ezt is elmondtam annyiszor fene essen az egészbe
hogy lehettünk volna újra együtt
pár hónap alatt intézte el a rák
a negyvenhattal legyőzted jóskát
öcsit a mindigifjúbohóc költő-keresztapát
kenterbe verted
a kardot valami lécből faragtam
tomahawkot is csináltam neked
akkoriban kezdtek özönlenni az indiánok
henrik mondta menjünk a szigetre
ezeket a képeket választotta berna
– *istenem milyen jól ittunk a riport alatt után* –

úgy találta ki a filmet
beer atya fejét lehajtja a megrendülés
annyi minden kavarog a fejemben
majd múlik mondják az ostobák
de én halálból doktorálni tudnék
nem fogok fölsorolni megtettem százszor
hisz erről szól mindenem
ezerkilencszázötvenegy tavaszától
mikor fél évig hiába vártam annát
nem vagy ő nem vagy zselyke
én nem vagyok ti
betörtetek az életembe
veletek lettem minden
jöhetne kurva jelzővel az agyonkoptatott rím
miközben kattog a nyolcmilliméteres a fekete-fehér
fogalmam sincs hogy mászhatnék ki a szarból
mikor mindent ellep torkomig ér
látod a hosszú hajam harminc lehettem
rúgjuk a labdát a szigeten
kamerának pózolunk mind a ketten

itt ragadva semmiről nincs fogalmam

kiúszol a képből
itt rekedtem

ROSSZ IDŐK EZEK

február volt sötétedett
a martinelli téri templom előtt
isten járt eszemben jézus
be kellene menni
letérdepelni

nem ment akkor se ment

indultam az erzsébet híd felé
talán dér szemerkélt
vacak városi idő
súlytalan voltam sehová-tartozó
néztem a dunát
nem volt szuicid készítem
mégis a mocskos hömpölygő víz lehetett csak
elfogadni képes

hintalánc csikorog a játszótéren
föl kellene állni kinézni az ablakon
sikongatás gyereknevetés hallgatom
magasan a hetediken rosszak a gondolatok

újra ott a víz fölött
vonszoló magam
otthonom mintha volna
öt óra van
dől minden garcia lorca

feketében menekültél esztergomba
én itt te ott
hittél amíg tudtál
a vérmezőnél már könnyem se folyt
elhagyattak
mindenki kurvára elhagyott

talán tévedtem talán a hinta

minden igaz és mégis hamis
nem emlékszem álmaimra
mintha a mélység hívna menjek
de péntekig nem
fekete kabátot kell vennem

virágok május
sütni fog a nap

a kocsi mögött megyek
arcomra deret szítál
a mindig-február

magadra sose hagytalak

HÉTKÖZNAPI DOLGAIMBÓL

és kedd lett
az irodákban fölveszik a telefonokat
az ügyintézők kicsit még indolensek
a háromnapos ünnep után
de igyekeznek megfelelni az elvárásoknak
próbálom összerakni gondolataimat
akár egy iratrendezőben
mindig elkeveredik valami hiába az igyekezet
majd előkerülnek a biztos helyről és találgathatom
miért pont oda
a héten itt lesz az új könyv láttad a borítóját
még nem gondoltam bele
hogym fogom belopni a neved az ajánlásba

reggel előkészítettem a gulyáslevest
csípős lesz belevágtam egy hegyes paprikát
de ha kell van piros darált – nem erős pista –
amit a piacon vettem a vecsésiektől
a házi orvos délután rendel
addig nem indulhat a gépezet
még pár nap és mindent tudunk
mikor mennyiért hol lesz a helyed

tomi mesélte szombat éjjel neked is töltöttek unicumot
azóta ott van a pohárban mi legyen vele
idd meg mondtam
te is azt akarnád nehogy beporosodjon
ilyen dolgokról is beszélgettünk tegnap
meg milyen színűek legyenek a betűk a kő

és jó hogy ezeket előre nyugodtan megbeszéltétek
persze mi is ittunk unicumot én egy sört is
mert azért ez kivételes alkalom
bontottam egy üveg francia vörösbort
száraz volt finom
és ahogy kérdezni szoktad a konyhából
púposra öntsem
persze csak úgy van értelme mondtam
majd leszürcsölöm a tetejét
egész jól telt az este viccelődtünk
te is jót röhögtél volna
végül is rólad szólt lényegébe véve minden

arról hogy rákoskeresztúron
türelemmel fekszel a hidegben
nem ejtettünk egy árva szót se

CSAK A TELEFON OKOS

percek órák napok
a teljesen mindegy hol vagyok
hol érnek utol a mocskos szombatok
szemem csukott nyitott rég nem álmodok

derült ha esni fog
mindegy minden minden elbaszott
részegen szállok miként az angyalok
perc óra nap hét egy tűz már nem lobog

mit mondjak jól tudod
ki lesz ki keres ki hívni fog
hiába tudja fölvenni nem fogod
a hívott szám nem-elérhetőt zokog

egy év vagy lesz-e sok
válaszolni erre sem tudok
de türelmesen még végighallgatod
mért értelmetlen nekem a nemvagyod

MENETIRÁNY

híreket kaptam szerkesztőktől
azonnal telefonálni akartam
írni a facebookon örülj velem
mondanád
ideje legyőzni a kishitúséged
számtalan példa igazol
a levelezéssel is baj van
be kell állítani az outlookot
és majdnem elfelejtettem az orvost
későn néztem a naptárra
utána bementem a kínaiba inget nadrágot venni

mindez egy másodperc töredéke

kikészítettem szandált két pár cipőt
bármilyen lesz is az idő
megtisztítottam kifényesítettem mindet
és olyan marhaságon idegeskedtem
az urnában nehogy
menetiránynak háttal legyen a por

tegnap is voltak ketten
ittunk
az új könyvemből vittek ismerősöknek
spóroljak a postaköltségen
beszéltünk rólad
igyekszik mindenki
szemérmes
szar ez az elmúlás dolog

úgy hiszik tapintatosnak kell lenni velem
átsegítettem őket a nehéz perceken

volt ki megjegyezte
jó nekem
nem hagy cserben az iróniám
mit mondtam volna
ki röhögni nem tud sírni se
hivatkoztam rád
példákat emlegettem
az élet része
e nélkül semmi sincs
mikor újra egyedül maradtam
gondoltam szólok neked
nem tudom igazán mi a valóság
valahogy nem fogom föl ezt a
holvoltholnemvoltat

megyek a nadrágért holnap
beadtam a szabóhoz
sürgősséggel
ígérte fölhajtja csütörtökig
ma vasalok pólót inget
választhassak mit vegyek fel
bírní fogja-e a gyaloglást a lábam
vigyek-e gyógyszert
a kocsma elintézve
már megint kapar a torkom
lesz pár percnnyi megilletődés
aztán oldódik a hangulat

mama is te is odalátnál
kőhajításnyira lesztek

hazaérek átöltözöm
bekapcsolom a gépet
szorongatom a telefont
föl kell hívjalak
hogy mindent elmeséljek

A HALÁL EREKLYÉI

a bartók béla úti bűvészboltban
első vásárlásod fő darabja a pálca volt
a bölcsek követ eleitől fogva kerested
nagy gondot a köpeny jelentett
hiába a kézenfekvőnek tűnő megoldások
leleplezett mindent a cété
mára összeállt a kép
aki érti érti
aki nem
annak sose lesz semmi egésze

ARANYBA ZÁRTAN

nézz a ravatalra
fekszem
arca mögé halva

éltem öt és fél évet
járok gyolcsba csavarva
hangja
a zuhogó földnek
naponta öl meg
szörnyet csináltak belőlem
szörnyet

a többi ráadás
lehettem volna szép
ametiszt-tiszta más

rab vagyok
aranyba zárva
gyanútlan bogár
a borostyánban

ki fénybe emel
láthat
ívet festek a
szivárványnak

PÓKMENET

nem tudom anyu mit szólna
reggel bekapcsoltam a rádiót este a gépet

másnap reggeliztem extrudált kenyér kefir
szennyesebe tettem a feketéket

mintha a tegnap meg se történt volna
nem akarom sorolni
mi az ami nem volt tegnap
ami nem történt meg
se két hete se soha
figyeltem
a katafalk terítőjén hova mászik a kicsi pók
valamelyik virágról indulhatott
elment a csokrok mellett
megállt az urnával szemben mintha kondoleálna
s ahogy jött lemászott
eltűnt

hallottam a zenét a szavak eljutottak hozzám
váltogattam fájós lábaimat
fogom-e bírni a menet elején
nem a lovas üveghintó mögött
olyanok elvétele ha akadnak
a nysákat is lecserélték kis játékkocsikra
de a sofőr figyelt
lépteimhez igazította az ütemet

nem tudom anyu mit szólt volna

addigra nagyon fájt a lábam indulni akartam
üres volt a fejem
pisilnem is kellett
kiszáradt a torkom a szemem
fölnéztem a virágokról
láttam a kígyózó hosszú sort
az első ember akkor ölelt meg
mondott valamit

és sorban sorban sorban
nem tudom anyu mit szólt volna
ilyenkor szokták mondani
szép temetés volt
én meg
ha nem lesz bennetek szó
akkor járassátok a pofátokat
de tényleg méltóságteljes volt
akár egy ünnep
a nap süttött
és jöttek az emberek jöttek

kezem
ahogy akkor szombaton
homlokodra
az urnára tettem
vártak türelemmel
amikor elengedtelek
már száraz fölperzselt volt a szemem

a kocsmában törkölyt és sört kértem
öcsit idézve hogy életben maradjak

igazán szép délután volt
zsongással néha halk nevetéssel
mindennek tudatában intézkedtem
újabb italokat kértem
nekem az unicum nem jött be igazán
a pálinka a sör
rengetegen voltunk a kocsmában rengetegen

nem tudom anyu mit szólt volna

álltam a sarat
igyatok
kínáltam a maradottakat
ki kell használni az alkalmat
nincs még egy fiam

ZÁRÓRA

költőként figyelve
pakolnak a temető előtti virágárusok
– *a vendéglőből néztem* –
mindenképpen valami fennkölt
szép gondolattal akartam beszállni a versbe
amikor zárták a vaskapukat
– *neked ott kellett maradnod* –
hiába a leküldött alkoholmenyiség
üres volt bennem minden
– *tudod bizonyos vélemények régóta nem érdekelnek* –
beszálltam az autóba
s egyre azt hajtogattam
– *mert a hol-az-igazság eszembe sem jutott* –
bassza meg a kurva isten

SOROK A TEMETŐBŐL

Fölkérezkedni a halottas kocsira,
egy-útnyi spórolás az alanyi jogon járó fuvarig.
Nem elegáns más koporsójára ülni.
A halhatatlanságra szóló vízumon nem a mi nevünk áll.

CSAK A TÖRTÉNELMI HŰSÉG MIATT

négy hete másztam meg a három emeletet
tomi elém jött a másodikig
fölkészíteni
már nem tudsz figyelni rám
ennyit a most-szombat történetéhez

az árusnál virágokat válogattam
mamához kacskaringósan de odataláltunk
a gyalogút nekem már járhatatlan
kidobtuk a régi csokrot
te vihetted pár hete még
vizet engedtünk a gagyi serlegbe
s bele a friss tarka virágot
memorizáltam a kolumbárium számát
amit pár nap múlva újra elfelejtek
figyeltem a sírkövesek hogy kitalálták
ha jobbra a virágtartó balra írják a nevet
egyszer néztem vissza
vigyázva a töredezett betonon meg ne botoljak

öcsihez fehér gerberacsokrot vittem
nem emlékeztem van-e váza
ősszel esett amikor mentem
s hiába kerestem

hiába
elintézte harmincnégy év a fedlapot
tegnap nyírhattak fűvet
az elszürkült kövön betakarták odahullt szálak
az ólombetűket

pár lépésnyire
amit nem hittem két hete
megismertem a dőlt járólapot
mit fájós lábammal kikerültem

nyoma sem volt huszonnyolcadikának
fekete írás számok márványlapon
elárvult bodza éjszínű kavics
sütött a nap szikrákat szórt a murva
rátettem a koszorút
semmit ne takarjon
kicsit balra
alulra
hangya mászott az évszámok alatt

számok betűk a neved
abszurd helyzet
hogy a lap alá képzeljelek
ahogy nem a többi holtam
lélegzetem sincs nélkületek
belém költöztök mind ti voltak
az örökké olyan megfoghatatlan
mint a holnaputánal terhes holnap

AZTÁN HA

lehet tanulni múlt időt lehet
ha annyi évig mondod annyiszor
a végén elhiszed
csípőből könnyedén lazán
nincs hördülés nincs szisszenet
pillád megrezeg talán

aztán ha újabb este jön
érzed még sincsen rendben így
eddig dal volt
a hintalánc visít
akárha requiem
próbálsz ujjal elkopogni
nincs ütem
mi visszahozni képes

a hiány csontig ég
por és hamu
utálom az egészet
cifra színekkel gyászol
kupacnyi földön
pár koszorú

TOP

siratóra bukik a nép
a gyászjelentés jó dolog
konkrét biztosított a lét
szörnyülködhetünk istenest
fönt fény odalent tűz lobog
színes a tévé telik az est

hogy ma mi volt s tegnap se semmi
kár komplikálni a helyzetet
van innid is és van mit enni
az élet nagy zsivaj bazár
az ember lötyög ellebeg
és minden-minden hűgymeleg

ILYENKOR

ami nagyon nem kell
kutatni rohadó csokrok között
a régi cipősdoboz se ajánlott
a szürke képeken
prédára leselkedők a szürke emberek
elmaszkírozottak
pedig köztük sok van ki ringatott
és ne találj meg kiknek a materiája megváltozott
olyanok mintha el sose mentek volna
na ez az ami most nagyon nem kell
a tavaszvég a nyárelő terrortámadása
gazdátlan csomagokhoz ne nyúlj
értesíts elbújt emlékeket
segítsenek evakuálni az életveszélyes napokból

hová

nincs válaszom az értelem földja
ez az ami ilyenkor nagyon nem kell
kerüld a nyitott ablakokat vonatsíneket és
tudatmódosítókat
maradjon a diszkrét alkohol konzervatív kisserelésben
agysejtjeid ha nincs szerencséd
még tartják magukat
összeköttetést találsz egymáshoz nem illő gondolatok
között
rohadó virágcsokrok és nyári táborból küldött fakult
előre hazacímzett levelezőlapok útvesztőiben

a piros-fekete formavesztett só-liszt-gyurma
hamutartó is
életveszélyes ilyenkor nagyon nem kell
ilyenkor nagyon nem kell a könyvespolc fele menni
nem csak ahhoz
ilyenkor mindenben ott a potenciális gyilkos
ilyenkor ezek mind nagyon nem kellenek
ilyenkor csak nézz magad elé a nyárban
akár egy hülye szelfin
ilyenkor nagyon mert más nem tehetsz
csak állsz rohadó csokrok előtt

lehajtod a fejed

SZEPTEMBER OLYAN MESSZE VAN

akár egy csillagközi utazás emlékei az annalesekben
ezek a távolságok pillanatnyilag elképzelhetetlenek
s az éjszakai álmok bennem riognak
nem jutok el fölfejtésükig
szembesülve a visszafordíthatatlannal
képtelen vagyok befogadásra
a magam köré épített szarkofág működik
képzelem autóba ülök villamosra
sose tudom az útirányt
a bennem lévő gps sehová nem navigál
nem segítenek az ég fényei
alattam óceánok
mintha leállt volna a föld lélegzése
rettenetes a szélcsend
mély és a magas között lebegek
világos és sötét között
galaxisok vándora

ezzel szemben
naponta kétszer mérem a vérnyomásom
délben eszem valami meleg ételt
háromnaponta főzök
mosni nyáron szinte alig van mit
nem járok sehová
éjfélkor kikapcsolom a gépet
zenét se hallgatok tévét alig nézek
az outlook archívumába tettem a levelezésem
legalább a neved ne lássam
bárkivel beszélgetek

ami egyre ritkább
ragyogóan elmagyarázok mindent
talán nem túlzok
mentálisan még aránylag egyben vagyok
ez a szeptemberi dolog a misztikum világa
nem tudok foglalkozni vele
délben megmelegítem a maradékot
ablakok nyitva szellőztetni se kell
lefekszem
próbálom kiüríteni a fejem
nem gondolni semmire
nem írok e-mailt
nem telefonálsz te sem
ebben a mobil-világban nem fenyeget mint régen
hogyan elkopik elfelejtem a számod
egyedi csengőhangot nem rendeltem mellé

minden hívásban ott lehetsz

IGAZ

mondtam julinak
kivételesen ne vágja túl rövidre
másfél hónapja ennek
s felkelés után nem tudom megigazítani
valamennyire elfogadható legyen
ma felhívtam holnap tízre megyek
azt kérem nyírja egybe
tolja át a gépet
szakáll haj
ne legyen sokáig gond vele
ha jól számolom
maximum két hónapra szól
megint emberszabású lettem
mondom a tükör előtt ha végzett
elmosolyodik
sose kérdezi mit miért éppen
bajban vagyok a dátumokkal
vagy öt éve hogy rátaláltam
ha postára megyek és észrevesz
kiinteget juli
vörösés haja műkörme bokalánca van
sose szólít a nevemen
honnán tudná
a múltkori vágás után temettelek

TUDOD

a harmonikaszó
a voltegyszeregyvadnyugatban
a képi megoldások nagyon bejönnek
mint a bagoly-folyónál észak-alabamában
peyton farquhar himbálózó teste a híd gerendái alatt
olyanok ezek a nyitottablakos nyári napok
monoton jajgatása a hintahorognak
senki sincs aki megkenné a vaskarikákat

a konyhából jövet föltűnik a csend
harmonika nem bírta tovább
a deszkáról leléptek a katonák
hiába rohan peyton
nem éri el a széphajú asszonyt

kiver a víz
fák takarják a teret
aztán újra a nyöszörgés

mély és ritmusos
akár a marhamájkrém

NARAJAMA

karjába vette ment a hegyre
reggel múlt dél és jött az este
könnyű volt minden hajnalálom
izzó vércsöpp cseresznyeágon

ment a hegyre ölelte karja
ne bántsa szél se betakarta
múlt az éjjel és újra reggel
isten elbújt a kegyelemmel

útját az ég kicsillagozta
nem nézett föl a pengeholdra
nehéz volt könnyű ment a hegyre
vágyakozta kireggedne

szorító karja meg ne sértse
vitte nem nézett föl az égre
könnyűek voltak mint az álom
elröpültek keselyűszárnyon

ÜZENET A VIRÁGÁRUSNAK

1036 levél

Ennyi van a mappában.

* * *

Cs 2016. 05. 19. 12:36

*Számlaszámot kérnék, hogy utalni tudjam
a koszorúk árát.*

AKÁR EGY ETŰD

VANNAK AKIKET ÖRÖKKÉ VÁRUNK

Gréti nénit hiába kérdeztem
Jacola mikor jön
azt mondta: majd
sose válaszolt igazán

elmúlt sok vasárnap azóta
nélküle semmit nem ért az egész
annyira hiányzott
anyu kivett az óvodából
sokáig kerestem
így teltek az évtizedek
hogy egyszer csak mégis

ez jutott eszembe mikor olvastam:
becsapódás

SZÓ VIRÁG

egy szó mit formál meg a múltból
akkor lesz mérhető
ha hirtelen előbukkan
egy fiók
útkereszteződés
vagy filmkocka takarásából
nem érzed csak az iszonyú réget
illatot egy délutánból
ami a tudatalattidban titokká lett
mint a forróság a melleken

ahogy kimondod
lehullnak az évtizedek
sok keserű tél
ragyog a varázspillanat
senki nem érezheti amit te
mert megismételhetetlen

azálea

MERENGŐ

nem emlékszem de délután volt
odakint tisztes őszidő
avar közt varjak kotorásztak
ami olyantájt indokolt

nem emlékszem ez így van rendjén
de össze kell rakni ezt-azt
mielőtt minden semmi lenne
mielőtt *jön* és észrevenném

nem emlékszem csak szemed-szádra
hogy miként izzott percre perc
minek beszéljek szerelemről
s miként lettem újra árva

nem emlékszem ez áltatás csak
nem múlt el semmi semmi sem
akárha tegnap minden itt van
az élet *neked magyarázzak*

nem emlékszem arcod aranyból
akárhol légy fénye tiszta
látom ahogy hozzád hajoltam
mit mondhattam neked akkor

EMLÉKEZZ A BEGÓNIÁKRA

távol van minden
távol
halványulnak a fények
a begónia sem lángol
a balkonpárkány töredezett betonján
istenem azok az évek
havazások
átázott cipős esték
miért támadnak még
most is
elmenőben
mint a mesehős testét
felhőkkel takarja arcát
a mindent hazudó hold
havat sír az ég
könnye nincsen
a begóniák kiégtek
az erkélyre nem ért napfény
anyu nem ez volt az ígéret
suhog a drágán vett orkáncabát
most mi van odaát
csak bennem maradt a balkon
felvirágozva
bennem visszhangzik
fiam vigyázz magadra

ma kimondva
milyen közhelyes minden
az angyalvárás

a fölfoghatatlan nincsen
villanásnyi a
begóniák halála
mint ostrom után
nincs mit kitalálnom
a csupa rom
begóniaravatalon

TÁVOLI ANZIKSZ

és megint a napsütés a nyár
immár hetvenkettedik Bogár
az jutott eszembe este
pakolunk megyünk Sződligetre
mint annyiszor annyi évig

kövek közt hűlő dinnye sör
a Duna-víz körülcsobogja
piciny szél száll a fák felől
lepkét kerget a fűben Morzsa
még minden előttünk reménylik

aztán sötét lesz nélküledség
vakon jövő reggelek esték
járok öregen elveszetten
nincsen nyár nincsen Sződliget sem
rendjén van de azért nehéz így

ILONKA NÉNI

a kis salétrom utcában lakott
ő hozott tojáscukrot miután sanyit temettük
de nem tudom ki volt
apunak valami rokona
a cifra családhoz tartozott
már nem derül ki soha
ki volt az apró öregasszony
mindig hozott valamit a ridikülben
a kis salétrom utcában lakott
együtt sírt velünk a temetéseken
ennyit tudok
apró törékeny öregasszony
a tojáscukros húsvét után
ezerkilencszázötvennégyben
ülünk a nagyszobában
erdélyről beszélnek
a ridikült ma is látom
de kinek volt kije
nem emlékszem

A FILATORIGÁTNÁL

eddig eszembe sem jutott
hogy jött erzsébetről óbudára
hozott bort
csokit a gyerekeknek
vagy a messzi piacról valami
szerinte főzni érdemeset
de nem kérdeztem soha
milyen busszal villamossal érkezett

üldögéltünk
csak úgy székeliesen
vannak kik fél szavakból
mi a csöndből is értettük egymást

a bor elfogyott s ha készülődni kezdett
vele mentem a miklós utcáig
a márkában ittunk egy búcsú-vermutot
– na azt a buszt tudom –
fölszállt az 55-ösre

1982-ben áthurcolkodtunk pasarétre
az úri negyedbe
akkor helyezték ki a végállomást
a bogdáni úthoz

következő húsvétkor
a felejtés házába költözött apám

én meg nem iszom márkavermutot
és jobb hogy nem látja mi lett azután

AKNAVETŐ

apuval mentünk
a százados út és a hős utca kereszteződésénél
– ezt egészen pontosan tudom –
iszonyú sivítást és robbanást hallottunk
hiába voltam edzett
az semmihez nem volt hasonlatos
filmekben látott bombázások jutottak eszembe
görcsbe rándult a tenyerem apu kezében
megtorpantunk a járda előtt
apu járt a fronton
nyugtatott
aknát lőtték a kerepesi temetőre
ott volt a becsapódás
elmúlt a veszély
megsimogatta a fejem és mentünk tovább

délelőtt
ezerkilencszázötvenhat novemberében
talán ötödikén vagy hatodikán

MÁJUS FELÉ

Egy volt reggel, egy volt tavasz,
sóhajnyi széllel csöpp eső.
Annyi épp, föltámasszanak,
emlékek közül lépj elő.

Akácos. Mézízű hársak.
Régen-volt ízed érzi szám.
Zümmögésben rád találjak;
kezemet feléd tartanám.

Nem kell már semmi, semmi más.
Kapkod a szív, roskad a test.
A kert... Tudod, az orgonás,

hogy csaló porruhád levesd,
hogy együtt induljunk tovább.
Bogár, de szép, s keserves ez.

MENETKÉSZEN EGY SZERELEMRŐL

azért mert nem jössz este sem
várok még jöttödet lesem
konyhaszag leng a jó meleg
édeskés ahogy kedveled

minden klappol megterítve
akár ötven éve szinte
vázában vadvirágcsokor
és főleg kedvemért a bor

tudom jól meg se kóstolod
egyedül inni rég tudok
enyém lesz mind a két pohár
odakint varjú mondja: kár

odakint tél van nyár vagy ősz
a tavasz itt már nem időz
megöregedtem rettenet
ki hűséget esküdtem neked

van papír róla rólad is
valódi de az ég hamis
a fény kialszik hűlt hamu
szobám se túl nagyablakú

vegytiszta minden bámulok
panaszra nincsen semmi ok
várj a szavadat ne feledd
pár sor és én is ott leszek

NYÁRVÉG VARJÚVAL

összegyömösölt lakások
mondjuk lakótelepnek
nyárfán rekedt varjú károg
ugyan kinek üzenhet

értem én balladás jános
együtt jár a baj a kár
de hát közhely általános
mit beszél a rút madár

néhány óra már a nyár csak
az életből ennyi telt
nyílnak a fekete szárnyak
hagyunk-e itt bármi jelt

égre szállva is rikácsol
rebben kinn a nyárfaág
aztán semmi csak a fáról
pislog le az árvaság

VÉN RÓMEÓ

vadászszelek járják az éjszakákat
űzöttként bújni nincs hova
eső ver égre növő árnyat
csak ember lehet ilyen ostoba

riadsz akárha kint pacsirta szólna
félelem huhog semmi más
amid most van az vált valóra
a holnap nem több mint lidércnyomás

kabátod összehúзва ez az ősz már
rég-nyarakra emlékezzél
a sötétség az égbe fölszáll

micsoda kaland hogy itt lehattél
ne harcolj szelekkel múlik a köd már
jön a szemenszedett tél

NE FÉLJ

és odaérve látod
semerre semmi nem vezet
nem az a kérdés mi lesz ezután
az elmúlttal nem tudsz mit kezdeni
mögötted elbaszott életed
próbálsz hazudni magadnak
de benned van minden tévedésed
tudtad és hagytad
érdektelen a fényes elme
trükkjeiddel sincs esély
de ne félj
ki kurva volt a kuplerájban
annak is jár az úr kegyelme
odaérsz látod nincs tovább
babér dicsőség balgaság
ujjaid közül márga pereg
homokszemek

CSENDÉLET ROHADÓ RINGLÓVAL, GÖRÖGDINNYEDARABOKKAL

kerestem apu telefonszámát
de akkor még nem volt mobilom
be sem írhattam az öreget
a nyilvános fürkénél egy fiúcska sürgetett
keresztapa szükségem lenne a készülékre
még kotorásztam mert 8 forintba került a hívás
mondtam
nem vagyok a keresztapád
nem ismerlek
akkor fordultatok az alsó út felé az
uránbányász szanatóriumnál
átlendültem a fehér kovácsoltvas kerítésen
biztosan csak megkerülitek a tömböt
aztán visszajöttök
a telefonba a te új számod sincs beírva
ültem az ágy szélén
kell fél perc el ne essek ha fölállok
sose volt ilyen sovány beesett az arcod
majd lassan rendben lesz újra minden
mi mást jelenthetne egy ilyen álom

SZELEKTÍV EMLÉKEZET

(Amikor elhagytuk egymást Laci bátyámmal)

nem a szupermarket előtti pálmák
fényképezkedő turistákkal
híd mögötti óriás krisztus szobor
régi dokk sok fényes étteremmel

a szűk utca a vegyesbolt
ahol a demizson vörösbort vettem
jellegtelen ház picinyke udvarán
magában álló hibiszkusz piros virágai
maradtak lisszabonból
és az élesedő kép
ahogy a kórterem ajtajából visszanézek
az utazás előtti délutánon
mikor már nem voltak szavak
aztán a telefon
a büntudat
hogy magadra hagytalak

MÉGIS A MESÉK

álmban rút kacska voltam
twist olivér
nem volt anyám se apám
családom utcasárban alvók
krumplit böngészők
rongyokba csavartak

álmban rohadék világban éltem
féllábú ólomkatona
a történeteket nem lehet
csak úgy kitalálni
gaszt ecetfát könnyező
komondortalan üres gyárakat
hol drónokról térkép e táj

álmban menekülnöm kellett
tarkólövés
nagy fürdőhelyiségekben a gáz
minden hiába nem szabadulsz

álmban luther king voltam
akinek volt egy álma

valami nincs rendben körülöttem
nézem magam a tótükörben
nem látni benne a hattyút

GÉPCSERE

végül ki kellett cserélni a gépet
megváltozott a word is
telefonálnék magyarázd el
persze nekiállok és
találok megoldást
ha már így kitoltál velem
ezzel a meghalással

gondoltam előveszem az írógépet
de szégyelltem magam miatta
tudom mit mondanál a kishitűségről
és igazad lenne
neked kellene szenvedned
ilyen nyomorult sorokkal

felkelek fáj mindenem
nem találok ki erre a napra se semmit
próbálom igazolni döntésemet a géppel
ez a szemét word se olyan amilyet hoztál
hánynom kell
mint a párizsi-genovai szuvenír hűtőmágnesektől
de nincs erőm lesöpörni
se kihúzni az éjjel hívható számod
amit nekem variáltál baj esetére
egymás alatt a mentők az ügyelet és te
és ha sikerül elmentenem ezt a versemet
hova küldjem át neked

ÉS MÉGIS LESZ HALÁSZLÉ

nem írtam levelet jézuskának

anyu éjjel főzött sütött
nappal nem volt gáznyomás
most az illatok se jutnak el hozzám
rosszak a gondolatok
mintha szabadulhatnék bármitől is
persze mindent elmagyarázok
miért esnek be a hívatlan rímek
ez a jézuskás dolog is gyerekes
magam-áltatás
hogyan békesség vonul
szikrázó csendes éjszakára
estére mosdás tiszta ing ruha
asztalhoz ülünk
ajtóm nyitva jöjjön ha jön
a szomszéd házak ablakain
fényesedik a várásöröm
suhog az angyalok szárnya

mindenütt ledes fények
angyalhaj sincs se gyertyaillat
jobb ha befogom a szám
odaképzem még egy terítéket

neked kell emlékezni rám

ELŐKÉSZÜLETEK EGY ÜNNEPSOROZATRA

szokások rabjaként várom az ünnepeket
a doboz amire zöld filccel rajzoltam fenyőágot
már szinte üres
se girland se ezüstlametták
pár apró dísz maradt
egy gyertyatartó a rugós-lemezesből a csillagszórók
miatt

de tavaly elő se vettem
elfogyott a vágy a fényességre
messze röpült nem szólal meg bennem a színes
üvegmadár
amit utolsóként te tettél föl a fára

ez a bevezető kerülgetése
mennyit miből
mi hogy legyen kevés
– idén még márciusban is volt halászlé
kocsonyát vittél
de maradt tizenkét tányérral
mostanában vacakol a gyomrom
és mi lesz a székelypóztárral
bejgli se kell se sóssütemény
a pezsgőt nem szeretem jó a hétköznapi fröccs –
de mennyi fül farok csülök köröm
dőlnek a lábasok tálak
gondoltam viszek halászlét
de a szenteste működik-e a temetőben
hogyan lehetek ennyire hülye
huszonnegyedikén nem jár este villamos

a kocsonyát újévkor se bírtad megenni
mentegetőztél
mondtam majd máskor
de tudtuk mind a ketten
és fontos a lencse zselyke miatt
és valami füstölt is meg sok fokhagyma kell
december eleje van harmadika
pittyeg a facebook a telefon
holtomiglan ferencnapon
vacak a gyomrom a sok idegesség
az ünnepidőszakra gondolok
összekötöm a patikával bemegyek a spárba
csak hó ne legyen
elővegyem-e a karácsonyi abroszt
a csicsás szalvétákat
ezekre nincsen válaszom
veszek fél kiló fehér kenyeret
ha zselykéék hazamennek elmosogatok
bekapcsolom a tévét
első napján székelypózt
huszonkilencedikén előveszem a kocsonyahúst
másnap lencsét főzök citromhéjasan
lesz virsli torma mustár
de karácsonyfát nem akarok a szobába
az istenkísértés

ELSŐ NAPJÁN

elmúlt az az idő mikor gyerekek visongtak
az asztal üres összecsuksva
tegnap volt szombat
nem villódnak a fények
estéről ragadt itt valami süteményillat
– lefekvés előtt megnyitom az ablakot –
és az is itt hagy
letelik egy élet
nem nagy ügy
csingilingik jövőre is lesznek a fákon
mária pelenkát cserél
jön új karácsony

EGY ELCSÓRT VIRÁG

eleinte az ember gyakrabban jár
a megboldogultnak ugyan mindegy
de a lélek csöndesül
van aki átkozódik
mert kussolt mikor még mondhatta volna

én három helyre vagyok hivatalos
– ez farkasrétre vonatkozik –
úgy terveztem
– a múltkor voltam mindőtöknél–
most csak hozzád megyek
vettem egy csokor tarka virágot

nem tudtunk megállni ott
ahonnan az út a legrövidebb
kertészek dolgoztak a szokott helyen
s mert arrébb kellett menni
mondtam nézzünk el öcsihez
a távolság köztetek harminc méter lehet

a követ pár hét alatt újra benőtte a tyúkhúr
s bár a váza telve vízzel virágtalanul állt
tomi a kocsához valamiért visszament

vártam napsütés az üres váza elszürkült neved

kibontottam a gumival összefogott csokrot
s egy szálat a vízbe tettem
kiloptam a tiédből

nem is mondtam
a sírkövedhez nem adtak vázát
vettem egy műanyagot és nagyon örültem
a száras virág mégiscsak más mint
a sírcsokrok kis koszorúk
most már neked is van a kő mögött
föl se tűnt az egy szál hiánya
rég itthon voltam mikor eszembe jutott
mamát két napja temettük harminchat éve
de szerintem
ő is fontosabbnak tartotta volna a hozzád-menést

azt az elcsórt krizantémot
olyan jó volt most elmesélni

AMIKOR FELSZÁLL A GÉP

kicsit ködösödik az este bár nincs még sötét
jó időben ellátnék ferihegyre fél hat tájt száll fel a gép
thessalonikibe nyolcra értek az időeltolódás miatt
másfél órára saccoltam én is az utat
küldesz e-mailt ha megérkeztek
eddigre becsekkoltál a gépre fölengednek
leszedtem a ruhákat összehajtogattam
a vasalást mellőzöm egy ideje mit tagadjam
kit érdekel a gyűrött pólóm pizsamám
ha nem lennék ilyen fáradt... így elvagyok lazán
kilencvenben mikor a magányt szoktam
figyeltem ne lássanak romokban
mára annyi maradt legyenek a szekrényben tiszták
elraktam a szárítót a géped már izzítják
valami nyom a bordám alatt jobbra
néha eszembe jut miért nekem jut arossza
de végigrágtam ezerszer az egészet
tudom nem függnek össze a hogyanok a miérttek
igyál az egészségemre egy bögre úzót kértelek
de nem szereted az ánizsost poénkodtam veled
behúzom a függönyt kezd embertelenedni a köd
az étkezőablakból nem látni semmit farkasrét fölött

DECEMBERÉG

tomival beszéltem telefonon
mikor
négy vadliba húzott át az égen
előre nyújtott hosszú nyakkal
délnek
ennyi látszott az ablakképben
és csak magyaráztam
a kacsák nem ilyenek
szárnyalásuk olyan nyugodt volt
mint akik messzire

nagyon messzire repülnek

ÁPRILIS 1

betettük a vázába a virágokat
tomi rózsát vitt neked
s biztos ami biztos
másfél liter vizet
aztán törölgettem a foltokat a virágpapírral
s észrevettem billeg a lap
ennyit a mesteremberekről örökkévalóságról
bosszankodtam
s nem bánja-e ha a maradék vizet
– tőled balra a szomszéd sírkövén
van egy parányi tó – beleönteném
jobb oldalt megigazítottam egy cserepet
élt harminckilenc évet
valami gebasz ott is lehetett
szintén jobbra fölötted egy vöröses kő
a születési évet nézve a megboldogult
egy irodalmi rovatnál lehetett szerkesztő
más nem volt
tomi kérdezte
szeretnék-e veled egyedül lenni

túl nagy a gyakorlatom feleltem
s különben is olyan esetleges
ki kit előz ki kit követ
április van napsütés meleg
menjünk míg élünk
a látogatási idő után
hadd beszéljenek ki minket a sírkövek

CORPUS DELICTI

az utolsó nap mikor minden elérkezett amire vártál
nem lesz az annalesekben
üres oldalak vésetlen kőlapok sorakoznak
ahogy a főorvos mondta a sleppnek
elhalt izomdarab irreverzibilis állapot
te meg bámulsz
akkor hanyadán is állsz az infarktussal
amit lábon vittél a sürgősségire
aztán igyekszel szokni a helyzetet
a tény a zárójelentés-köteggben
előtted bizonytalan másnapok
a következő még egy
de az utolsót nehéz lesz tetten érni
a konklúzió egyszerű
magad vagy a tárgyi bizonyíték

BAZALT

Megbicsaklott járdakövek,
hol annyi láb haladt
számolják az évtizedeket,
volt, új utcákat, házakat.

Földbe rejtőztek, óceánba?
Csillagrendszerek
űrodüsszeája
lett, ami többé nem lehet?

Sorukból kidőlvé
fekszenek csorbán, vakon.
Emlékeznek az elmenőkre?
Rossz kérdés. Magam áltatom.

ÚJ KÖZTEMETŐ, OKTÓBER

törött üveg mögött gyereklány arca
temetőjárások ideje ősz van
megyek rothadó avarban
borostyántengeren
krizantémzivatarban
körülöttem az örökre hazatértek
nyugtató a béke
takarítom a mohos köveket
nem nézek föl az égre

MIELŐTT ESTE ELHUNYOK

amikor nincs irány hogy merre menjek
eltűnnek a kényszerképzetek
az évszakok jelentősége megsemmisül
kifejezhetném vulgárisan
de egy ideje visszazökkentem a polgári etikettbe
aminek nincs túlzott jelentősége
és érdektelen a vallásos álszemérem
belefáradtam a donkihóteségbe ennyi év után
s bár minden tiszteletem a hölgyeké
nem baszódhatok egy cafska dúlszíneán
marad a mindegy-merre menés
mert semmi jelentősége az önálló akaratnak
az útról letérni nem lehet
játszhatok egy-egy bölcs gondolattal
próbálhatom megtéveszteni magam
a felismerés ilyentájt evidencia kellene legyen
ám az örökkévalóság ivartalan
hiába bámulom szerelmesen

VÍZVÁLASZTÓ

hogy jutott eszembe reggel a kérdés
miért kevés a tengeres versem
nem tudom
egy józsefvárosi gyereknek
ne legyenek ilyen dilemmái
de mesélik magukat a nagy vizek
józsef áron és lászló ferenc
nekiindultak 1908 körül az óceánnak
bebukott a nagyfater amerikával
én tizennégy évesen láttam először a magyar tengert
a születésnapomon siófokon
csak néha-néha keveredtem a népszigetig
és a nógrádverőcei kip. min. üdülőig
ahol megismerkedhettem annamáriával
kisgyerek kori szerelmemmel
portugáliában a kontinens-csücsökig jutottam
fehérre szikráztatta a sziklákat a nap
faddon a vörös tenger kísértett
a sós íz hogy minden múlt idő lett
azóta nem láttam tengert
egyszer-kétszer még lementem
a soroksári dunához
de annak is betett az ekg
a leltár azt mutatja
minden tengeres vers fölösleges
mégsem húzhatlak ki az életrajzomból
akárhogy próbálkozom ott vagy
rög a koszorúérben
lámpa műtőasztal fölött
porcukor-fehéren

A HOLNAP

a ma is egy a többi közt
lesöpröd mint a morzsát
már mennyi volt és mennyi jött
nem érdekel a voltság

hihetetlen hogy vége lesz
fölfogni képtelen vagy
csoda nem történik veled
az örökké szöveg csak

pedig készülnöd kellene
a végső elmenésre
sumákolsz nem törődsz bele
másnak de neked mégse

jönnek mennek a holnapok
hiába bújsz halasztgatsz
az idő köp rád egyre fogy
bocsáss meg hát magadnak

MINDIG

a szobaajtónál akad el
a szereplők begörcsölnek
mint gramofonkorong barázdaszakadásánál
ismétlik önmagukat

újra a lemez elejére engedem a tűt
– irgalmatlan a kényszer –
egyszer jó kell legyen
eltűnnek a retinába égett képek
és folytatódik a dallam
mikor a lépcsőházba kilépek

VERSEKRŐL VERSET ÍRNI

marhaság
kis örömek felsrófolt kudarcok
jobbvilághittel kocsmaszagban
cipelsz magaddal néhány arcot
aztán egy ablak
egy nem lassító vonat
akár messzi rím ha visszacsenget
örökléthazugságok
díszruhába bújtatott szonettek
önámítás ki áld ki áldott
legyen akárhogyan is kőbe vésett
eső veri jég repeszti
és volt és nem
és egyszer már nem hiányzott
de úgy találták ki az egészet

hogyan ezt soha ne értsd meg

ÜNNEPRE GYÜLEKEZÜNK

egy vendéglő belső termébe
húszan-harmincan vagyunk
rólam szól a dolog
a villanyszerelő intézhette az egészet
mondja nincs ok aggodalomra
borokat hoznak
csodálkozom miért fehéret
és minek a sok édes sütemény
fölállsz mondasz pár köszöntő szót
senki nem lepődik meg
én sem
a külső terembe akkor ér
hosszú poros posztókabátban liszt ferenc
beszól int nekem
a költő úr jöjjön velem
megyünk egy másik szobába
nem látok zongorát
topogok kisfiús zavarban túlhan hetvenen
mivel kínálhatom kérdez a mester
szekrény tetején dunsztos üvegekben állnak a borok
de hiába magas ember
mind fölötte van
nem értem mi keresnivalóm van ott
és honnan veszi hogy költő vagyok
kották hevernek széken asztalon
nem mondhatom feszültnek a helyzetet
áll a szekrény előtt
sárgás-zöldes borok az üvegekben
nem látszik köztünk a korkülönbség

magyarul beszél
vissza kellene mennem
csak semmi izgalom mondja franz
én százharminc éve járok ebben a kabátban
néz végig magán alig áll meg rajta a por
hallottam a fia szépen beszélt magáról
akár egy etűd
ne higgye akik kint vannak előbbek nálunk
csak reménykednek a halhatatlanságban
beszélnek számárságokat
nekik a dísz a fontos a butéliák
de a főúr régi darab itt már
nem aggódik
ő tudja
mindenki kiegyenlíti a számlát

SZEMBEN AMERIKÁVAL

az óceán partján néztem
valahol szemben kell lennie amerikának
a horizont érthetlensége úgy vágott pofán
mint székely embert a zsiráfketreknél
a sokméteres nyak
mintha valakit visszavárnék
ahogy a hajósfeleségek
a reménnyel amit bennem hagyott egy isten
néztem az óceánt bele se dugtam a lábam
legyintettem
fölszálltunk a repülőre

ilyen nagy nyaka nem lehet egy zsiráfnak

AZ ÉN TÁNCOM

amikor megütik a dobokat
berobban a poros útba a ritmus
tudod ez a te táncod
más lépésed nincs
dübörög a föld
a levegő remeg
közel az isten
a dal a ritmus
a poros út
senki ne magyarázza a táncot
a tied
egy élet álma
éget
mint anyád zokogása
ez az ütem a végzet
pordíszlettel a fekete zenének
ne magyarázzák a táncot
szavad isten felé kiáltott átok
arcod sós ízű rom
lecsorgó csíkok szemed alatt
ahogy sír a korom

KÉT AKVARELL

nem bonyolítom a helyzetet
nem kell mindenre magyarázat
viszek két kapott akvarellt
nem emlékszem
alszom-e vagy ébren
foglalt minden akasztó
már nem tudok betont fúrni
cserélni kell kidobni régit
tenni lomok közé
tárgyak siralomháza a gardrób
ahonnan nincs menekvés
legyen másé a gond
üveglappal takartak
pasztellszínűek de honnan miért
megbuknék bármi teszten
viszem karolva
minden csupa fény
harminc körül lehettem
az egyiken talán fa
magas nem terebélyes
a másikról nincs fogalmam
egymásra fordultak a képek

ELÉRVE FEKETÉBE

a szürke beletemetkezik az éjbe
színek között
csalás mindennek egyen-feketéje

mi körülvesz penészes rohadt
betakar a szürkület
ordas minden gondolat

nem számít mi volt azelőtt
mindenek megtagadnak
mint egykor fönt a hegyen őt

fölébredsz sötét reggel
a színek nem tudnak visszatérni
nem találsz senkire vak kezeddal

feketébe temet a nap
érzed a lépések kifogynak
te vagy a fekete magad

ILYEN SOROK

hogy rossz az év hogy rossz az élet
hogy háyni jár beléd a lélek
s csak jönnek mind a vacak percek
ócska kókler vagy jézus herceg

pedig anyád nem ezt akarta
rettegve várt a bombazajba
francnak se kellett még egy gyermek
de kegyelmet kapott kegyelmet

nem volt ruhája nem volt ágya
mégis eljött egy rossz világra
helyet akart és meg nem hátrált
akit csak anyja vére táplált

hogy rossz az év hogy rossz az élet
amire szánták arra ébred
megkapta viszi a keresztyét
legyen amire fölszegezzék

tanuljon fájni ostromozták
nem segítette égi ország
vesztve mindenét ami számít
megy egy seholsincs másvilágig

KILENC SOR AZ ŐSZ ELÉ

fogyó erő mit sem érő szándék
repedezik a gesztenye vértje
utolsót mosolyog a nyárvég

kenyeret vettem mi gondom
pár lépésnyi végtelen
majdnem azt mondtam otthon

hajam frissen nyírt szalonképes
juli szerint nyúzott vagyok
közeledem az éghez

HALOTTAS INGEK REGÉJE

apánk anyánk üres háza
belefagy az éjszakába
nincsen aki lángot vessen
égre szálltak szélsebesen

évek teltek évek után
mentek lányok fiak után
mentek hegynék mentek völgynek
gyöngy pataknak jártak zöldet

gyermekeik merre járnak
mentek neki a halálnak
rajtok hímes gyászos ingek
idő rejti rejti mindet

apánk anyánk föl nem adja
mennek égre mennek napba
ahová a szem nem nézhet
kutatják a fényességet

de sehol a fiak lányok
anyánk apánk belefárad
átalmentünk völgyön hegyen
hogyan szívünkben béke legyen

gyermekeink jaj ti szépek
jaj hát hova rejteztétek
ki öröklő meg a házunk
ki ad hitet miutánunk

ki rak rendet itt a honban
gyűlöletben harag lobban
anyák apák árva lelkek
nézik magjaik elvesznek

hiába volt volna minden
feküsznek halottas ingben
kiterítve hegyen völgyön
otthonukból épült börtön

táltos fiam ékszer lányom
miért kell a szívem fájjon
apánk anyánk útját járva
ez az egy szó cseng: hiába

gyász a csönd és gyász az ének
gyermek sír a gyermekének
de nem hallja senki senki
ki-ki tanul semmi lenni

belebúni sírba fagyba
minden álmot hátra hagyva
minden apa anya bánat
amit kap és amit átad

így épül haza a házból
zokogásból és hiányból
így lesz rege gyerekekből
róluk szól nem istenekről

anyánk apánk apák anyák
így építették e hazát
tele könnyel sírral vérrel
fölcifrázott ezer évvel

egymást ölvé és gyalázva
szégyent hozva a hazára
díszszavakkal költő hallgass
dobd el koronádat szarvas

KIÉRT SZÓL?

Hol világok süllyednek el,
mindig marad valami jel.
Piramis. Betonba égett árnyék.
Akna, mi áldozatra vár még.

Hol a hatalom eszevesztett,
zsarnokok állítanak keresztet.
Maguk akarják szabni a tórát.
Mementók idézik, mi volt a valóság.

Ne kérdezzünk hát harangszóra.
Mi fekszünk minden koporsóba.
Sírcsönd. Mintha sose lettünk volna.

Hallgat Atlantisz, hallgat Angkor.
Dzsungelmagányba bújó aranypor.
Tűnik a napfény az alkonyatból.

MERT VALAMI NINCSEN RENDBEN ITT

1969. január 16-án Jan Palach Prágában,
Szent Vencel szobránál fölgyújtotta magát.

1989. június 4-én – állítólag – Wang Vejlin
a tankok elé állt a Mennyei béke terén.

2016. július 9-én Iesha Evans Baton Rouge-ban
megállított egy fölfegyverzett rendőrsorfalat.

És vajon mit tettem én?
Igazolható-e ittlétem? –
Jöhet-e jó halál azoknak, kik talmi holnapért,
a fejlehajtottak máiból lopnak?

Itt szégyenkezem,
nem amiért élek –
Mi lesz velünk, ha elfogy
az egymás iránti irgalom?

NEMZETI BAJ

panaszszó nélkül élek itt
bércei-vesztett medencénkben
mongol vágású szem széles pofacsont
mondhatnám magam alpmagyarnak
a koordináták adottak
nyugtatom magam
volt s lehetne rosszabb

cigány zsidó rákóczi dózsa
képtelenek a jóra

gyógyszerre költök alkoholra
elföd a por a tél a fagy
jön a száraz aszaló szél
s kik hűséget fogadtunk máriának
érdemelünk-e többet

eltaposták anyámat apámat
gyerekeimnek se maradt semmi
a többes számot annyira megszoktam
majd lábjegyzetben elmondom
hol az egyik a másik hol van

torkomig ér a szemét
nem öltözöm díszruhába
statisztálni ilyen teadélutánhoz
ahol *az úri közönség* viháncol

élek ameddig élni hagynak
proletárból lett bohóc
aki ha kell szavazgat
minden cserép egyszínű
abból válogassak

elég a jó modorból
kaszát egyenesítek
kovácsolok fegyvert

rettenetes
de büntetést érdemel az
aki megvert

CIGÁNYOK

mikor görgeyékete kitelepítették
és makkaiék költöztek a két szobába nyolcan
nem volt boldog a ház
minyó bugyi nélkül szaladgált
de nem jött a közös homokozóba
mari esténként a népszínház utcába ment
makkai bácsi a hegedűjével indult
nádszál öregasszony felesége
virágos kosarával járta a zenés helyeket

mondták ők hozták a poloskákat a házba
de azelőtt is kellett gesarolozni
bár az senki szerint sem egészen úgy volt

mikor a vári óvodából balázst tetvesség miatt kitiltották
az orvos megnyugtatót
ugyan megszokott dolog
és az óvodavezető-nő is mondta
ez amolyan járvány
de kussoltak róla mikor kitiltották a közösségből
a tanulság
a tetvek a poloskák nem rasszisták
egyszerűen csípi a helyzetet

jó lenne frappánsan bezárni a verset
ezért nem cigányoztam soha
zsidózás ellen anna franktól kaptam mélyütést

makkaiék mentek virággal hegedűvel
a fiúk időnként kijöttek a börtönökből
mari esküvőjén majdnem szétesett a ház
volt cimbalom hegedű brácsa

hős utca
gyerekkor

lehet hogy egy poloska a nemzet mohácsa

ELŐZETES JELENTÉS EGY KERÍTÉSBŐVÍTÉSI TERVHEZ

ha azt mondanám
lakatos-dinasztia tagja vagyok
ükapám a kovácshegesztés elismert mestere volt
öröklött tulajdonságom az üllő-zene komponálás
nem mondanék igazat

apám góbé napszámosból lett bányász
hajórakodó
rokkantsága után tisztiszolga
majd portás a könnyűipari minisztériumban
ahol négy minisztert
köztük nagy józsefné elvtársnőt lifteztette reggeli órán
mikor csak nekik tartották a földszinten
várakozniuk ne kelljen

anyám feladva a házmesterséget
excenter-prés kezelő lett
ahonnan átigazolt a fémbútorgyárba kárposztosnak
sanyi bátyám vasöntőségét kell még említenem
de korai halála miatt nem volt jelentős szerepe a
vasiparban
a hierarchia csúcsára egyedül kerültem

miért kellett ezeket elmondanom
barátomék döméje tíz év után rájött
át tud bújni a kutyatávoltartó alatt s bizony

– *panaszkodtak* –

hátra jár szarni a kertbe

előző önfelszámolásomkor hegesztő trafómat rájuk
testáltam
náluk árválkodik használni senki se tudja
már vettek zárt szelvényt –érthetőbben: *kamra-csövet* –
amit jó lenne ha beillesztenék tervük szerint

rohadjak meg ha azt mondanám erről álmodtam
mostanában
de a barátság – *a majdmegmutatom magamnak* – miatt
megígértem

feszengve várom a holnapot
– *a koszorúér*
a hasi aortából átkötött dupla-bypass után
se hajolni se guggolni nem tudok
zárójelentések az íróasztal középső kis fiókjában –
mikor mégis megpróbálom a lehetetlent

az ügy kimeneteléről részletes jelentés várható
kérem türelmüket
mikor is beszélek a gyorsdarabolók lelki világáról
és döme kutya pofáján a meglepetésről hogy
a pihenő zónában már nem üríthet többé

EMLÉKEZZ

a sárga ház belső terei belvárosi eleganciát idéztek
hiába tudtam ott jutok át a hős utca házaihoz
az udvar keramittal kövezett díszkutas szoborral
mellette ismerős alak guggolva jegyzetelt
jusztpista emlékszel a fémbútorgyárra kérdeztem
együtt melóztunk negyven éve
hogyne emlékeznék válaszolt
majd a haverom kikísér bajotok ne essen
itt semmi sem változott
és folytatta a jegyzetelést
egy férfi a kapuig kísért
balra a lepusztult bérkaszárnnyák
mondta kerüljünk a kerepesi felé
biztonságosabb
a házak előtti korlátokon
rosszul öltözött suhancok ültek
zselyke hol előttem hol mögöttem önfeledten
akkor színes esőkabátos gyerekcsoport jött zsvajogva
s mire fölnéztem lányom nem volt sehol
hát ennyit sem bízhat rám az élet
a lábam már akkor is fájt hova induljak így
reménytelen
kiabálni se tudtam a rémület megnémított
már biztosan észrevettek a suhancok
ezek az álmok ezerszer visszatérők
fölriadok kapkodva levegőért
persze zselyke sohse járt ott velem
balázssal is csak a telepre mentünk
én párszor voltam borosséknál

egyszer-kétszer a félkarú jimmyvel is
de valamelyikük mindig kikísért a hungáriáig

föld és ég között ott volt és ma is ott a határ

HA FELIDÉZŐDNEK RÉGI DOLGOK

egy-egy pohár bort ittunk harminckét éve
már nem emlékszem a helyre sem
magyaráztad miért nem kellenek a versek
bár szerintem átsiklottál a lényegen
már nem haragszom senkire a rég-időből
a *történelmi pillanatokkal* nehéz mit kezdeni
a hevület az úristen ellen is igazunkat véde
az a két pohár bor nem adott megoldást
ne hidd hogy haragszom
bár keserű a szám
elkérezkedtem a gyárból
a gyomrom összeszorult
nagyon kitalálták
ki kit enged egy kabát alá

pár éve összehozott veled egy este
konszolidáltak voltunk
nem idéztük a múltat
száraz vöröset ittunk majd-mindenben egyet értve
csak a keserű szájj nem változott
s a kettészakadt országban
a gyárakat is bezárták

VURSTLI

ha versenyeznek a bazári majmok
őrvöng a közönség ki lesz a bajnok
csöngős süvegek csattognak a szélben
micsoda parádé zeng zúg az éljen
ha lendkerekes ha megfakult régi
mindegy így is úgy is lehet zenélni
de a jó bolt ha cifra és merész is
cintányércsapások a magas égis
a majmoknak végül is olyan mindegy
mi van ott fent és mi van itt lenn
hajtja őket a fő-duracell
ennyi a vurstli más semmi se kell

ZUHANYRÓZSA

legegyszerűbben úgy tudom
szemléltetni a tegnapi reggel történetét
ahogy akciófilmekben a rendőr- ügynök- vagy
kommandós-csapat támadásba indul
felemelt ujjakkal mutatva mi hány óránál merre
miután harmadszorra sem tudtam
beállítani erős sugárra a zuhanyrózsát
az egyre gyakoribb depressziós ébredést
megkoronázta az eset
hogyan mossam ki a seggemet
aztán az egész nap se volt jobb
egy szerelvénybolt-látogatás
már a megoldhatatlan feladatok közé tartozik
végigzongoráztam a lehetőségeket
de mindenki készülődött nyaralni ment
amikor eszembe jutott
jövő héten tüdőgondozó
visszafelé leszálllok a sétáló utcánál
ott van közelben egy szaküzlet
este az ideg-buzizó filmről elkapcsoltam
nem akartam újra nézni az akasztós részt
elég volt a játszótéri versben a síró harmonika
reggel ahogy beléptem a kádba
hergelve magam mi lesz
ránéztem a zuhanyzófejre és rájöttem
tegnap marhára elszúrtam a dolgot
hiába forgattam a fejet kimaradt 3 óra iránya
ott a vastag vízszugár
visszafordítottam semmi baja nem volt

mikor törülköztem
kissé megnyugodva
ez a gond már nincs a listán
különben is mit akarok
ennyi évesen elfogadható
ha az ember elfelejti
visszafelé is lehet tekerni az órát

ÁT A GÖRGEY ARTÚR TÉREN

az eperfára pisált
láttam a tér közepéről
mögötte a pad hova ülni szoktam
jövet-menet az orvosokhoz
és sütött a nap
ünnepeelt május
s vártam elmegy leülhetek
de ott volt a társa
mellettük vacak motyók
nem néztem rájuk mit tagadjam
máshová ülni messze volt
álltam a járdaszélen
pár autó húzzon el
mikor szólt a hang mögöttem
– adj egy negyvenest fater
nem gondoltam hogy nekem szánták
csak mikor újra hangosabban
s mást nem láttam ott
szaladt ki számon
mi tőlem nem megszokott
– neked baszod nem adok
mentem az úton háborogva
és mondogattam magamnak
de a hugyozás a hang ahogy lefateroztak
aztán már halkulón ért utol
– baszd a kurva anyád vén fasz
május napfény
a legszebb évszak
keserű lett a szám

nem miattuk kik mindennek-kitettek
nem is a durván kért pénz miatt
– baszd meg
hogy lehetett ilyen szavad
ki vánszorogsz megrakott kocsiddal
de mint ők ugyanolyan nyomorult
ugyanolyan senki vagy

EBÉD

jól elvagyunk ebben az afrikából idelátogató dögmelegben
ma alig hazaárulóznak a véresszájúak
valahol a trópusokon koktélt szürcsölve hallgatják
mint növekednek az offshoreszámlák

ránk férne a szieszta
ez most a legfontosabb a szenteste nappala mellett
erre vágyunk miközben pucoljuk a krumplit rósejbninek
söreink a hűtőben az uborkasaláta mellett dideregnek
negyven fok celsiusban nyugodt a nyár
jól elvagyunk uram
lejárt a sirámok szavatossága jeremiás óta

elmúlik ez a nyár is
forró őszt jósolnak a potentátok
valaki nemzeti lesz valaki szociális
ragasztgatunk új plakátokat
csak a boltokból ki ne fogyjon a zsemlemorzsa
vasárnaponként emlékezhessünk trianonra

különben hőségriadó kis civódások
ki hogy készíti a nagymamáktól örökölt receptet
süteményt – módjával – mert desszert kell
aztán jöhet a sör a fröccs ezerrel
rántotthús formájú honunkban
a kárpátok alatt

FREUD ÚR

a konszolidált arcú cigányasszony gyermekével
ott ahol a kettes villamos fordul a parlament mellett
miért lépett az áradó dunába
még buborékok se jeleztek semmit utána
épp ki akartam kerülni a gyerek miatt ne neki kelljen
és mindenki ment mintha meg se történt volna
kínlódtam hívjam-e a százötöt de mire kiérnek
úgyse találnak semmit és engem néznek hülyének
megint
és miért nem segítettem
botomra támaszkodva álltam
jel nem maradt ki hinne nekem
elő se vettem a telefont
a délutáni alvás elhúzódott talán pont emiatt
bokáig érő ruha volt rajta
fején vállán seszínű kendő
a gyerek testét is az takarta
üres tekintetek
anyutól tudom
a zavaros nagy víz halált jelent

lehet ez volt az üszkösödő vágyak utolsó pislákolása
kedves freud úr ezt fejtse meg

JÚLIUS 3 VASÁRNAP

A Nap kel 3:55-kor
Kornél Soma Napsugár

Hidegfront-hatás
A hőmérséklet visszaesőben
A konyhaablak alatt
Színes kupacokat kotorászó szürke emberek

HOLNAP LOMELTAKARÍTÁS

A Hulladékkirály emberei péntek óta ügyelnek
Elsőbbségüket
Vicsorgó kóbor-vadászok nem merik vitatni
Nejlonzacskókkal játszik a szél
Ablakaim nyitva huzat van
Este a négy közé jutásért Franciaország – Izland

A Nap 18:28-kor nyugszik

Nem ferdül a Világ Gyémánttengelye
Enyhül a canicula
A Szíriusz idekacsint

Reggel jönnek
A Köztisztasági Hivatal munkatársai

A HALASZTÁS BŰVÖLETE

ÓZ

amikor úgy gondolod nem jöhet semmi ami rosszabb
minden kurva-szép versen túl vagy
lecsukod a kalamárist hagyod kiszáradni a tollad
elfogyott minden amiért maradni érdemes volt
föltúrod emlékeid rejtett zugából
a terepszínű kulacstartós kis hátizsákot
hozzád nőtt mint az apró angórasál
bepakolsz fontos dolgokat
a bölcsességekkel teli könyveket hagyod a francba
keretéből-veszett képet raksz össze
egy délután halálszövetű fekete ingét
pogácsára nincs gondod
hagyod azoknak kik most indulnak az üveghegyen túlra
királylányért vagy királyfiért
marhaság hogy mindig csak a fiúk akarnak boldogok lenni
sok legkisebb lány vág neki
aztán a gyivibe jutva kitanulnak minden fondorlatot
becsatolod a bőrszíjakat
kiállsz a sárgakeramitos úthoz
félsz bádog a tested fejedben szalma rubincipős lány
semerre
szar dolog rájönni hogy te vagy a varázsló

MESÉK SZÜLETÉSE

a barlangban az esti tűznél
mindenki elmondta történetét
üszkös ágvégekkel fölrajzolták a falra
volt ki kardfogú-tigrises kalandokat mesélt
olyankor a többiek bámultak a lángokba szótlanul
bölcsek voltak
tudták a vakmerő vadászok
általában nem térnek vissza
és a nagyfogúak
nem foglalkoznak őseposzokkal
tüzük sincsen csak esznek

GASZTROENTEROLÓGIA

várva az ambulanciákon sok minden marhaság
eszébe jut az embernek figyelemelterelőként
mert szembenézni várható esélyekkel nem kecsegtető
a jövőkép a műtő- és boncasztal közötti térre lát
a hős utcai kancsal eszterre gondoltam él-e még
írtam róla verset tizenhat évest lángolóst
ötvenhét nyár múlt azóta
és most izzik föl egy neonfényes folyosón régi csókja
várva türelmetlen félő emberek közt az ambulancián
kirajzolódik törekeny keze fogom a vállát
persze azóta sose láttam hát honnan tudnám él-e
volt-e boldog vagy újraváltott sírja sincs
csak én támasztom föl reszketve félve
várakozva fehér fémpadon egy ambulancián
s ha hív a nővér ott marad eszter
a hős utcai kancsal a kedves a szép
aki ha újra megfog többé nem ereszt el

TÓCSATÜKÖR

Ülök, ahol a Kálvária térre beüt a Dankó utca.
Figyelem a sötétben suhanókat.
Apám most jön fel a Kerepesi úti borpincéből,
s indul a 38-as villamoshoz
vadonatúj irhabundájában,
amire egy életen át vágyott.
Tócsába huppan,
én meg ülök a padon,
fázós lábamat magam alá húzva.

Sárfoltos lettem, mint a kabát.
Borszagú, rossz lehelet az este.
Fölöttem simaképű hold,
novemberbe szerelmesedve.

Az Orczy téri kis sarok.
Italmérés. Lángosos.
Szemben a rossz emlékű pályaudvart
nagy ívben kerülik az angyalok.

Arról jön apám.
Jön?
Tántorog.

Ha a fényes csillag fönt remegne,
lehetne Gáspár, Menyhárt, Boldizsár,
de elfogytak a jézusok
a Dankó utcában rá a semmi vár.

Elmegy mellettem, nem vesz észre.

Csönd van.

Este.

Avarszag-rekviem.

Itt már mindent szabad,
csak lenni nem.

APURA ZSILVÖLGYÉBEN

ráomlott a bányá
nem látványosan de emlékként biccent a lába

aput hazaküldték a frontról a négy gyerekhez
jobbat remélve körispatakról jöttek pestre
hajókról hordta a búzát cementet

tüzelőt trógerolt szénporos volt az arca
a családnak kellett a pénz
s lett olcsó borok rabja

apu ha olvasott formát adott a szónak
hangja a hargitát zengette vissza
meséi küsmöd vizén ringatóztak

hat osztályt végzett kispapnak nevezték
napszámosságnál nem jutott többre
a bányaságon próbált szerencsét

aput maguk alá gyűrték a temetések
poharából bora fogyott ki
belőle elszökött az élet

kettőezer-tizennyolc idézem a múltat
újságokból kivágott verseim
briftasnijában lapultak

ANYU DÍSZOKLEVELES VÉRADÓ VOLT

olyankor pár napig gondtalanabb volt az élet
nagyobb adag lóhús nagyobb karéj szaftos kenyér lett
olyankor könnyebbnek tóntek a dolgok
olyankor mindenki többet mosolygott
olyankor fagyira cukorra kaptunk filléreket
olyankor azt hittük mindent lehet
tömött cekkerek ragyogott a nap és
föl se tűnt karján a leukoplaszt a géz
nem tudom hányszor és mennyi pénzért
járt a daróczi útra adni vérét
malátasört és szendvicset kapott
mint nekem neki is 0-s vére volt

SZEREP SZEREP

arcaim próba után
a tükörben maradtak
nem ismernek a házak
se az utcák
sem a tengerek

elérem lassan a sztüxöt
ami rendjén van
de ez kamu
azért mondom
lássák milyen bölcs ez az ember
pedig nagyon utálom
a kharónosdit

megyek fölismerhetetlen arccal
füst milán értene
nincs is semmi baj ezzel
csak a lüktetés zavar
hogyan valami nagyon bennrekedt
a vedlőfoncsorú tükör mögött

A HALASZTÁS BŰVÖLETE

behozom kiviszem
megcsinálom
huszonötig ha igen akkor
aztán még egyszer mert biztosan rosszul
ha nem szólal meg a telefon a csengő
ha megszólal
ha föl tudom idézni az
akárhány évvel ezelőtti délutánt
ha annyi szemet markoltam
ha annyi harapás a kenyér
ha kimegyek ha visszajöttem
ha megittam rituálém szerint
ha az akác utolsó levele igen
ha nem
akkor rákattintok és elküldöm neked

AMIKOR VIHART ÁLMODOM

téli vak napok ha jönnek
ablakok rettegik a csöndet
gyilkos hó szakad földtől édig
minden megtagad utad bevégez

isten tervezte vagy nem
lehetne másképp nincsen
elviharzó múlt időben
nincsen jó szó mi védne tőlem

hazug a beígért fényes élet
milyen mocsok ég vitt el téged
milyen akarat milyen átok
nem hallom szavadat nem hiányzom

üres az itten és üres a túlnan
én aki hittem érted az újban
őrzője lettem titoknak csöndnek
te ki titok vagy bólints hogy könnyebb

DÉLPESTI BALLADA

Ne higgy már semmiben, kincsem
Átizzadt, véres az ingem.
Mellemből szökik a sóhaj.
Vergődöm, küzdök a szóval.

Bárhova, eltűnni innen.
Lenni halálban, lenni bilincsben.
Vissza már úgysem ad senki,
bakfis szeleknek bolondja lenni.

Röpülni hegyeken, réten,
teveled lenni, egészben.
Mikor az éjszaka támad,
látom a bevetett ágyad.

Ilyenkor gyilkos a szándék.
Káromkodnék, sírnék, kiabálnék.
Eltűntél tolvajmód innen.
Nem hiszek már neked sem, kincsem.

EZ IS EGY KARÁCSONY VOLT

üres december hótlan
két lépés közötti csend
vársz aztán újra koppan
nem tudom mit üzen a szent

szemem törtfényű ablak
máriaüvegajtó
hitetlen mit tagadjak
szeretnél nem szeretnél

árvácskák sárga-kékje bennem
más mit láthat helyettünk
pillangó nincsen tenyeremben
rég semmié a kertünk

a madarak mind elmaradnak
nem jön rigó se cinke több
őrzője búcsúzó szavadnak
néma pók emléket szövök

ESTI MERENGŐ

volt karácsonyom épp elég
gyalázatos és meseszép

hófüggönyön át isten nézett
hogyan örülünk a születésnek

aztán az angyalok elsuhantak
jött a tél a magadra zárt ablak

fenyőkereszt szíved belevásik
vársz betlehemtől feltámadásig

RINGATÓ

mi lesz a télen túl
a télen túl mi lesz
a felhők messzire vonulnak
nélkülük mire emlékezhetek

az égen túl mi lesz
mi lesz túl az égen
lesz-e visszanézni szem
oda ahol éltem

mi lesz a fákkal
mi lesz a fészkeikkel
hol szól az ellopott madárdal
ki kufárkodik lépteimmel

mi lesz a kezünk melegével
szerelmeinkkel mi lesz
mit kezdenek a lüktetéssel
ha a szív nem kell semmihez

üres lesz minden vagy mindez álom
és jön az ébredés az édes
ma ezt sikerült kitalálnom
január szürke reggeléhez

HARDY

bogárt bevittem óbudáról a dr münnich ferenc utcába
ott dolgozott a statisztikán az artexnél
és visszamentem az alsó rakparton a dráva utcáig
ahol egy káefténél szenvedtem rövid ideig
mikor félig beparkoltam a trabanttal
szétszakadt a hardy tárcsa
kezemben maradt a kormány
ha a dunaparton 1981 kora tavaszán
feltehetőleg megfosztottam volna olvasóimat
erősen emocionális verseimtől
a történet igaz bármit hozzátenni irreleváns

mindez hajnalban zuhant vissza egy álomból
hogymilyen más lett volna negyvenegy évesen
bogár kihagyhatott volna kórházakat
mindennapi onkológiát

ilyenkor szokták mesélni a sorsot
hogymilyen rendeltetett
pedig egyszerűen arról volt szó
egy ócska minőségű rugalmas tengelykapcsoló
megadta magát

még kábulatban mindezek után
valaki meg akarta nézni a
a kanál-villa-kombó kentaurt
amit a ligettől kaptam 2016 karácsonyán
de kézbe véve széttört az egész
kétségbe estem mit mondok a szobrász zolinak

nem tudom összerakni-forrasztani
és balázs mihez kezd tizenkét évesen egyedül óbudán
egy toronyház hetedik emeletén

GYÁSZGYÁR

gyászmunka
micsoda ostobaság
műszakkezdetkor a gyászgyárban
magadra húzod a formaruhát
s ellenőrzöd
ahogy egyre messzebb sodor a semmi
és húz magához a *síri világ*
de ami fáj
nem tudod megüzenni